

Dedicație

Munților Bedeleului, care mi-au dat din
tăria lor în vremuri de restriște, codrilor de
stejari din acești munți de la care am moștenit
verticalitatea pe orice vreme și izvoarelor, care
m-au învățat să nu dau înapoi.

PREFAȚĂ

Articolele publicate sub genericul Tarte cu piper, Tarte cu umor și De la Nașu Pandelică, surprind evenimente social – politice interne și externe din această lume haotică și violentă.

În stilul pamflet, cu ironie sau umor, dar fără invective la persoane și brutalități lingvistice, articolele îndeamnă cititorul la formarea unei viziuni proprii asupra întâmplărilor care ne-au marcat existența, dincolo de versiunile oficiale și a opiniilor părtinitoare. Publicate în anii din urmă în reviste și ziare sunt, acum, reunite în volumul Luminița de la capătul tunelului. Pe lângă ideile pe care le avansează pentru atitudini benefice social, articolele deschid și posibile căi spre luminița salvatoare pe care guvernanții și politicienii noștri o caută de aproape 20 de ani, cu felinare colorate politic, prin labirintul tranziției.

Ion Bedeleanu a devenit o biografie distinctă în climatul literar spiritual al țării tocmai prin felul în care este martor, deopotrivă, al jocului dintre lumini și umbre, moralitate și imoralitate, trasând pârtii de suflet pentru aripile speranței.

ION MĂRGINEANU

ION HERDEA BEDELEANU

**LUMINIȚA DE LA
CAPĂȚUL TUNELULUI**

Capitolul I
TARTE CU PIPER
(Pamflete)

ILUZIA DEMOCRAȚIEI

Democrația este sistemul social în care fiecare face ce vrea - spun filozofii. Dacă, pentru a evita haosul, i se mai adaugă acestei definiții concentrate și condiția „dar să nu afecteze interesele altcuiva” atunci democrația rămâne un simplu termen de dicționar fiind socialmente irealizabilă. În consecință democrație nu există în nici o țară deoarece individul este încorsetat de legi. Poate există democrație în viața omului de la naștere până merge în picioare, după care încep restricțiile: nu pune mâna, nu trage, nu-i voie.... Mai există un hibrid de democrație, semănând cu cea din agora, în triburi unde seara în jurul focului se împart atribuțiile pentru ziua următoare și fiecare își spune liber părerea.

Regretatul Petre Țuțea, iar acum tot mai mulți activiști în ale democrației din presă și tv, susțin că Statele Unite sunt cele mai democratice din lume. Așa-i! Dacă un ins a încălcat interesele altcuiva atunci Coltul, carabina sau automatul restabilesc drepturile. Chiar și elevul își face singur dreptate, în detrimentul colegilor și profesorilor, cu aceleași mijloace. Cetățeanul se iluzionează că prin votul său poate schimba ceva, ori aplicând ucazul stalinist: nu contează cine votează, contează cine numără voturile, clasa politică de oriunde își conservă privilegiile fraudând alegerile.

Capitaliștii, pragmatici incurabili, au adoptat principiul, deși stalinist, l-au garnisit cu tehnica modernă a manipulării și dezinformării, i-au mai adăugat și simbolul democrației americane - bâta de baseball, nelipsită din mâinile celor care ocupă clădiri guvernamentale și implementează noua democrație.

După ce a fost convins să se retragă, Jhon Kerry, să nu se mai numere electronic sau manual voturile ca în 2000 (oricum câștiga cine trebuia) G.W.Bush a avertizat planeta în discursul său ca învingător că „Măreția Americii nu are limite”, adică băgați la cap prostănacilor! După exemplul Americii s-au organizat alegeri „libere” în Georgia, Ucraina și România, iar candidații pro-americani și pro-occidentali au câștigat.

Imediat după alegerea lui T. Băsescu în fruntea statului, ambasadorul SUA s-a grăbit să-i facă o vizită. Rezultatul – secrete de stat, însă toți am înțeles că România nu va fi condusă de la Palatul Cotroceni ori Victoria ci de ambasadorul american, direct sau prin mobil în week-end.

La 30 Ianuarie urmează alegeri „libere” și „democratice” în Irak, supravegheate de tancuri, elicoptere și avioane de luptă. Și Armata Roșie a implementat democrația socialistă în același mod. Dacă din diverse motive eșuează implementarea democrației americane, atunci se instituie embargoul ca în Jugoslavia sau blocada. Cuba nu a scăpat până azi din blocada Americii, care mai păstrează preventiv pe teritoriul Cubei baza militară de la Guantanamo. În ce privește blocada s-au mai închis ochii chiar și în timpul blocadei totale pentru că magnații americani nu puteau fi privați de celebrele trabucuri havane.

Așadar, democrația pentru oameni, este ca motocelul după care aleargă pisica atunci când îi este fluturat pe la nas, iar când îl prinde constată că este o încâlcitură de ațe și că totul a fost o amăgire. Democrația este o invenție a politicianilor, iluzia ei dă ocupație cetățenilor între alegeri, pentru că la scrutin li se sugerează pe cine să voteze sau pur și simplu li se tranzacționează votul cu mici, bere ori pachete cu alimente. (5.01.2005)

DILEMA JANDARMULUI

Jandarmul este cel mai de temut personaj de pe uliță sau stradă mai ales când are pistolul la brâu (cu care trage cu sau fără somație), într-o mână scutul, iar în cealaltă bastonul cu care distribuie porții de democrație. Protejat de cagulă, iese seara, fără muștrări de conștiință, la o bere cu prietenul sau vecinul pe care tocmai l-a bumbăcit bine în timpul manifestației „ilegale” prin care își cerea salariile restante și chiar îl compătimește pentru evidentele vânătăi lăsate democratic.

El este o creație a guvernanților din toate timpurile, de aceea jandarmul apără „statul de drept” al celor de la putere cât și „statul degeaba” pe bani publici în Parlament și Senat sau în birouri luxoase. Jandarmul veghează ca somnul la Cotroceni sau în Primăverii, după nopți de chef, să nu fie tulburat, VIP-urile trebuind să fie în formă pentru viitoarele afaceri personale.

Tot el tranșează, cu mijloacele din dotare, antagonismul dintre „statul de drept” al unora la Putere și „statul de drept” al celorlalți în sărăcie. Pe lângă dotarea performantă, îi mai vin în ajutor tunurile cu apă, petardele lacrimogene și chiar elicoptere care aruncă prafuri iritante. Că acest gen de acțiune, asupra unei mulțimi de oameni care nu are unde se dispersa, nu a fost exersat nici de dictatorii din America de Sud, nu a împiedicat regimul democratic al lui Emil Constantinescu să-l experimenteze în Defileul Jiului. Odată încheiate ostilitățile la Costești și Stoenеști cu cei scăpați din defileu, urmate de avansările și decorările de rigoare, și cei mai încăpățânați au înțeles mesajul: „noi stăm de drept aici, voi stați acolo!”.

După toate cele întâmplate și care se vor mai întâmpla, rămâne dilema jandarmului: pe cine trebuie să apăr, pe cel care mă plătește sau pe cel din banii căruia sunt plătit? (12.03.2005)

„DREPTI” în fața LIMBII ROMÂNE !

Parlamentari, politicieni, literați cu pretenții sau oameni de rând au un numitor comun: nu pronunță o frază, uneori nici măcar propozițiile simple fără intercalări de genul „ăăă...îîî...” Corectarea exprimării și a dicției la orice materie școlară ar reduce simțitor numărul celor care ne torturează auzul și ar restabili respectul pentru Limba Română. Ar rămâne, puțini ce-i drept, numai cei al căror creier se irigă cu intermitențe ce provoacă sincope în exprimare.

Și mai trist este faptul că ziariști, reporteri, realizatori și moderatori de emisiuni TV nu pun o întrebare clară, fără jenantele vocale prelungite. În virtutea profesionalismului, de care se face atâta caz, moderatorul sau realizatorul ar trebui să aibă intervenții scurte, clare și la obiect. Divagațiile presărate cu ăă...îî.. ne fac să nu mai pricepem ce vrea. Abia după minute bune, din frazele abandonate sau reformulate, invitații și telespectatorii, torturați deja lingvistic, reușesc să le ghicească „teleaștilor” intențiile.

Pe lângă toate acestea, în „dulcea” limbă românească și-au făcut loc sintagme ca „mulțumesc foarte tare” sau „îl iubesc foarte tare”, ultima aparținând chiar unui actor, cu referire la spectacolul în care joacă.

Parafrazând sloganul, strigat cu entuziasm și mândrie prin 90-91, „Noi muncim, nu gândim !”, se poate spune că acum suntem în faza „noi vorbim, nu gândim”, iar consecința este o invazie de ă...î..., asortată cu agramatisme din repertoriul personal al fiecăruia. Chiar și purtătorul național de șuviță rebelă, lăudând emisiunea la care tocmai participase, zice „în emisiune ați reușit să aranjați, una lângă alta, momente foarte bune”, ceea ce nu dă prea bine la o casă mare.

Dacă nea Iftode și nea Pandelescu vorbesc între ei cu pauze de gândire, uneori în limba prescurtată „ho”, „ha ?” sau în limba gimnastică, pretențiile sunt altele de la cei care ne dau lecții în toate domeniile și se consideră formatori de opinie.

Un criteriu bun de selecție la îndemâna angajatorilor și a distribuitorilor de funcții publice ar fi cuantificarea contribuției viitorului angajat la torturarea Limbii Române. Cu mulți ani în urmă un

poet și scriitor, autoritate în domeniu, mi-a spus că îmi face onoarea de a vorbi cu mine după ce voi sta „drepti” în fața Limbii Române. N-am aplicat recomandarea didactică de a mă pune cu burta pe carte-în această poziție se poate dormi mai relaxat decât pe dungă-așa că am studiat cu râvnă la masa de scris. Astfel, și cu ajutorul lui D-zeu, am reușit să nu mă număr printre torționarii limbii materne.

Cum „nici împăratul nu este mai presus de gramatică”, parafrază după un dicton latin, se impune ca Ministerul Educației să dea comanda „drepti” în fața Limbii Române, pentru toți și în orice formă de învățământ, cu precizarea „Nimeni nu-i mai presus de Lege!”. (30.03.2005)

ÎN CĂUTAREA GLORIEI

Motto: Cel ce-și sporește știința își sporește
și durerea – Regele Solomon.

Viața materială ne este, zi de zi, dinamitată de ordonanțe guvernamentale care majorează, de urgență, prețurile și accizele la ordinele unor comisari în spatele cărora se ascund interese de grup sau statale. Pilonii vieții noastre spirituale, cu mici excepții (Eminescu-fascist, România a ucis, a ucis ...) nu sunt demolați de străini pentru că demolatori autohtoni avem destui.

Am crezut că deșeuri mentale de genul „m-am săturat de România”, „pe români au făcut pipi toți în istorie” sau elucubrațiile, din manualele de istorie, cum că Mihai Viteazu, „paranoic”, a unit cele trei Principate din „aviditate de glorie” este tot ce poate fi mai rău. M-am înșelat. În nr. 764 al revistei România Mare a apărut articolul „Desuetudine” al D-nei Ileana Vulpescu, scris incisiv și cu talent, încheiat cu două PS-uri din care reiau: „Răscola (1907) este o gogoasă propagandistică umflată...și prăjită în uleiul încins al intereselor de partid de alde G.Coșbuc (Noi vrem pământ) și I.L.Caragiale (1907.Din primăvară până-n toamnă) cât și de alți notorii derbedei literari”.

După semnul crucii și constatarea strămoșească „mare-i grădina Ta , Doamne” m-am întrebat dacă denigrarea a tot ce-i românesc se va termina vreodată. Puțin probabil, sintagma „ca la noi, la nimeni” - jignitoare în esența ei, face parte din limbajul unora, deși peste tot în lume este la fel: corupție, droguri, deturnări de fonduri publice și jaf practicat de marile companii, după o concurență cu ghionturi pentru afaceri grase.

Nu găsesc altă explicație față de lipsa de reacție la „alde” și „notorii derbedei literari” decât sărăcia materială sau spirituală, care ne face să înghițim ca pelicanii orice. Motivul pentru care cei doi corifei ai literaturii române sunt taxați „notorii derbedei literari” este cifra de 11.000 de victime în urma reprimării răscoalei, cifră „umflată” de comuniști față de cifra oficială- susține autoarea. Ca și când dânsa n-ar ști diferența dintre statisticile oficiale și realitate, ne face să ne îndoim și de alte cifre - 40.000 de români uciși de cei 13 generali unguri sau 6 milioane de victime ale holocaustului. Evident, vinovați sunt ungurii și naziștii din acele vremuri, zeloși în exterminări, dar neglijenți în contabilizarea exactă a victimelor și dresarea unor eventuale procese verbale.

Unii caută gloria prin afirmații șocante, care se vor originale, deși aceasta în unele cazuri nu se câștigă nici după o viață de trudă și zeci de volume lăsate pentru urmași. Totuși, ineptiile și prostiile pe care le debităm ne „acoperă” de glorie mai repede decât orice și pentru totdeauna. Alergătorilor după aurul gloriei le reamintesc vorbele de duh cu care se încheie emisiunea Vine Clujul pe la noi „suntem noi săraci, dar nu suntem proști” (și nici nu ne mai lăsăm prostiți!).

ION HERDEA

(11.04.2005)

Aspirant „derbedeu literar”.

SOLIDARITATE

În toată țara se desfășoară manifestații de solidaritate cu ziariștii răpiți în Irak. În biserici se țin slujbe și chiar și Patriarhul se roagă pentru sănătatea lor, așa cum s-a rugat și pentru sănătatea lui Ceaușescu. Rezultatul se cunoaște. Nu vreau să spun că o minune Dumnezeiască nu se poate întâmpla și respectivii să fie eliberați teferi și nevătămați. Vreau să spun că Dumnezeu este în orice clipă cu noi prin puterea și înțelepciunea pe care ne-o dă ca să depășim situațiile grave.

Dacă unul este în situația de a se îneca, iar noi facem demonstrații de solidaritate cu el pe maluri, în loc să-i arunce careva o funie și să-l tragă afară, atunci nu D-zeu este vinovat că omul s-a înecat. Nu cred că răpitorii îi păzesc cu rândul ca să vizioneze la tv demonstrațiile de solidaritate și nici nu cred că-i impresionează durerea și lacrimile părinților, așa cum nici pe militarii străini din Irak nu-i mișcă lacrimile rudelor celor dispăruți în bombardamente. Întrebarea e : ce caută armata noastră acolo?

Marie-Jeanne face apel la români să iasă în stradă și să ceară autorităților decizionale retragerea trupelor din Irak, adică cere funia salvatoare, dar nici un manifestant nu a avut curajul să poarte o pancartă cu inscripții de genul: „Retrageți trupele din Afganistan”, „cerem retragerea trupelor din Irak” sau „Nu, parteneriatelor războinice”.

În Februarie 2003 președintele Ion Iliescu, fără să-i ceară nimeni, a angajat țara pe un drum greșit, iar societatea civilă a acceptat tacit. Președintele Băsescu a făcut declarații în concordanță cu axa în zig-zag: Washington-Londra-București, privind suplimentarea contingentului de trupe în misiuni externe fără să țină seama că românii au oroare de aderările la axe războinice. Tot el anunța că România nu are în vedere retragerea acestora din Irak, ba mai mult se pare că el este adeptul „acțiunilor preventive, alături de aliați”.

Președintele și Primul Ministru sunt departe de a înțelege drumul pe care am vrea să mergem pentru că nu acesta este drumul bun (cum suntem asigurați), iar societatea civilă trebuie să-i aducă la

rațiune și preventiv să înlăture potențialele pericole ce se pot abate asupra țării. (25.04.2005)

ZIARIȘTI LA DATORIE

Omul de rând crede sau nu crede în demnitarul statului, dar crede în ziarist ca „demnitar” al societății civile. În virtutea menirii sale de formator de opinie, acesta are o singură datorie – datoria față de adevăr.

În realitate convingerile personale ale ziaristului, subordonate spiritului datoriei, nu contează pentru patronul ziarului sau trustului de presă, acesta fixând, de la caz la caz, atitudinea și direcția în care trebuie să se scrie.

Cum în capitalism orice activitate devine o afacere, nici presa nu face excepție și trebuie să fie rentabilă. În consecință, Puterea trebuie menajată, altfel contractele de publicitate pe sume importante vor lua altă destinație. Când un însemnat om de afaceri face o sponsorizare semnificativă într-un domeniu de interes pentru patron, atunci ziaristul este obligat să retușeze imaginea șifonată a afaceristului, chiar dacă afacerile lui nu sunt tocmai ortodoxe.

Interesele politice și financiare primează în fața adevărului. Așa a fost cazul cu „Monarhia salvează România” sau cu campania pentru „marea schimbare” din 1996 care a adus la Putere CDR-ul prin inducerea în eroare a electoratului privind potențialul de guvernare a acesteia. Mai nou, dacă interesele financiare nu sunt de neglijat, din trădător se face erou, din aventurier-rege patriot, iar din invadator-eliberator, așteptat de populație pentru „democratismul” său.

Jurnaliști la „datorie”, uitând datoria lor elementară, ne-au descris invadarea Irakului ca pe un joc benefic de artificii, iar după ce ne-am dezmeticit din hipnoza armelor de distrugere în masă, am realizat că acestea n-au existat, decât sub formă de petarde fumigene. Ziaristul aflat în zonele de conflict ignoră drama populației și distrugerile provocate de agresor, elogiind faptele acestuia cu sintagme de import: implementarea democrației, gândire pozitivă, gestionarea

situației, iar eventualele eșecuri i le cosmetizează prin „situația este sub control”.

Pentru informațiile pe care le transmite din teatrul de operațiuni, ziaristul se pare că nu are nici o vină, acestea îi sunt dictate și verificate, însă în mod conștient abandonează dezinformării pe cititorii și ascultătorii care cred în el, iar meseria lui devine riscantă. Au fost răpiți în Irak jurnaliști și ulterior eliberați după ce s-a constatat imparțialitatea lor și informarea corectă, în spiritul adevărului, a opiniei publice. Alții, considerați vinovați de către răpitori, au fost pedepsiți.

Cei trei ziariști români răpiți tot acolo n-au apucat să transmită materiale de presă, dar sunt convins că ținuta lor morală și deontologia profesională nu le-ar fi permis să mistifice adevărul. Sper că răpirea lor se va dovedi o eroare, necunoscându-li-se naționalitatea, și că se vor întoarce sănătoși acasă. În caz contrar, răpirea ar fi a doua lovitură dată României, după cea din trenurile morții de la Madrid din 11 martie 2004 soldată cu 16 morți și 20 de răniți români, iar comportamentul arogant „nu discutăm cu teroriștii” ar pecetlui soarta celor trei ziariști.

Mă întreb ce ar trebui să se mai întâmple încât societatea românească să interzică guvernanților noștri angajarea țării în parteneriatul războinic cu Bush. Am uitat că am mai bușit-o și altă dată? Vocația poporului român este pentru parteneriate cu americanii și cu toți cei interesați de progresul umanității și bunăstarea Planetei Albastre. Refuzăm parteneriate de pacificare a populațiilor subjugate încât, după distrugeri, companiile americane să-și poată vedea în liniște de afacerile de „reconstrucție” cu profituri de miliarde de dolari. Fiecare națiune trebuie să decidă singură dacă se lasă „democratizată” în stil american sau optează pentru alt stil de democrație. (28.04.2005)

CONCURENȚA

„Să fi cel mai bun, nu accepta locul doi pentru că trăim într-o lume a concurenței” , acestea erau sfaturile date de un profesor american elevilor săi dintr-o clasă de colegiu. (Filmul Răzbunarea Angelei). A fi bun în tot ceea ce face trebuie să fie un țel al existenței omului. Dacă fiecare vrea să fie „cel mai bun” , deși natura a făcut diferența între indivizi, atunci cei cu IQ modest sau mai puțin dotați fizic de la natură, trăiesc tot timpul cu sentimentul că vor fi niște „ratați”. Această teamă induce unor tineri un complex de inferioritate și însingurare, accentuate de jignirile, înjosirile și umilințele la care sunt supuși de cei cu aere de vedete.

Simțindu-se izolat și desconsiderat, tânărul caută un remediu pentru a dovedi și celorlalți și lui însuși că este capabil de acțiuni ieșite din comun. Din invidie, că limitele proprii nu-i permit mai mult, se răzbună pe cei cel depășesc împușcând colegi și profesori sau cu bâta de bassebal își elimină concurenții (cazul lui Nancy Kerigan).

Departate de a fi îndemnuri spre performanțe școlare, sintagmele de mai sus sau cele de genul „fă-o că poți, nu te lăsa, hai campionule” crează o categorie de tineri derutați, speriați din lipsă de perspective, viitori delicvenți, consecință a individualismului acerb pe care-l promovează. Ele conțin germenii violenței pe care tânărul o vede ca soluție pentru fi „campion” , dar cu consecințe de multe ori tragice. Concurența-susțin teoreticienii-este motorul societății capitaliste. Cum concurență loială nu există nici între oameni, nici între companii, aceasta generează violență pentru eliminarea adversarului prin orice mijloace, lucru care nu se întâmplă între animalele de aceeași specie. Concurența pe principiile „cine este mai tare” sau „cine trage primul” nu poate fi fundament pentru o societate democratică. (12.05.2005)

ÎNTREBĂRI INOPORTUNE

În dimineața zilei de 7.07.2005 s-a produs în centrul Londrei un nou protest, violent, împotriva politicii Marilor Puteri. Consecințele celor 7 explozii succesive le-au suportat tot cetățenii nevinovați și nu politicienii sau făuritorii acestui bau-bau, numit terorism. Analisti, băgători de seamă de pe la partide și fomiști pentru un dolar în plus s-au grăbit, pe toate posturile tv, să blameze pe atacatori elogiind în același timp reacția autorităților britanice „cu experiență de peste 30 de ani în lupta cu IRA” (R.Tudor). Așa cum se cunoaște această luptă s-a încheiat de cele mai multe ori, de către poliție și Scotland Yard, cu contabilizarea victimelor.

Unde este, atunci, eficiența serviciilor pentru prevenirea și protecția celor fără limuzine blindate(?), dacă luând în considerare spusele aceluiași analist militar, la Londra problema era, doar, când se vor produce atentate, certitudinea că se vor produce exista deja. „Este foarte multă disciplină” remarca dl. Cristian Tabără din studioul Pro tv, iar ambasadorul nostru la Londra vedea, probabil pe fereastra ambasadei că „forțele de poliție sunt foarte active”, deși tot el spunea că zona este „sigilată”, nimeni nu intră și nu iese, ordinul fiind ca oamenii să stea în case sau birouri. Deci, a fost atât de multă disciplină sau spiritul de conservare și teama i-au făcut pe mulți să-și învingă curiozitatea?

Din zone de explozii cel mai natural comportament al omului este să o șteargă englezește, ceea ce s-a și întâmplat, neavând nici o legătură cu spiritul de ordine și disciplină, iar cine ar fi ignorat zonele „sigilate” risca să fie considerat „terorist”. Printre elogiile aduse autorităților britanice, E.Hurezeanu la Antena 1, a mai scăpat și adevăruri : „șocul este mai puternic decât capacitatea de reacție”. Scurt, cuprinzător și care infirmă multe din opiniile exprimate, iar afirmația aceluiași, cum că „spaniolii s-au descurcat foarte bine, mai puțin SUA și Anglia” iese din tiparul de adulații.

Premierul T.Blair în alocuțiunea privind atentatele spune „unele state din G8 au experimentat asemenea acte teroriste”, așa a fost traducerea la Protv și „este o barbarie ce s-a întâmplat”. O știre

tv de acum câteva zile afirma că un bombardament din Afganistan a făcut 17 victime printre civili. Din considerente umanitare?

Cu orice prilej Dl. Bush și Dl. Blair afirmă categoric: suntem hotărâți să ne apărăm valorile și modul de viață. Cine vrea să-i facă pe mâncătorii de hot-dog, mâncători de ciorbe și să le schimbe orele de ceai și de golf englezilor? Nimeni! Națiunile călcate în picioare au dreptul să-și apere valorile și modul de viață? Nu era infinit mai puțin costisitor decât războiul să se fi dat fiecărei familii afgane sau irakiene un televizor, să vadă ce-i prin lume, să-și schimbe modul de viață și să se „democratizeze” singuri?. Dl. Bush, participant la G8 spune : s-a atentat la libertatea și viața oamenilor nevinovați. Câte pagube colaterale a produs până acum politica americană, d-le Președinte?

Un comentator ProTV spune: a fost o lovitură în cel mai vulnerabil loc- centrul Londrei. Păi, dacă centrul Londrei, cu sute de camere de luat vederi este vulnerabil, atunci cum sunt celelalte locuri? Dl. Bogdan Chiriac, observa la Realitatea tv că de la declanșarea războiului au murit în Irak mai mulți oameni decât în timpul dictaturii lui Saddam. Atunci de ce a fost declanșat războiul? Față de corul luptătorilor „antiteroriști”, potrivit căruia NATO, UE și forța politică și financiară a greilor acestei lumi (prezentă în spatele lui T. Blair) trebuie să sporească măsurile antiteroriste, singurul realist a fost tot B. Chiriac: până unde vor fi sporite, ce consecințe vor avea? Supravegherea video permanentă a individului goleşte de conținut noțiunile de libertate și democrație.

„Nu se poate face justiție prin mijloace barbare”

- susține pe drept E. Hurezeanu. Înrobirea unor țări prin bombardamente este o treabă civilizată, d-le E.H. ?

Constatăm singuri că la violență se răspunde cu violență oricâte parteneriate antiteroriste s-ar face. Succesele militare nu sunt de durată, iar acest flagel numit „terorism” nu va dispărea până nu-i sunt identificate cauzele și soluționate prin dialog. Calea realistă este abandonarea politicii „nu discutăm cu teroriștii” pentru că nici „teroriștii” nu discută cu ei. În caz contrar nimeni nu poate prevedea când se va termina și cine vor fi câștigători în „lupta antiteroristă”. (12.07.20)

HAI LA JOC

Nu confundați chemarea de mai sus cu chemarea „hai la joc Mărie...Ileană” pe care feciorii o strigă cu drag fetelor ca invitație la jocul duminical, cu spectatori din belșug.

Mai sunt și alte jocuri la care noi „spectatorii”, de uimire, rămânem ca la dentist. Prin 1990 când Dl. Coposu (odihnească-se-n pace) ne-a fericit cu o nouă sintagmă a democrației - jocuri politice, nici nu știam ce sunt acelea. Cum tradiția la români are rădăcini adânci, mai ales în lucrurile rele, liberali și țărăniști ne-au învățat ce-s jocurile politice, iar politicienii mai noi, ex-comuniști, preschimbați în dizidenți și democrați au exersat arta mișcărilor - nici una pentru binele public. În pauzele dintre mișcări, ca să-și justifice ronțaiala din PIB, alți politicieni au experimentat „zgâriatul pe creier”, sintagmă geamănă cu umoristica- devenită zicală populară - „iarna nu-i ca vara”. Pe scurt, în 16 ani am învățat că jocul politic înseamnă să strigi „hăis” când ceilalți strigă „cea”, sau invers și să te bucuri că i-ai făcut să dea cu oiștea în gard - explicație „savantă” și pe înțelesul tuturor.

Să nu plece spectatorii (la muncă) se inventează noi jocuri : jocul de-a demisia (un fel de alba-neagra), de-a anticipatele - la care nu se prinde nimeni, fotoliul ocupat fiind mai sigur sau jocul de - a votul uninominal, de care fug și cei cu un electorat mai ascultător ca un robot japonez.

În timp ce Președintele joacă efectiv pe ritm de manele ca orice om în concediu și fără griji, iar ceilalți politicieni au lăsat birourile în seama gardienilor publici, noi-cei ce nu avem timp de concedii (și nici bani!) jucăm „baba oarba” în căutarea unor soluții la grijile cotidiene sau a formulelor magice pentru o guvernare eficientă.

Arta trasului sforilor în jocurile politice se transmite din tată în fiu de politician, de la senior la junior, sau se învață la școlile de vară (jocurile politice n-au vacanță!) de la Izvorul Mureșului, de pe litoral ori la Școala Națională de management politic, pentru că, ne asigură analiști politici, fără jocuri politice nu-i democrație. (20.08.2005)

ÎNTRE AMENINȚARE ȘI FAPTĂ

Nașu Pandelică (virgulă! - mi-a atras atenția, deși la unii este facultativă) cu bunul său simț și neuronii în efervescență, mi-a deschis ochii asupra distanței (în centimetri) care separă amenințarea de faptă, după cum urmează: „Am dormit liniștit (chiar buștean) după ce am fost asigurat de un „nan” al politicii românești că declarația așa zisului Consiliu Național Secuiesc (de fapt unguresc) de la 15 martie este „teoretică”, deci fără consecințe penale până se trece la fapte. Așadar, la amenințarea verbală : îți dau foc la casă,nu-ți faci griji, deși îl ști în stare (e pur teoretică!), atunci când javra latră și îți dă târcoale sau când lupul rânjește la tine dezvelindu-și colții nu pui mâna măcar pe bătă pentru că provocările sunt verbale (adică pe limba lor maternă!).

Totuși amenințarea cu moartea de ce este penală? - deși teoretică, întreabă Nașu, retoric,la care auditoriul o lălăie de Mălineanu (vorba consoartei) și se face că plouă, când afară-i soare. Indolența și lipsa de reacție (rapidă) a unora din clasa politică (majoritatea!) preocupați mai mult de termopanele altora (și de averea proprie!), amintește de miopia politică de până la 1940, când Unirea cea mare „și veșnică” a luat sfârșit și s-a lăsat cu inundații (termen cotidian) de lacrimi în Ardealul de Nord.

Între amenințare și faptă nu-i decât un pas (uneori câteva ore!), iar mucegaiurile, igrasia și carii (fără tratamentul adecvat) pot dărâma și cea mai solidă construcție.

PS. „nan”-pitic (din Rebus, cu care se ocupă Nașu, având timp destul de când e șomer).(20.04.2006)

CIAO!

Au venit (și trec) examenele de capacitate botezate pompos „teste naționale”. Unii au învățat (pe bune), alții copiat, obiceiul a devenit sport național sub patronajul guvernanților (de ocazie) și în special al miniștrilor învățământului. După reforma din 1948, miniștrii din acea vreme au copiat învățământul sovietic, reducând pe al nostru la 10 clase, traducând manualele din rusă și înlocuind sistemul clasic cu notarea de la 1 la 5.

După încăierarea (pentru putere) din decembrie 89 cel mai reformist a fost ex-ministrul clujean cu principiul: o casă se reformează adăugând turnuri, turnulețe, geamuri, gemulețe (pe cele patru fețe!) că temelia oricum se sapă (și se duce pe apă!). Deci, s-a abandonat complet uniforma școlară (când zic hâc, mâc să fie goale la șolduri și buric), a introdus manualele alternative (deși programa este unică pentru clase de același profil) și apoi s-a introdus sistemul de notare de la 10 la 100 (copiere în „întregum” a învățământului occidental), așa că și Bulă a ajuns elev de nota 10 (punctele din oficiu). Stimularea prin buline a fost reformată în bine și f. bine și în curând prin stegulețe.

Miniștrii noștri se întrec în copiat, fiecare în ce a văzut sau auzit (la cei cu care s-au înfrățit) și îi zic reformă (de formă), emană legi în balot (că-i doare-n cot!) ei copiază cu greșeli cu tot!

„În mai, mai mai să-mi vină rău (de gripa aviara), dar mi-am revenit (nu la pat reanimat) când după „transparența” din MEC (adică subiectele le puteam lua și eu) am văzut că „de luni câteva luni” vom avea reformă (cu demiterea nu știu cui, că demisie de onoare nu-i). Nu-s dezmeticit de tot, așa încât m-am încâlcit și scriu „învățământ” frecvent cu î democrat și â dizident. L-am întrebat pe unul din Englitera : de ce scrii denumirile și chiar în mijlocul frazei cu literă mare?. Mi-a zis: scriu cu tradiția în acord pentru că „I not mapets, I is lord” și chiar dacă mă prinzi în clinci eu tot măsor în yarzi și inch. După atâta reformă o să batem recordul (de anul trecut) și o să avem mai multe clase din care n-a luat nici unul examenul.

Subiectele de matematică trebuie secretizate (și păzite de SRI) să nu pună mâna pe ele cei care au făcut sondajul pe națiuni la IQ pentru că, eram vecini, dar de data asta ne vor scoate în urma triburilor papuașe, bantu sau amazoniene. Scuzați, am uitat triburile swaili, le cer și lor scuze.

Așa că Domnia sa, Hărădău, să se ducă la pescuit pe tău (dacă vrea !) sau să facă ce știe (cultura viței de vie), iar Dvs Doamnă Petrescu: ciao, ciao Palomina, lăsați fotoliul, limuzina că ați luat bulina! Fără răutate, doar comparativ. (29.06.2006)

„PLÂNGERE”

Comunismul, adus pe capul nostru de cei care ne voiau pe toți egali cu toate că natura ne-a diferențiat din start, ne-a uniformizat până și în vorbire. Terminologia „tovarășe”, repudiată azi ca și când ar fi ceva rușinos și de esență comunistă, l-a făcut pe omul de rând „tovarăș” cu primul secretar, cu ministru și chiar cu secretarul general.

După marea încăierare din decembrie 1989 (pentru Putere) trecerea de la comunism la capitalism s-a făcut și în modul de adresare. De la „tovarășe” s-a trecut la „domnule”, „domnia sa”, „domnia ta” nu contează, iar Domnia legii nici atât. Aceasta ca să înțeleagă orice muritor (chiar și de foame) că în capitalism nu mai există egalitatea nici în fața Legii, nici în nivelul de trai, dominat de „Domnia banului” și mai puțin de „Domnia muncii”.

De-altfel omul de rând nici nu mai poate fi tovarăș cu patronul care îl plătește cum vrea, cu ministrul sau cu parlamentarul ales de el, devenit politician și om de afaceri prosper.

Ca lucrurile să fie clare sau foarte clare (după expresiile unui fost Președinte și a actualului Prim Ministru) acest om de rând când vrea să ceară ceva autorităților nu mai scrie o cerere, o solicitare. Nu. Scrie o „plângere” și ca să-i fie primită, înregistrată sau soluționată trebuie să plătească efectiv pe băncile de rezervă din anticamera birourilor cu uși capitonate.

„Plângerea” este cea mai disprețuitoare formă de înjosire a indivizilor, care trebuie să înțeleagă esența politicianismului și a „Statului de drept”: „Noi stăm de drept aici, voi stați acolo”!

Vrem, nu vrem, suntem încă tovarăși-tovarăși de suferință-mai ales cei din acea „categorie declasată” (după expresia unui jurnalist), a căror „plângeri” privind imposibilitatea achitării facturilor nici măcar nu sunt luate în seamă de către guvernanți. Ca urmare am făcut această „plângere” împotriva „plângerilor” și în apărarea demnității noastre. (25.08.2006)

REVOLUȚIE ȘI REVOLUȚIONARI

Plutim în ceață din 89 încoace în căutarea adevărului privind dedesubturile revoluției. În fiecare Decembrie, ca să nu ne tihnească sarmalele, se organizează dezbateri în care profitorii își apără „cuceririle revoluționare” inventând noi diversiuni pentru cei săraci cu duhul. În hățișul de minciuni și interpretări, adevărul, această fata morgana după care alergăm, se îndepărtează și mai mult.

Revoluționarii, casta nou creată, își apără cu înverșunare privilegiile, la fel cum o altă categorie - ilegaliștii - a fost toată viața profitoare a vechiului regim. Exceptându-i pe cei uciși, pe cei răniți (de cine?), pe cei rămași invalizi cărora toată țara le este recunoscătoare și trebuie ajutați, această categorie zisă-revoluționari, ar trebui desființată ca o rușine a istoriei noastre pentru că ar fi rămas anonimi fără susținerea populară.

Am fost într-un punct fierbinte al revoluției și nu știam dacă cei ce ne priveau răutăcios prin vizor vor trage sau nu și cu toate acestea am considerat sub demnitatea mea să mă număr printre noii „ilegaliști”. Nu același crez l-au avut unii nomenclaturiști sau fiii lor, care s-au aflat „din întâmplare” la porțile CC - ului, și azi sunt „revoluționari”, cu avantajele ce decurg din certificatul de revoluționar și statutul de „oameni politici”.

Ni se servește în fiecare an aceeași gogoasă cu rahat, cum că răsturnarea regimului a fost orchestrată de KGB, adică rușii ar fi pus propriile servicii secrete să scoată România de sub influența lor. Că au

venit multe mașini Lada și Volgi din Est o fi adevărat, dar pline cu agenți ai celor interesați, iar celor câțiva KGB - își băgați la înaintare, de ochii lumii, li s-a spus: rolul vostru de figuranți s-a terminat cum ne-am înțeles în Malta. S-au deschis granițele (la tulburări interne orice țară le închide), așa că pentru noi și generațiile viitoare va persista aceeași nedumerire. Dece nu a fost întrebat nici unul: pe tine cine te-a trimis pe aici?.

Unii au înghițit (interesat) făcătura și au servit-o și altora, alții n-o pot înghiți nici cu varză acră pentru că tot le vine greață. Cum fiecare român își încheie rugăciunile de Crăciun cu Amin , amin rămâne și cu adevărul despre revoluție. (Dec. 2006)

LOVITURĂ DE STAT

Citind sunt sigur că-i duce mintea pe cititori la cotiturile bruște de regim când unii îi așteaptă la cotituri pe cei de la putere cu pistoale și puști, ca în jocurile unor puști. Pe mine mă duce mintea la un tun, adică să dau o lovitură de stat degeaba (nu de Stat) și banii să curgă. Deocamdată curg de la mine spre cei ce majorează prețurile și spre utilități (tot degeaba!).

N-am găsit formula magică a combinațiilor , deși am mătuși (unchii, săracii s-au prăpădit), iar stră-stră-bunica nu mi-a lăsat măcar un petic de hârtie sau un proces verbal ca să pot deschide un proces scris de retrocedare și să mă umplu de euro ca cățelu (scuzați) de purici. Aș fi stat cu burta la soare (și iarna) pe vreo insulă exotică printre creole (pe insule pustii nu-mi place!) , iar avocații m-ar fi făcut cu zeci de hectare sau castele, evident contra onorariu la vedere (ceilalți în conturi pitite să nu atragă atenția că nici ei nu suportă detenția !).

Unii au cumpărat terenuri în buricul târgului cu 1 E / mp, au dat lovitura stând, le-au vândut cu 1000 mp, ca dovadă că ideile loviturilor de stat nu stau în orice cap patrat. Alții au cumpărat cai cu 2-3 milioane și au încasat 20-30 de la mănăcătorii de cai, dar și aici am pierdut trenul când am aflat că nu mai sunt bou-vagoane (sau cai-vagoane) decât la unele trenuri personale). Mai am totuși o speranță,

acum că am intrat în UE. Tot mi-a plăcut mie să umblu pe coclauri, așa că o să chiui U-iu-iu și UE-e (de bucurie că am intrat în UE) poate mă lipesc de niște fonduri europene (periodic gonflabile) și nerambursabile, să nu se mai laude unii că ei știu să dea lovituri de stat (și la Stat!) și că nici nu le pasă de Parchet, că au parchet în toate vilele.

Până una, alta, mă bucur că n-are nimeni din ce mă suspenda și nu am de primit de la nimeni nimic, nici măcar cu suspendare! (Ian.2007)

ÎNTRE CURAJ ȘI ABANDON

Am gândit, am vorbit și am scris (nu aliniat la versiunile oficiale, dar nici cârcotașilor) în termeni neiertători despre acțiunile Președintelui Băsescu, uneori cu revoltă (asumarea raportului Tismăneanu). Asupra scandalului „bilețelul” părerile sunt împărțite, unii se întreabă de ce n-a fost reglată afacerea în culise așa cum se întâmplă în Occident.

Întradevăr, occidentalii au tradiție și o mare experiență „democratică” în „spălarea rufelor” între grupurile de interese (deturnări de fonduri, subvenționări mascate de campanii electorale sau comisioane în tranzacții comerciale. Tainele unor astfel de trocuri rămân inaccesibile presei și publicului din Occident (cu toată străduința și inventivitatea paparazzilor), dar nu și în Balcani, unde „transpiră” la momentul oportun.

Cum nu se poate face curățenie ascunzând gunoiul după ușă prezentarea biletului de către Președinte mi se pare un act de curaj, chiar dacă ies la iveală cei crescuți la școala pile-cunoștințe-relații (PCR) din ambele tabere. Ce va zice UE despre noi?. Aceasta este întrebarea pe care și-o pun toți analiștii.

„Sunt atâția anonimi în lume pentru că trăiesc cu teama : ce va zice lumea despre ei”, spune filozoful.

Sper că Președintele se va ține tare în fața presiunilor ce vor veni din partea grupurilor de interese , nu de teama UE, ci de teama electoratului care a investit speranță în Domnia sa. Corupția și traficul

de influență nu au culoare politică, deci nu vrem să vedem diferență între „ai noștri” - menajați și „ai voștri” în drum spre DNA. Acest lucru presupune curaj. Între curaj și abandon este un pas. Diferența este de caracter!. (Ian.2007).

PS. Fraza: ”dacă ai ocazia să vorbești la Parchet despre subiect ?” îl desemnează pe Primul Ministru câștigător în topul „Din scrierile lui Bulă”.

ÎMBRĂȚIȘAREA STRATEGICĂ

A trecut furtuna Kyril cu pagubele aferente, dar furtuna „biletețelor” din politica românească este departe de a-și desemna victimele directe sau colaterale. Peste vârtejul din politică (am vrea să vedem măcar câțiva „stâlpi” doborâți) s-au suprapus alte evenimente naționale, a născut Monica Columbica și a botezat familia Iovan. În acest context a trecut neobservată o „sclipire” a Președintelui Băsescu, imprevizibil și mereu în căutarea originalității, în materie de politică externă. Cum bine ne aducem aminte a făcut valuri (până la Moscova) afirmația „Marea Neagră-lac rusesc”. Rușii au intuit că unii o vor Mare Lac american și s-au zburliat. Consecința imediată a fost că noi plătim gazele naturale la la prețul cel mai ridicat din Europa. Săptămâna trecută, la întâlnirea cu membrii corpului diplomatic Dl. Președinte a dat iar dureri de cap analiștilor politici puși să caute febril interpretări și justificări la „sclipitorul” concept „îmbrățișare strategică”, referitor la Balcanii de Vest.

Mie mi-au trecut fulgerător prin minte câteva „îmbrățișări strategice” ca de exemplu: unul îmbrățișează strategic pe una pe o alee întunecată, altul face la fel în miez de noapte cu o babă pe care o lasă și fără pensie sau soțul care își îmbrățișează soața bănuind că vrea să pună mâna pe tigaie sau mătură. În toate cazurile „îmbrățișării” n-au drept la replică, iar consecințele sunt grave. Acum vreo 60 de ani am fost toți „îmbrățișați strategic” de Uniunea Sovietică (gata să ne sufocăm) timp în care Sovhozurile și Sovromurile ne-au luat uraniul, aurul, iar toamna și recoltele.

UE și NATO ne îmbrățișează și ei (doar că acum ne face plăcere, ne ridicăm pe vârfuri și punem botișorul) cu ceva pauze de respiro când trebuie să mai privatizăm, să retrocedăm sau să virăm banii pentru avioane, fregate și mașini de luptă.

Eu rămân la îmbrățișările frățești (fără dedesubturi), cele „strategice” mi se par îndoielnice chiar dacă sunt poleite cu multă dragoste. (Ian.2007)

GESTIONARI

În socialism (până la comunism mai aveam vreo sută de ani) funcția de gestionar era foarte râvnită. Dacă unul din familie era gestionar de alimentară sau măcar de aprozar (portocale, banane) rudele, mai apropiate sau mai îndepărtate, îl vizitau mai des ca să afle ce, unde și când se bagă. Cei care, printre îmbrânceli, apucau ceva o duceau o vreme bine.

Nu de mult am aflat că Președintele a gestionat bine criza ostaticilor (unii zic –plătind), Primul Ministru a gestionat la fel starea inundațiilor (adică stați acolo, doar nu vreți condiții de hotel !), nu știu care ministru a gestionat excelent starea drumurilor (dacă șoferii dau în gropi îi privește!).

Afaceriștii își gestionează eficient conturile (care se umflă vâzând cu ochii), iar ceilalți gestionează fiecare ce poate. Unul miliardele de dolari venite (zice el) de la unchiul Sam (?), altul moștenirea de la o mătușă (pe care toți o știau săracă, dar de fapt era putred de bogată). Cel mai performant este , însă, pensionarul care gestionează cei 5 lei cu care a intrat la mall mai rapid decât computerul mallului, o pâine, o pungă cu lapte, una de mălai și 2-3 feliuțe de salam cu soia (pentru care unii au fost împușcați).

Una peste alta trăgând linie (dar fără să adunăm acționari cu pensionari) suntem o țară de gestionari, deci toți o ducem bine, de unde și sloganul „Să trăiți bine!”. La o întâlnire cu electorii (nu-i mai văzuse de la alegeri) pe principiul (imbecil) „cu fața la cetățeni” alesul, în loc de cum trăiți i-a întrebat scurt: mai trăiți? Mai, dar rău - a venit răspunsul.

Nu-i nimic, se apropie anticipatele și venim iar cu mici și bere!, le-a promis alesul, cu fața roșcovană și radioasă spre ei. (20.01.2007)

ZGĂRIETURI

Ca să sintetizez esența politicii românești la ora actuală cel mai bine se potrivesc termeni din importul de imbecilitate : marfă, super, bestial și rahat, că tot ce se întâmplă e , de fapt, rahat (răscolit). Când el și ea se acuză și se jignesc mortal împăcarea (de ochii lumii) poate surveni, dar dacă „dragoste nu e,nimic nu e !”, așa că divorțul este iminent. Când tatăl în loc să medieze conflictul antrenează și pe vecin zicându-i că cel ce l-a făcut prostănac a fost „indulgent” atunci babilonia este generalizată, spre deliciul cartierului.

Unii, care se raportează în orice la „lumea civilizată” (adică noi suntem încă antroipoizi) concentrează totul în sintagma „ca la noi la nimeni”. Divorțuri politice, eternizarea politicianilor pe fotolii (cea mai rentabilă profesie), bilețelele-bombă, vânzarea de titluri nobiliare și chiar și suspendarea Președintelui nu sunt invenții românești, așa că nu revendicăm patentul (nici nu ne trebuie!).

Cu câțiva ani în urmă un ziarist de la „Le canard enchainé” (ziar cu vreo mie de exemplare) lansa un „bilețel - bombă” cu explozie întârziată: în vizita oficială Președintele a primit de la Președintele african o brățară de aur pe care a „uitat” să o declare la revenirea în țară”. Pe parcursul a câtorva luni a continuat scandalul fără să-i intereseze ce zice lumea despre ei. Palatul Elysee s-a făcut că plouă, apoi a negat, în final a acceptat adevărul și Președintele a demisionat. N-a făcut nimeni o tragedie națională din asta, dimpotrivă prestigiul democrației a crescut arătând tuturor că „nimeni nu-i mai presus de lege”. Dacă și la noi se va ajunge la suspendarea Președintelui nu va fi cutremur, iar teama de ce va zice UE mi se pare o încercare de revenire la situația caldută anterioară, în care miniștrii și politicienii se făceau că lucrează pentru interesul național după rețeta cunoscută: Mircea fă-te că lucrezi!

Motivele suspendării sunt „subțiri” așa că toată tevatura

PSD-istă nu e altceva decât politica de zgârieturi, adică a „zgâriatului pe creier” brevetată de Președinte pe vremea când pesediștii erau la putere. Că se zgârie ei , mai în joacă, mai în serios, ca pisicile, îi privește, dar de această politică ne-am săturat (oricine ar face-o) pentru că ne zgârie pe noi pe creier! (Feb. 2007) .

NIMENI NU-I MAI PRESUS CA NOI!

Nu sunt un susținător al Dnei ministru Monica Macovei, dar nici nu accept vulgaritățile despre viața particulară a dânzei, proferate de un bărbat cultivat, civilizat, zis și creștin practicant. Justificarea cum că sub oblăduirea Dnei ministru Justiția a început să funcționeze (lucru care i-a luat jumătate de mandat) nu impresionează pe nimeni. Cum funcționează aceasta o vede cetățeanul de rând când e pe urmele himerei numită „dreptate” prin sălile fără speranță și trăiește pe propria piele experimentele reformei din Justiție.

Ne-am așteptat toți ca persoanele vinovate și din cauza cărora Statul plătește despăgubiri celor care au câștigat la CEDO sau cei care trăgănează dosare până la prescrierea faptelor să suporte daunele – complicitatea fiind evidentă. Dacă unul a primit pentru infracțiunile comise 20 de ani (sau 120 prin cumul de pedepse), acest lucru este important ca învățătură de minte, dar tot atât de importantă ar fi și recuperarea integrală a sumelor, de exemplu, de la cei care au devalizat băncile și Fondurile de investiții, cu mii de păgubiți.

Balanța Justiției funcționează ca și cântarele din piețe, așa că Mimi, cămătăreasa, a primit pe baza probelor 5 ani cu executare, apoi, în baza aceluiași probe, un alt judecător a gratulat-o cu 3 ani, cu suspendare. Unii nu suportă detenția, Haisam a luat-o din loc, iar prejudiciile aduse Statului de haosul creat de firmele lui se răsfrâng asupra noastră, a tuturor.

Bivolaru, cel pentru care staful partidului în frunte cu A.Năstase manifesta la Parchet, cere să fie eliberat, să se poată bucura de ceeace a pus deoparte pentru zile negre, pentru că despre recuperarea celor 50 de milioane de dolari nu am mai auzit nimic.

O știre de ultimă oră ne anunță că insul care a accidentat și transportat victima pe malul Argeșului, unde a decedat, a fost eliberat pentru că judecătorul a „uitat” să semneze prelungirea mandatului.

Un cor, bine orchestrat, face din eșecuri - victorii și clamează că nu-i nici un bai în Justiție. BA E !, pentru că și peste afacerea fregatelor și a comisiunilor plătite de BAE s-a așternut tăcerea.

Sunteți încăpățânată, Dnă ministru, așa cum ați declarat și nu demisionați. Nu ne surprinde. Noi respectăm vreo sută de legi, iar politicienii și guvernanții (de ieri și de azi) respectă una singură: „Nimeni nu-i mai presus ca noi”! (Fb 2007)

NATURA NE IUBEȘTE

Recent am avut bucuria să particip la o excursie în Valea Jiului. Prima priveliște dezolantă, care ne întristează sufletul este Combinatul de la Călan, redutabil altădată și pe plan intern și pe plan extern, din care au mai rămas în picioare doar structurile din beton, deoarece era poluant (așa ni se zicea), iar după mintea unor politicieni, dacă hornul scoate fum și poluează, trebuie demolată casa. Ajungem în depresiunea Hațegului unde peisajul este cu mult mai vesel și mai generos. Câmpiile și dealurile sunt verzi, acel verde care vine din sănătatea pământului și pe care penelul sau aparatul fotografic îl pot doar imita. Poposim în Vale și după încă o călătorie, purtați de telescaun la înălțime, ajungem la capătul drumului, adică la Straja, unde primele noastre gânduri se îndreaptă spre Dumnezeu, în frumoasa

Mănăstire Colț. Apoi admirăm peisajul cu ochiul liber sau prin binoclu și constatăm cu bucurie în suflet că natura ne iubește, încă!

Crucea de pe vârf ne amintește de crucea de pe Caraiman. Munții Retezat din zare se deosebesc de ceilalți: nu au piscuri semețe, dar pe platourile înalte, omul găsește tihna și reculegerea simțindu-se mai aproape de Creator. Telescaunul ne coboară cu grabă constantă, ca și la urcare, prilej de a admira localitățile din vale, Vulcan și Lupeni. Mulți dintre noi nu au văzut niciodată o mină, din păcate însă majoritatea minelor sunt acum ferecate....

Ultimul popas a fost la Cheile Buții, acolo unde picăturile de apă și-au unit forțele în șuvoi și au învins muntele croindu-și cale. Decorul este fantastic prin relief și abundența de vegetație. Am zis iar : natura ne iubește, încă, dăruindu-ne frumusețile ei, dar noi n-o iubim! Oriunde mergi albiile râurilor, poienile, locurile umbroase de la poalele pădurii sunt pline de peturi și

resturi de la grătare, semn că civilizația nu se măsoară prin numărul de mașini luxoase pe care le au cei ce agresează natura. Cu mulți ani înainte de revoluție se vorbea că orașele și stațiunile bulgărești sunt foarte curate în comparație cu ale noastre. Acolo orice cetățean care te vedea că ai aruncat ceva pe stradă te avertiza „ia-o repede și arunc-o la coș, altfel amenda este cât un salariu și mănânci și o bătaie”. Nu sunt adeptul impunerii civilizației prin bătaie, dar băncile rupte prin parcuri, stâlpii ornamentali doborâți ne fac pe noi, adevărata societate civilă , să spunem: ajunge!

Virusul distrugerii trebuie oprit! (30.07. 2007)

INTELECTUAL DE SERVICIU

În camere dosite, departe de vizitatorii birourilor luxoase, intelectualul de serviciu scrie discursuri și îmbracă minciuna politicianistă în straie credibile. La nevoie avionul sau limuzina îl duc și în week-end la reședința bossului, când discursul pentru baia de mulțime nu suportă amânare. Pe scenă intelectualul de serviciu apare în ultimele rânduri pentru imagini TV.

Investiția de imagine este mai profitabilă pentru bossul cu aspirații politice decât investiția în inteligență. Personajul, care nu apare niciodată în prim plan, este mulțumit cu statutul său de intelectual de serviciu. I se publică „opere” filozofice, istorice în viziune „europeană” sau romane sexologice pe bani publici.

Când te pleci numai la masa de scris în fața esteticului scriitoricesc, a ideilor și faptelor social benefice vinzi casa și butelia ca să scoți o carte sau te înscrii în cerșetoria socială numită sponsorizare. La lansarea cărții participă organizatori, prieteni și cunoștințe care „trăiesc bine”, încât nici jumătate dintre ei nu-și permit să o cumpere.

Ce-i mai bun, statutul de intelectual de serviciu ca reclamă pentru mărfuri expirate sau statutul gânditorului de la Hamangia, care gândește și pentru el și pentru societate?

Depinde de mentalitate! În ce mă privește, pentru că sunt moț,nu-mi plec moțul! (15.08.07)

NU-S !

Un pachet de țigări. De care? De alea care nu ucid. Nu-s! Atunci de ce le vindeți? Păi, cine are curajul să se ia de gât cu marile firme producătoare?

Medicamente compensate sunt? Nu-s!
Scotocești prin buzunare , aduni inclusiv mărunțișul și
iei necompensate că boala nu știe normele Ministerului Sănătății.
Alimente fără e-uri sunt? Nu-s!

Atunci de ce aleargă poliția și inspectorii prin piețe după producătorii
particulari. Așa vrea UE. Școlile sunt gata pentru deschidere ? Nu-s!
Păi ce ați făcut toată vara? Vacanțe și concedii.

Onor Prezidentul nostru, în vâjială prin Harghita și Covasna a
întrebat: sunt elevi maghiari care vor să învețe în L.română? Nu-s, au
răspuns corurile reunite ale celor două județe. Atunci L.română să fie
studiată ca limbă străină, a zis Prezidentul spre satisfacția dirijorilor
celor două coruri.Sunt iredentiști în UDMR? Probele: articole din
reviste și ziare de limbă maghiară și poze cu panoul „ ținutul secuiesc”
au fost

trimise la „laboratoare” străine. Nu-s, a răspuns primul cel de la
Budapesta, ca și în cazul „Danone”. Porumbul și soia din Insula Mare
a Brăilei sunt bune de consum? Nu-s, a zis Greenpeace, adică
importați-le și pe acestea, nu numai grâul. Dar cei care ne-au vândut
sămânța modificată genetic sunt știuți? Nu-s!

Parlamentari, cu orare, la audiențe sunt? Orarele sunt, ei nu-s.
Probleme individuale, sociale sunt? Nu-s! Am rupt-o în fericire, doar
că nu băgăm de seamă! (August 2007).

DACĂ N-AI, N-AI!

A mai trecut arșița solară. Fiecare a suportat-o (care a suportat-o!) cum a putut. Cine a avut internet a aflat de pe siteurile Ministerului Sănătății și Muncii când să stea la soare, când la umbră și care-s medicamentele compensate. Dacă n-ai internet, asta nu mai e treaba miniștrilor. Cel mai inteligent sfat a fost că nu se lucrează între 10 am și 16 pm, așa că oamenii

s-au retras în cârciumă la umbră. Unul a zis : p.m., trebuie să ne tragem internet. Când o să zică ministrul între 7 dimineața și 7 seara noi n-o să știm și pierdem! Dacă n-ai internet, n-ai!

Și elevii au respectat orarul de muncă și au învățat doar 3 variante din cele o sută. Nici directorii din MEC n-au transpirat, era prea greu să facă 3-4 variante cu subiecte selectate din cele propuse pe siteul MEC. Că elevii de la sate și nici școlile n-au internet nu mai e treaba Ministrului. Dacă n-au, n-au!

Doctorii recomandă transpiratul pentru eliminarea toxinelor. Ministerul Sănătății recomandă statul la umbră, pentru evitarea durerilor de cap, ca și când nu am avea și așa destule.

Un medic zicea că o bere rece merge. Unii au înțeles: . una Ciuc, una Ursus, una Hațegană...blonde, că la brunete n-au mai ajuns. Dacă aveau internet aflau recomandarea profesionistă: „nu beți băuturi reci că mai tare vă încălziți”. Asta e! Dacă n-ai,n-ai! Pe când recomandările pentru sezonul rece, că ne ia cu fiori de-acuma?

Noi, ca să evităm pârjolul, am trimis copiii la deal sau vale, după cod, iar eu și soția am mers în weekend fiecare la mama lui, după codul familial, care bătea în roșu că nu ne ajung banii de zacuscă.

Miniștrii și parlamentarii s-au răcorit cu briza din Mediterana, Tahiti și Bikini (cu ălea în bikini).

Au cu ce ! Dacă n-ai, n-ai! (5.09.2007)

NOI CU NEVOI, EI CU EUROI

După alegeri, ca de obicei, politicienii devin amnezici, uită ce au promis și ne închid gura cu „nu sunt bani”. Acum și-au adus iar aminte de noi. De trei ani așteptăm legi și mai ales „metodologia” prezidențială la „Să trăiți bine” pentru că nu ni s-a spus cum și cu ce. Alegerile pentru euro-parlamentari au, subînțeles, sloganul „să trăim bine”, adică euro-aleșii la 18000 de euro, iar noi la 100 E pe lună. Pentru campania electorală se cheltuiesc sume importante tot din banii noștri. Nouă, celor cu nevoi, ni se oferă dreptul „democratic” de a alege între cei ce râvnesc la euroi. Odată ajunși în Parlamentul European fiecare va apăra interesele cui dorește, ale gulașului cu paprică și mai puțin sau deloc ale țuicii și brânzei de burduf.

Candidații în campania electorală practică boxul tailandez, fără preambul și reguli, „javrele tinere” atacă „javrele bătrâne”, „javrele bolșevice” sunt atacate de odraslele lor, devenite „javre democrate”. După lansarea cu mare pompă a candidaților ne așteptăm ca logoreea să culmineze ca și altă dată cu „dragi Râmniceni Sărați”, sau actualizată, cu „dragi Ocnași Mari”, pentru a câștiga voturile celor din Ocnele Mari, care stau și acum pe la rude și prieteni, după surpările de teren.

Le-am devenit din nou „dragi” și cum și nouă ne sunt „dragi” le zicem : dragi politicieni la câte ați făcut pentru noi, dar mai ales pentru voi, meritați să fiți „ocnași mari”. (01.11.2007).

CÂND ?

Guvernanții noștri minimalizează revolta italienilor, fardează și rimelează taberele țigănești (de tablă și carton) din jurul Romei în campusuri și ne vorbesc de educație și integrare.

Dl. Tăriceanu a omis să ne spună cum „integrează” pe unul de la câteva mii de euro pe lună (din furt și contrabandă) la o sută din

muncă cinstită. Politicienii italieni au adoptat urgent decretul de expulzare, răspunzând stării de spirit a populației și probabil avertismentelor mafiei că dacă nu, rezolvă ea problema țigănească.

„Analisti” și televiziști noștri țin isonul guvernanților și ne vorbesc despre aportul românilor la PIB-ul italian, ceea ce pe italieni nu-i interesează. Îi interesează siguranța copiilor și a femeilor lor când ies pe stradă, de aceea au băgat groaza în stolurile de păsări de pradă, care o iau spre țări mai sigure, unde vor declanșa mai devreme sau mai târziu reacții de genul M. Kogălniceanu sau Hădăreni.

Occidentalilor le ajunge infracționalitatea autohtonă și nu o mai tolerează și pe cea de import. Contribuabilul occidental nu-i dispus să plătească, așa că între două infracțiuni, „sejurul” infractorilor, cu presă, TV, telefon mobil și fără riscul de a ieși în sac de plastic, va fi suportat de contribuabilul român.

Când vom avea și noi guvernanți care să nu se mai pupe cu infractorii de tip Costel Argint, care probabil vrea aur cum ne cer și alții sau măcar ceva bani? Când vor face și ai noștri profilaxia socială și „integrarea” fără să ne coste nimic. Atunci când ne apărăm demnitatea, ieșim din nepăsarea lui „fie ce-o fi” și din starea de toleranță, vecină cu prostia, a tot ce ne face rău. (10.11.2007)

CIVILIZATORI

Nu am fost niciodată „mândru” de originea mea daco-romană pe care am fost nevoit să o accept, școlar fiind, până când la maturitate, prin cunoștințele acumulate și meditănd ca și Gânditorul de la Hamangia, am ajuns la un punct de vedere propriu.

Cu mult înainte de 89 spuneam în cercul de prieteni că Decebal a greșit trimițând daruri din aur, măiestrit lucrate, Romei, sperând să obțină pacea. Acestea au ațâțat și mai mult poftele exportatorilor de „civilizație” romană, încât și-au pus în mișcare legiunile să ia și restul de aur dacic. Mai în glumă, mai în serios (să nu mă creadă sărit), le

spuneam (cu convingere!) că eu sunt dac liber. Pe cârcotași nu-i iau în seamă pentru că nu există documente cum că romanii și-au lăsat urmași prin satul meu din munte. Într-o cârtică pentru copii, „Bristena, fiica

dacilor” autorul susține că această luptătoare a oprit cohortele romane în Chei, ajutată și de Dumnezeu, care preventiv, a pus două stânci uriașe de o parte și alta a drumului.

Probabil că erau și pe vremea aia adepți ai „civilizatorilor” romani, care veneau să construiască apeducte (filmul Dacii) și drumuri (nu autostrăzi) pentru carele încărcate pentru Roma, iar mai târziu susținători ai otomanilor care ne-au „civilizat” cu

WC-urile cu gaură.

Orice civilizație care se suprapune peste alta, o distruge, așa cum conchistadorii au distrus civilizațiile: aztecă, mayașă și incașă, transformându-le în enigme ale istoriei, alături de statuile megalitice din Insula Paștelui. Aceleași lucruri se petrec azi, când normele UE înlătură tot ce este autohton (inclusiv oieritul), iar odată ce sateliții au detectat aur sub Roșia Montană, e chestiune doar de timp până ce noii „civilizatori” (am intrat în rândul țărilor civilizate!) pun mâna pe el.

Fiecare dintre „civilizatori” se îndreaptă spre ce îi trebuie: unul spre petrolul din Irak, altul spre bogățiile detectate de sus.

În jurul lor roiesc valeți și scribi (încă necivilizați) în căutare de joburi. Primii să-i slujească, ceilalți să le slăvească faptele „civilizatoare” și „democratice”. (5.12.2007)

CU STEAUA

Avem obiceiuri frumoase de sărbătorile de iarnă. Umblă și cei mici și cei mari cu capra, dar mai ales cu steaua. Colindă cu steaua și fundații, ONG-uri și asociații de „integrare” să strângă fonduri (în multe cazuri pentru uz personal). Și guvernanții umblă cu steaua, poate mai cârlesc găurile negre din bugetul prăduit în cursul anului. Trebuie să le dăm, doar suntem contribuabili la bunul lor trai (salarii și prime de zeci și sute de milioane).

Când mergem noi cu steaua la ei ne închid ușa în nas, n-avem, și dacă țipăm de frig și foame : ne dați, ori nu ne dați, pun scutierii pe noi sau când nu mai au încotro ne dau ceva mărunțiș.

Au venit cu steaua pe la noi și unii din ținuturi îndepărtate. Cu steaua roșie pe tancuri. Votcă nu aveam, dar le-am dat țiucă întoarsă. Le-a plăcut. Harașo, davai, davai și n-au întrebat mai ai, au căutat-o singuri prin poduri și pivnițe. Altceva nu le-am mai dat pentru că au luat ei tot ce au vrut prin Sovromuri și Sovhozuri. Și ei au dat. Au dat cu pumnul în masă. Au dat portrete cu generalissimul pe toți pereții. Au dat funcții grase și putere la paukeriști,neulanderi și nikolskoi, încât mulți români

colindau prin închisori și pe la Canal „vai de noi, vai de steaua noastră”. Au dat și o medalie Pobeda cu stea roșie (unii spun că și o mașină, nou-nouță) regelui pentru predarea Mareșalului.

De câțiva ani și ex-regele umblă cu steaua, dar lui i-a mers bine: un palat în capitală, două la Sinaia, unul pe malul Mureșului și câteva sute de hectare. În anii care vin noi o să fim mai fericiți. Ex-ul a modificat legea dinastică (așa cum unii schimbă legea electorală și Constituția - evident, după interesele lor), încât principesa Margareta poate umbla cu steaua după alte retrocedări și ca viitoare regină în stup după miere pentru trântori.

Au venit cu steaua și americanii, doar că au spoit-o în portocaliu. Lor nu le trebuie mere, nuci și colăcei. Le trebuie dolari (pe armament casat), doar partenerii se ajută între ei (la datoria din Irak ne-au făcut să renunțăm, iar Insula Șerpilor și Canalul Bâstroie sunt problemele României!) Le-a mai trebuit Marea Neagră și i-am ajutat să o facă Mare lac american, pentru care ne-au luat rușii la ochi. Va trebui să umblăm mult și bine cu steaua pe la ei și pe interNET, ne dați tezaurul? Și o să zică : NET.

Vom mai vedea ce ne-o aduce anul, altfel o să mergem mai hotărâți cu steaua: Ne dați, ori nu ne dați/
NU VREM FASOLE /Vrem cârnați /Vrem și caltaboși de soi /Cum sunt ăia pentru voi.
(12.01.2008)

KOSOVO

Noua mostră de „democrație” americană în ce privește independența provinciei Kosovo a trecut aproape ignorată pe meleagurile noastre.

„Lătrăii guvernamentali”, expresia aparține unui amic simpatic, ne recomandă ca situația să fie tratată cu :maturitate, responsabilitate, echilibru și moderație, termeni din care practic nu înțelege nimeni nimic. Suntem membri NATO și UE, deci, ne asigură tot ei , nu există analogii între independența Kosovo și Transilvania, ca și când Turcia și Grecia nu s-ar fi războit în Cipru tot pe criterii etnice, sub privirile îngăduitoare ale oficialilor NATO.

Toate declarațiile de autonomie (și în esență de separatism) ale ungarilor ni se spune- ar fi de natură electorală deși oala-i sub presiune și capacul joacă ceardașul gata să dea în foc. Alți români, politicieni și formatori (de-formatori) de opinie, se complac în nepăsare cu toate că declarațiile unor maghiari, inadaptați la civilizația europeană, rămași la mentalitatea tribală pe care o inoculează și altora, sunt din ce în ce mai provocatoare.

Cer scuze tuturor maghiarilor, oameni harnici și de omenie care au aceleași griji ca și noi: pace, toleranță, înțelegere. Îi asigur de respectul meu pe cei care nu se lasă conduși de himerele propovăduite de niște ayatolahi politici și au curajul să-și exprime dezacordul. Mulți dintre maghiari nu înțeleg ce-i cu „autonomia” și „independența”, dar sunt de acord cu ele pentru că așa li s-a transmis ordinul.

În nici o țară ungurii nu au atâtea drepturi ca la noi. Din 1946 sub o formă sau alta, în CC, în Marea Adunare Națională, și până azi, sunt la guvernarea României și tot sunt nemulțumiți. Pun pe unul să facă o declarație, cu care toți sunt de acord, apoi în stilul caracteristic se „delimitează” (ce-o fi însemnând?), dar nu retractează și nu-și cere scuze nimeni. De neînțeles rămâne atitudinea unor politicieni și guvernanți ai noștri de după 89, vinovați de miopie politică.

Domnilor guvernanți de azi aveți grijă C-O S-O V-O faceți ungurii declarându-și autonomia și o să vă pună în fața faptului împlinit. (10.03.20)

POMENI ȘI PARASTASE

Nici o nație n-a avut atâta de pățimit ca românii de pe urma ungarilor, deși balada Miorița ne avertizează de secole că, la nevoie, ungurul se aliază și cu un român ca să omoare alt român.

La sfârșitul lui Februarie, în fiecare an, se ține la Mănăstirea Râmeț parastasul de pomenire a martirilor Horia, Cloșca, Crișan, a lui Avram Iancu și a zecilor de mii de oameni uciși la 1848 pentru singura vină că erau români. Împăratul Habsburgic a încuviințat pedeapsirea căpeteniilor răsculaților de la 1784, dar grofii unguri au inventat (sau scos din tenebrele istoriei) tragerea pe roată, cea mai crudă pedeapsă și pe măsura genelor lor ereditare.

Facem pomeni și parastase prin toate locurile pe unde au trecut ungurii. La Ip, Trăsnea, Moisei și chiar și în satul meu de munte unde hortiștii, retrăgându-se în debandadă, au împușcat pe Veselina, de 37 de ani, care suia cărarea de pe deal, departe din calea trupelor.

Am memorat aceste fapte cu tristețe, dar fără ură sau dușmănie, pentru că D-zeu ne-a lăsat popor ales, ales sufletește și le-am reamintit ca să nu se mai repete. Ungaria trebuie să-și asume responsabilitatea pentru veritabilul genocid de la 1848, cât și pentru crimele din Ardealul de Nord și să plătească daune, așa cum plătim și noi altora. Am reamintit faptele și pentru că pomenile și parastasele nu trebuie transmise generațiilor viitoare ca o fatalitate, adică resemnați-vă și faceți și voi la fel.

Se apropie 15 Martie când ungurii vor defila iar în uniforme de husari și ca anii de teroare hortistă să fie actualizați mai lipsesc, doar, jandarmii cu pene de cocoș. În nici o țară din lume nu defilează etnici în uniformă unei armate străine. Ce ați zice domnilor din UDMR dacă pe muntele Ghelert ar defila o unitate a armatei române, prima luptătoare anticomunistă din istorie, sărbătorind înfrângerea revoluției comuniste a lui Bella Kun?

În ce-i privește pe guvernânții noștri i-am avertizat recent : domnilor guvernânți aveți grijă C-O S-O V-O faceți ungurii declarându-și autonomia, adică vă vor pune în fața faptului împlinit.

Domnilor udemerști vreți să trăim în pace sau nu? Aceasta este întrebarea, iar faptele voastre viitoare, dincolo de declarațiile televizate, ne vor da răspunsul. (12.03.2008)

DA, DOAMNE

La euro-parlamentare am fost trecut pe o listă imaginară, adică la capitolul „și alții”. Cu un vot pro (al meu) și un vot contra (al consoartei) nu am prins nici un euro, deși toate sondajele mă dădeau (cu 50%) câștigător. Hoția este evidentă, am bănuț-o și chiar am demonstrat-o, dar nu am făcut nimic să o preîntâmpin. Am mizat pe faptul că sunt cunoscut, ceea ce s-a dovedit fals, pentru că nu m-au cunoscut nici 5% dintre conjudețeni. Mai rău, m-au votat doar jumătate din cei la care le-am dat mei, considerându-i ai mei, iar acum se pregătesc de zbor.

Nu pot să le zic: stupid popor, turmă, masă amorfă și nici măcar „codași și leneși”, cum își gratulează unii electorii. La așa campanie, așa scor electoral! Cred că s-au săturat și votanții mei de odinioară (mulți au decedat sperând) să afle după trei ani că un Agamiță și o Chiriță, trimiși de la centru și votați (deci aleși), nu-s buni de nimic. Mi-am dat demisia, dar am revenit după 5 minute (cum au făcut și alții).

M-au convins nepoții vecinului, care mi-au zis, văzându-mă supărat: n-o mai ține nene cu hoția. Fă ceva! N-o mai ține cu „bețivul național” cum ai ținut-o cu „Văcăroiu-votcă”. Nu mai țin nici ca epitețe, nici ca pamflete, nici măcar ca „tarte cu piper”, că nu mai au fler. Și noi am fost furați. I-am scris Moșului, toată lumea îl știe darnic, dar deși cererea a fost mare, oferta ne-au luat-o alții. Am hotărât să stăm de veghe la ușă și geamuri și să nu ne mai culcăm pe o ureche pentru că degeaba plângem sub brăduț și ne plângem că am fost furați.

Aici, copiii, aveau dreptate. Am pierdut o încăerare electorală, dar nu-i totul pierdut. La următoarele alegeri pun oameni de veghe, iar pe alegători îi duc încolonați, sau în șir indian, cum fac și ăia care (nu) apără interesele României prin parlamente. Nu mai merge cu „biblia

într-o mână și constituția în cealaltă”. Oamenii au înțeles că îi rog pe hoți să nu mai fure și citesc versete să-i ierte Dumnezeu.

Mare bogăție la casa omului copiii, mai ales când au minte! Dă, Doamne, și românului minte și înainte, nu numai cea de pe urmă! (14.03.2008)

BOCETUL

S-au prăbușit imperiile: roman, țarist, otoman, imperiul creat de Stalin, imperiile coloniale, toate condamnate de istorie. Cei mai mulți oameni s-au bucurat de eliberarea din robie, puținii privilegiați și profitori s-au intristat, dar nu le-a bocit nimeni. Aceeași soartă a avut-o și Imperiul Habsburgic –nici un imperiu întemeiat pe baionete nu este veșnic- și nu-l plâng austriecii, dar îl bocesc de peste 80 de ani ungurii, visând la „măreția” lor dobândită cu săbiile habsburgice.

Filmul Trianon , difuzat în seara de 9.02.2005 la Antena 1, a fost un bocet al regizorului Gabor Koltay și istoricului Raffay Erno, iar patosul cu care și-au susținut minciunile i-au isterizat și antrenat pe unguri într-un bocet colectiv la parastasul „Ungariei Mari”.

Așa zis-a „ nedreptate” făcută Ungariei prin Tratatul de la Trianon din 2 iunie 1920 a fost un act de dreptate pentru națiunile considerate sclave de către grofii și conții unguri. Revenirea unor teritorii la patriile anterioare, de la care habsburgii le-au smuls prin forță, iar ungurii le-au înglobat prin viclenie în așa zisa Ungarie Mare , a fost o legitate istorică și un drept al națiunilor oprite de intoleranța asupritorilor.

Ungurii din aceste teritorii sunt azi cetățeni cu drepturi depline a acestor state, drepturi pe care nu le-au avut niciodată națiunile sclavizate sub coroana ungară. Ar trebui să iertăm, dar să nu uităm. Nu ne lasă revizionismul maghiar să iertăm și să mergem pe drumul reconcilierii, iar reconciliere nu poate exista cu niște indivizi rămași la mentalitatea tribală.

Filmul Trianon este un atac perfid împotriva țărilor vecine Ungariei, dar mai ales împotriva României, iar îndemnul explicit către ungurime să nu uite „bijuteria valahă-Clujul, Baia Mare, Salonta” a trezit isteria hunică, ungurii fiind gata să tragă cuțitul de la cizmă

împotriva românilor. În triburile maghiare, care nu cunosc altă limbă, nu s-a auzit până acum că actualele granițe au fost trasate de mai marii lumii, potrivit Dreptului Națiunilor.

Pe participanții români la dezbatere, după difuzarea filmului, ziariștii Ion Cristoiu, C.T.Popescu, Emil Hurezeanu și istoricul Florin Constantiniu, sub bagheta moderatorului Marius Tucă, nu i-a trezit din „somnul cel de moarte” nici imnul (netradus) al ungarilor, nici chemarea insistentă la luptă până la moarte, lansată obsesiv în film. Pe „istoricul” Constantiniu nu l-a trezit nici afirmația că în Ungaria n-a fost fascism- ultima creație revizionistă- și nici cea cu sudoarea ungarilor din teritoriile în discuție, evident, sudoarea celui ce pe căldură ține biciul. D-l istoric și-a afirmat deseori „stima deosebită” față de curajul ungarilor din 1956, uitând sau interpretând greșit faptele.

În plin război rece, Americanii și Occidentalii, deveniți adversari ai rușilor, vroiau să testeze reacția lui Hrușciiov în situația neconsolidată a acestuia, la trei ani după moartea lui Stalin, și să detecteze eventuale slăbiciuni ale URSS. Au fost aleși ungurii, care au înghițit momeala că având în vecinătate Austria le vine imediat ajutor occidental. Ceeace a urmat se știe, intervenția brutală a armatei roșii, iar americanii n-au riscat o confruntare cu rușii, așa încât pentru momentul unguresc 1956, firească mi se pare compasiunea pentru cei trimiși în fața gloanțelor rusești, ca urmare a unui experiment. Aceași compasiune se cuvine și pentru luptătorii anticomuniști români din munți, victime ale Vocii Americii și Europei Libere după ce România a fost cedată lui Stalin.

Pe D-l Cristoiu îl stimez mult, dar întrebarea adresată lui Koltay, care este mesajul filmului, mi se pare atât de înfăntilă ca și întrebarea : ce vrei lupule, deși îi auzi urletul, îi vezi rânjetul și colții amenințători. I s-a răspuns „cunoașterea istoriei” , la care fără să am doctorate în istorie, doar în bunul simț, i-aș fi replicat d-lui venit din Altai că îndemnul la luptă până la moarte trebuia înlocuit cu îndemnul la lectură în biblioteci, după o alfabetizare a celor din tribul lui „nemtudom romano”.

Departa de a fi cel pe care îl știam- cu intervenții promte și neiertător de caustice, a fost nevoie de impertinența intrusului din

Altai, pe care nici moderatorul nu l-a putut opri, ca ziaristul C.T.Popescu, călcat pe bătăture, să-l pună cât de cât cu botul pe labe și bocetul în surdina.

Orice referire la Ungaria comunistă din 1919 a lui Bela Kun, la teritoriile românești date de fosta URSS moștenire Ucrainei, la atrocitățile hortiste din Ardealul de Nord, au fost tăiate scurt de Koltay- nu fac obiectul dezbaterii. Și România și Ungaria au pierdut teritorii, dar diferența este fundamentală. În timp ce România a pierdut ce i-a aparținut istoricește de drept și nu a brutalizat pe ceilalți etnici, Ungaria a pierdut ce a cotopt anterior și unde s-a comportat ca și cel mai crud ocupant din istorie.

Fac, însă, obiectul discuției în orice circumstanțe pentru unguri: reabilitarea criminalului de război Wass Albert, aserțiunea spațiului vid la venirea lor și mai nou aberația „în Ungaria n-a fost fascism”. Războinicii arpadieni au masacrat populațiile întâlnite, inclusiv femei și copii, așa încât la sosirea celorlalți „spațiul era vid”. Suprema satisfacție a ungarilor era să-și vadă victima cu organele genitale îndesate în gură, atrocitate care face parte din „cultura maghiară” până azi. Odată cu stabilirea ungarilor în Panonia s-a format un chist pe trupul Europei, care coace, supurează continuu și erupe imprevizibil ca dată și intensitate. Ultima răbufnire, care a împroșcat cu puroi pestilențial viața socială și politică din țările vecine Ungariei, a fost filmul Trianon, capodoperă a minciunii și urii, provocând un val de aversiune.

Efectul difuzării lui, întâi clandestin în cinematografe, s-a văzut încă din 9 ianuarie 2005, când un ungar a dat jos drapelul românesc de pe Centrul cultural Lucian Blaga din Aiud, l-a rupt în bucăți și l-a călcat în picioare. Ziarul Unirea, în stilul ce-l caracterizează, a menționat evenimentul trecând sub tăcere orice element care ar fi identificat pe infractor ca fiind ungar, iar de atunci nici un cuvânt despre prinderea și eventuala lui pedepsire. Totul s-a mușamalizat, să nu fie șifonați ungurii.

Prin prestația lamentabilă a românilor în fața revizionistilor Koltay și Erno am mai pierdut o bătălie cu minciuna și dezinformarea ungurească. Singurul lucru bun pe care l-am reținut de la cei doi semănători de discordie este faptul că politica struțului, trecerea sub

tăcere a faptelor care crează tensiuni, escamotarea lor, nu face bine nimănui. Acest lucru trebuie să-l înțeleagă toți cetățenii din țările vecine Ungariei și mai ales clasele politice și guvernanții din aceste țări.

În ceea ce ne privește pe noi, la orice atac trebuie răspuns cu altul mai dur, pentru că vrem să trăim în pace numai cu cei care vor și ei acest lucru. Guvernării noastre ar trebui să ceară cu fermitate Ungariei:

1) Clarificarea situației materiale și financiare a fundației Gojdu și retrocedarea bunurilor.

2) Înapoierea arhivelor și bunurilor furate de hortiști din Ardealul de Nord.

3) Dreptul pentru cetățenii din Ungaria care se consideră etnici români să revină la numele dinainte de maghiarizare, drept pe care ungurii de la noi l-au avut și în comunism.

4) Drepturi pentru etnici pe bază de reciprocitate.

5) Recunoașterea genocidului din Ardealul de Nord în timpul ocupației horticiste și plata despăgubirilor către urmașii victimelor.

6) Recunoașterea holocaustului populației evreiești din acea perioadă, față de care România nu are nici o vină.

Odată încheate aceste diferende și încetarea acțiunilor ostile la adresa României, se pot pune bazele unei cooperări loiale, în interes comun și unei zone de stabilitate în Europa Centrală. (10.02.2005)

P.S. Am oprit de la publicare acest material gândind că timpul va atenua pornirile spre bantustanizare ale ungurilor. L-am oprit și din respect față de prietenii mei unguri pentru care Trianonul este istorie făcută de Marile Puteri, ca și pentru noi, dar șicanele la adresa României nu încetează, nici în sport (handbal, hochei, fotbal), nici în viața politică.

Noi n-avem de unde să știm când va înceta ostilitatea ungurilor față de noi (de fapt ei se ceartă cu toți vecinii lor). Numai guvernării, politicienii și președinții celor două țări pot decide revenirea la starea de respect reciproc și bună vecinătate a celor două țări. (18.03.2008)

„MI-S DRAJI AMERICANII”

Cu ceva vreme în urmă era afișat cu majuscule (să vadă și miopii) pe ecranul TV anunțul „VIN AMERICANII”. Eram asigurați că românii îi așteaptă cu pâine și sare. De fapt i-au așteptat tot cei (sau odraslele lor) care i-au așteptat cu pâine și sare și pe ruși. Până acum americanii n-au vrut să vină pentru că erau pe aici rușii, cum s-au înțeles la Yalta, așa că bunicii și părinții noștri i-au așteptat degeaba neștiind de trocul dintre ei. Au venit acum, după ce în Malta (La Valleta) le-au spus rușilor: Valea! Au venit și s-au instalat durabil, dar nu de dragul nostru pentru că pe noi ne tratează ca pe triburile amazoniene sau pieile roșii de pe la ei.

Mie „mi-s draji americanii”- zicea un hâtru. Ăstora când le-a intrat în cap să ajungă la Marea Neagră nu-i mai oprește nimeni. O iau ca Patton, cu blindatele prin localități, peste câmpuri și tranșee inamice. Sunt hotărâți și dacă nu le iese ceva zic de două-trei ori „rahat” și o iau de la capăt. Pe deasupra sunt și uniți.

Diferențele dintre ei sunt nesemnificative. Unii vor mai mulți soldați în Irak, ceilalți în Afganistan. În ce privește Iranul, probabil, optează toți pentru desant, încât să-l „democratizeze” de Miercuri până Vineri când intră în weekend. Cu sintagma „măreția Americii nu are limite” lansată de G.W. Bush în discursul de investitură toți sunt de acord : n-are!

Președintelui Băsescu i-au sugerat : i-a zi tu „Marea Neagră –lac rusesc” , ca să-i testeze pe ruși înainte de a-și amplasa baza la de la malul Mării.

Supărați că n-au reușit să pună mâna pe arsenalul nuclear ucrainian prin revoluție portocalie și ca avertisment pentru ruși, au hotărât să țină summitul NATO la București, adică aproape de granițele Rusiei. Părerea noastră nu i-a interesat și nici predilecția noastră pentru „vizitele scurte și rare”.

Când vântul polar dinspre Nord (Atlantic Organizăișăn) se va întâlni cu crivățul rusesc peste Georgia și republicile din sud și se va apropia de granițele rusești și chineze se va declanșa uraganul Katiușa (de care sper să nu avem parte) cu jocuri de

POST SUMMIT

Președintele Bush a transmis de la malul mării, americanilor, mesajul: vedeți, m-am ținut de cuvânt, NATO a ajuns la Marea Neagră pe care am integrat-o între Marile Lacuri Americane. Pentru noi Summitul a fost important pentru că „vin atâția oameni de știință”-cum zicea o leliță de la Cornu. Cel mai important dintre ei a fost Bush, devenit „om de știință de largă recunoaștere internațională”, după plimbarea pe aleile pe care s-a plimbat și Elena Codoi de la cabinetul Omului doi din vechiul regim. Au mai venit „oameni de știință”, comandanti supremi (fără uniforme) care au hotărât destinul unor țări și popoare și chiar al lumii întregi, la dineul de lucru, printre sticle și pahare. Alții, tot „oameni de știință”, ne-au servit gogoși și fondante umplute cu democrație, pace, securitate colectivă, terorism-antiterorism, valori comune și parteneriat.

Mister Bush n-a mai făcut gafele care l-au făcut celebru, n-a confundat România cu Groenlanda, însă remarca „sunt și păsări” făcută pe plaja din Neptun este demnă de Gheorghe Buș din Valea Ierii, care nu a văzut decât păsările pădurii, orășaniile din curte, ciorile de pe câmp și niciodată pescăruși.

În ce privește temele dezbătute a rămas așa cum a fost stabilit: ce vreți voi, nu vrem noi și invers. Cu toată străduința americanilor de a-l lămuri, Putin n-a înțeles de ce posibilele rachete iraniene o iau spre Cehia și Polonia, de unde niște focoașe o iau spre Vest, altele spre Est în loc să meargă direct. Faptul că rachetele asociate scutului sunt purtătoare de pace n-a mai fost demonstrat, fiind evident că aduc pacea celestă și democrația ideală. Ca orice texan cu ochii după petrol (Marea Caspică) Bush i-a explicat și de ce trebuie să intre în NATO Ucraina, dar mai ales Georgia. Mie mi-ar fi plăcut să intre Georgia. Bază rusească la Sevastopol și americană în apropiere ar fi tras la cald (războiul rece s-a terminat), rușii încălziți de Stalinskaia, americanii de whisky, iar noi nu mai riscăm să fim pagube colaterale. Nu-ți iese întotdeauna ce-ți place și ce vrei. Tragi cu praștia, ești terorist, vrei să mergi la Săvârșin și ieși cu un carton pe trotuar Deva-Săvârșin la

ocazie, ești anarhist, după logica preventivă: dar de va săvârși, deși nu ai săvârșit anarhism. Pentru că tot suntem în post , mai bine ținem și post summit, adică și de summit, că tot a fost plin de euri și ieșeam și mai ieftin.

Am vrut să ne dăm granzi, am făcut o nuntă mare, am vrut să ne încuscrim, doar că mireasa, lelița Condolița a fugit cu altul la Soci. (5.04.2008)

NOUA YALTĂ

Officialii NATO și staff-urile lor nu s-au grăbit să trieze rezultatele Summitului în succese și eșecuri știind că acesta se incheia la Soci. Președinții, rus și american, și-au oferit reciproc o ieșire onorabilă la final de mandat. Putin, ca viitor prim-ministru, zice el pentru cine îl crede, se va ocupa de politica internă, dar prim-ministru și președintele rus nu au fost și nu vor fi niciodată în relația Băsescu-Tăriceanu.

Printre generalitățile de la conferința de presă s-a remarcat formularea lui Putin: „ am apreciat capacitatea (lui Bush) de a asculta și suporta” din care nu e greu de dedus că au înghițit crispați, pe rând în sec: americanul, când i s-a spus tranșant că extinderea NATO spre fostele Republici Sovietice trebuie să înceteze, iar rusul când i s-a spus că trebuie să gândească strategic și că scutul va fi instalat.

Sintagmele: am vorbit substanțial, există deschidere, avem mari proiecte (Putin) și: vom lucra împreună, va fi bine și pentru Rusia și pentru SUA, vă mulțumesc pentru că ați înțeles problemele noastre, (Bush), fac parte din expresiile comunicatelor de presă, care numai transparente nu sunt.

Oricum, Bush, nu se duce cu mâna goală la NATO. A obținut noi trupe, chiar dacă nu poate „democratiza” și Iranul cu ele pentru că rușii au mari interese acolo și se opun. Psihoza teroristă se menține, așa că îi poate asigura pe națiști că nu vor fi disponibilizări, compensate sau nu.

Ni s-a spus că au fost și puncte comune. În materie de politică externă, cum zicea un ziarist, numai marile puteri au „capacitatea de a discuta diplomatic”, (promisiuni, presiuni, șantaj, amenințări).

Drepturile omului a fost un alt punct în viziune bilaterală. Rușii îi îmbracă pe opozanți în pufoaice și îi trimit în Siberia, americanii îi declară teroriști și anarhiști și le oferă cazare gratuită în locuri de maximă securitate. Cu democrația e la fel. Aveți voie să demonstrați prin Tibet și vă mai spunem noi pe unde, dar nu împotriva noastră că nu aveți autorizatie (și nici nu vă vom da).

Americanii îi menajează pe ruși și invers , ghionturile sunt departe de ochii lumii și ne-am găsit noi, niște rățoi de baltă, să ne rățoim la ruși, când nici Occidentul nu o face. Din disputa dintre marile puteri noi am ieșit întotdeauna rău. Nici acum nu știm la ce să ne așteptăm după noua Yaltă de la Soci. (6.04.08)

OM POLITIC

Pe bulevarde și chiar și pe ulițe alaiurile electorale, cu eșarfele colorate politic, merg spre Casele de cultură sau Căminele culturale. Plebeii trebuie culturalizați „politic” din 4 în 4 ani, că în rest nu-i întreabă nimeni de sănătate sau cum trăiesc. Nu lipsesc tarafurile, dar lipsesc majoretele. Păcat! Erau singurele care fluturând eșarfele dintr-o parte în alta, ar fi transmis un mesaj clar alegătorilor: oricum ați da-o (stânga, dreapta) politicienii, în opoziție sau la putere, vor fi tot acolo pentru că interesele sunt comune. Dacă ești politician în grațiile partidului atunci ești bun de la agricultură la cultură, de la inflație la educație , de la interne la externe și de la industrie la ape (de ploaie).

Politicianul nu renunță la statutul de „om politic” nici când partidul l-a trecut la „pagube colaterale”. Își înființează partid cu susținători de pe listele de întreținere sau se trece primul pe listă la Forța pensionarilor, la Alianța Civică a bărbaților părăsiți (pentru prea multe promisiuni) sau la Liga

femeilor disponibile și democrate. Numai el le poate apăra drepturile. Dacă i-a luat-o altul înainte atunci candidează , măcar la o Primărie, ca independent. Ca primar s-ar putea învăța de un ar (sau mai mulți) pe

care un investitor „strategic” să trântescă un zgârie-nor, cu aprobare ad-hoc pentru protecția de soare a celor din jur. Apoi , cine știe pe unde trece o viitoare autostradă, unde se vor construi moluri și în ce zone turistice arul crește de la unu la sute de euro? Primarul ! Pentru noi totul este instabil, de la vreme la vremurile viitoare.

Rămân stabile numai convingerile noastre că meseria de „om politic” este cea mai rentabilă și că singurul principiu valabil într-un stat de drept este: „ noi stăm de drept aici, voi stați acolo”! (5.05.2008)

CÂINI, COYOȚI ȘI MĂGARI

Meciul începea la 4 dimineața, ora locală, pe un stadion cu 100.000 de locuri, aproape plin la 10 seara, cu excepția tribunei oficiale unde trebuia să vină Președintele Mobutu și invitații săi.

Grupuri folclorice din toate zonele Zairului întrețineau o atmosferă de sărbătoare pe stadion, preludiv la meciul cunoscut de toți, după o publicitate intensivă, ca meciul „secolului”. Am câștigat repede încrederea vecinilor mei necunoscuți, deși eram singurul „mondele” (om alb) printre ei și ne-am tratat reciproc cu bere, mirinda și Coca-Cola din dotările proprii.

După meciul din deschidere au intrat în ring Muhamad Ali (alias Casius Clay) și George Foreman, iar întregul stadion a izbucnit: ALI BOMAYE, ALI BOMAYE. Când vacarmul a încetat am întrebat pe unul ce însemnează: Ali bomaye. „Ali, ucide-l” mi-a zis vecinul, dezvelindu-și dantura de fildeș.

M-am înfiorat, cum am putut să strig așa ceva și nu mi-am găsit nici o scuză că m-am integrat în corul gloatei ca pe vremea sălbăticiei din arenele romane. După cum mi-au explicat companionii mei de ocazie, sloganul era metaforic și în nici un caz cu intenții belicoase față de Foreman sau susținătorii lui. De fapt aceeași atmosferă incendiară era și la meciurile de fotbal dintre pretendentele la titlu : Imana și Vita Club (antrenată de regretatul Matei de la CCA).

Nu am văzut și nu am auzit nici odată de vreun incident și nici de sălbăticie pe stadion la cei despre care unii ziceau că „abia au căzut din copac ”.

Pe stadioanele noastre rar se termină meciuri fără încăierări. Vina este a celor ce întărită căini (de orice culoare), coyoti și măgari și îndeamnă la violență prin taxări de genul: Steaua joacă cu Dinamo, dușmanul lor de moarte sau U joacă cu CFR-ul, dușmanul ei de moarte. A fost suficient ca sălbăticia să se dezlănțuie la Cluj.

Sportivi și suporterii din HD arătați întregii țări că sunteți cei mai civilizați și că violența în întrecerile sportive nu are ca căuta ! (7.05.2008)

MISTER

Când se ceartă cu Camila (că nu le ajung banii pentru coșul zilnic) lui Charles i se face dor de aer de munte și de săsoaicele care fac o tocăiță de miel a-ntăia. Nu s-a dus pe drumul cel mai scurt la ele, s-a abătut pe la Palatul Cotroceni și în mare grabă și pe la Palatul Victoria. Unii spun că nu-i bai. Ba e , că de când cu afacerea BAE (înmormântată), aia cu fregatele, nu mai înghițim totul ca pelicanii pentru că „suntem noi săraci, dar nu suntem proști”, cum zicea unul de pe meleaguri ardelene. Prințul moștenitor a luat-o, apoi, pe dealuri în drumeție cu rucsacul și televiziunile după el, ca umplutură de timp, în așteptarea răspunsurilor de pe unde fusese înainte.

Primele efecte ale vizitei sale s-au văzut de ziua monarhiei căreia istorici și monarhiști i-au adus osanale. A fost slăvit Carol I, cel care a adus - ziceau ei, independența României, Ferdinand - zis și întregitorul, mai puțin Carol al II-lea (uzurpatorul) și Mihai, marele voievod de Alba Iulia, care -ziceau tot ei, a scurtat războiul al II-lea mondial cu 6 luni.

Nici un cuvânt despre dorobanții căzuți la Plevna, Grivița, Smârdan și nici despre cei rămași pe linia Mărăști, Mărășești, Oituz, tuturor spre amintire că „pe aici nu se trece”. Nici despre cei intrați în veșnicie eroică la Oarda de Mureș sau în Tatra. De la o oștire fără un comandant destoinic nu poți aștepta fapte mărețe, de aceea nu neg rolul unor monarhi, dar nici nu-l absolutizez. Pe Carol al II-lea istorici „în viziune

europăeană”, monarhiști și clerici interesați l-au iertat de păcate (a tocat averea făcută în România prin Rio și Lisabona). L-au adus cu onoruri militare să se odihnească în țara iertătoare și îngăduitoare cu orice.

Prin 90-91 ni se împuia capul cu „ monarhia salvează România ” și „ regele este bogat, nu vrea avere, vrea doar să ajute poporul român”.

Azi este clar pentru toată lumea că România a salvat monarhia, adică pe ex-regele și viitoarea regină, de la sărăcie. Mă întreb ce ar zice rușii dacă vreun văr al Romanovilor ar avea tupeul să ceară retrocedarea Ermitajului și a Palatului de Iarnă.

Mister Charles e un mister scopul vizitei Dvs. (nu de dragul nostru) pe aici. Am văzut că după orice dor de aer curat s-a mai pus de o afacere, de o subvenție pentru casa regală sau de vreo retrocedare. Așa o fi și de această dată? (1.05.2008).

PENSIE ȘI PARASTAS

Guvernanții de ieri și de azi nu înțeleg faptul că pensionarul nu cere milă și pomană. El face plângeri și „plânge” pe la autorități pentru dreptul lui la un trai decent după anii muncii în comunism, pe care nu el l-a adus în România , completați cu anii lucrați în capitalismul de azi, impus și acesta de alții pe capul lui. Pensionarul este înjosit și umilit, deși el a lucrat conștiincios în folosul societății prin tot ce i s-a spus să facă, iar acum se vede tratat cu cinism și trecut la indexul: generație expirată, sintagmă aruncată în față fără pic de jenă. În țara în care se retrocedează tot pe un petec de hârtie mai mult sau mai puțin valid, dar cu o armată de avocați cu miros special în marile afaceri, pensionarul este și el nevoit să-și ceară drepturile, de altfel cuvenite, în justiție. Le obține sau nu după cum balanța este în sala de judecată sau în sala de alături.

Cunosc un caz, cel al profesorilor și inginerilor care au fost detașați înainte de 89, în baza acordurilor, în Republica Zair. Anii lucrați acolo nu sunt luați în calcul la pensie pentru că nu s-a plătit CAS-ul. Așa motivează cei ce stau pe zeci de milioane prin Min. Muncii și pe la Casele de pensii. La art. 5 din contractul semnat de o

astfel de persoană cu Min.Ed. Naționale din Zair este mențiunea : rețineri prin care statul zairez a reținut impozitul și cotizațiile fiscale și sociale. Trupa de finanțiști trimiși de Min. finanțelor la ambasadă nu s-a obosit să recupereze cotizațiile sociale reținute și să le returneze statului român.

Suferă, cu pensii mizere, din cei aproximativ 300 trimiși de Min. Înv., cei ce nu au fost răpuși de bolile tropicale și care n-au fost scoși, încă, din inventarul terestru și trecuți în cel celest. Câțiva au avut curajul (și banii necesari), au înfruntat

Statul și Casele de pensii în justiție și în final, după târăgănări și amânări , au câștigat câteva zeci de lei lunar cheltuind echivalentul câtorva pensii. Pentru ceilalți Guvernul, Min. Muncii și Casa Națională de Pensii nu pot face un act de dreptate (nu de caritate !) pentru că pensionarul trebuie să știe că „ pensia-eterna lui poveste ” se va sfârși cu ajutorul de

înmormântare , după care va fi uitat, ajutorul ne mai ajungând nici măcar pentru primul parastas. (20.05.08)

BABUINI

Evenimentele se succed alert așa că sunt nevoit să sar de la unul la altul cum sar babuini printre crengi și să le abordez pe scurt.

1) „Servus” îți zic unii cu prietenie dimineța, dar când trag cu tunurile de pe meterezele cetății pe mulți îi doare capul. Pe mulți îi doare și fundul pentru că pioneza și „Ghimpele” puse pe fotoliu îi înțeapă (după fapte) fără menajamente, încât rămân fără „Replică”. Cei care nu se sinchisesc de ceeace zice lumea despre ei, dau o raită la cumpărături pe la Expres Magazin sau HD Magazin, însă și acolo au parte de surprize. Se consolează cu principiul : decât să nu vorbească nimeni despre ei (adică să fie în prim-plan) mai bine să vorbească, chiar dacă e de rău.

„Mesagerul” ajunge conștiincios la fiecare în cele

„7 zile” și le duce și „Călăuza”, care îi îndeamnă pe toți să respcte măcar 7 porunci din cele 10, ca să ne fie mai bine la toți.

2) „ Mai bine pentru mai mulți ” sună un slogan

electoral. Mai bine pentru toți nu se poate? Care sunt cei ce trebuie să aștepte „mai binele” până la următoarele alegeri?

3) Pe Teatrul Național din București am văzut un afiș imens pentru piesa „Viața mea sexuală”. Dle. Ministru al MEC băgați-o temă de Bac. Ar fi mai interesantă decât temele actuale.

4) Abia a plecat Mister Charles că a venit Dna. Mădălina Albright. S-a dus și ea, glonț, la Cotroceni pentru aprobare (de implementare), apoi la guvern pentru finanțarea proiectului „vaccin anti cancer col uterin” la femei cum ne-a precizat Dl. prim-ministru, crezându-ne proști. La câte ONG-uri au pe aici era destul un fax și vaccinul în farmacii. Cui îi trebuie îl cumpără. Nu-i cunoașteți pe americani! Țștia când au o problemă o rezolvă cu maxim randament. Toate femeile între anumite vârste trebuie vaccinate, așa că la câteva milioane sau zeci de milioane de dolari firma care i-a plătit Dnei deplasarea a scăpat de faliment. Dl. Tăriceanu a zâmbit fericit când i s-a spus că „America este foarte mulțumită de relațiile cu România”. Și noi am zâmbit. Acru! Pe drumul de întoarcere, picotind în avion, Dna Albright constata și ea mulțumită : ăștia chiar sunt babuini. N-am zis „satisfăcută” pentru că nu e cazul. Nici măcar de vaccin. (28.05.2008)

ECOLOGIE ȘI POLITICĂ

„Democrația este sistemul în care fiecare face ce vrea”-zice filozoful Petre Țuțea. Dacă se introduce amendamentul „fără să lezeze pe altcineva” atunci se deduce ușor că democrația nu există. Se poate accepta că există democrația în viața omului de la naștere până la un an după care încep restricțiile: nu trage de asta, nu pune mâna, aici nu-i voie și mai ales „fi cuminte și ascultător că altfel nu mai vezi bomboane”. Politicienii au intuit că „omul este singurul animal care se plictisește” și au inventat democrația. Neuronii alegătorilor trebuie să se bată cap în cap, în mișcarea lor brawniană, căutând sensul ei, timp în care inventatorii cumpără ca pe orice marfă voturile cu bere și mici (caltaboșii sunt pentru VIP-uri) și le vând, departe de ochii lumii, la trocurile dintre alianțe. Discursurile stufoase lasă auditoriul cu gura

căscată, iar plecarea precipitată a oratorilor după strângerea câtorva mâini nu-i mai dă timp să întrebe: asta-i viață, ăsta-i trai?

La petrecerile care marchează câștigarea alegerilor, aleșii exclamă (interior) cu satisfacție: asta-i viață, ăsta-i trai!, și încheie sindrofiile cu imnul învingătorilor: ș-altă dată, ș-altă dată, o s-o facem și mai lată (că lată au făcut-o până acum).

Ca să nu se plictisească total, omului i se mai livrează și câteva episoade „Elodia” pe care ar fi găsit-o în câteva zile dacă individului i se spunea „nu te mai ține de cioace pentru că mobilizarea de forțe și tehnică n-o vei putea plăti nici tu, nici tot neamul tău, cu tot ce aveți”. Nu-i pasă nimănui pentru că totul se face pe bani publici, doar contribuabilul de-aia e contribuabil!

E frumoasă democrația și mai ales practică, așa cum sunt și toaletele „ecologice”, plătite cu sute sau mii de euro, în care plutește rahatul, iar mirosul este intolerabil. Democrația este perfectă, doar că „nu are criteriu de selecție a valorilor” (P.Ț) până se va găsi unul sau mai mulți care să introducă ecologia și în politică. (30.05.2008)

BRAVO, ȘTEFĂNEȘTI !

Sunteți prima comună de pe mapamond care a mers la vot cu mic, cu mare și cu neamurile din comunele învecinate. Am înțeles că unii ați intrat pe o ușă, alții pe alta (opțiunile sunt libere), dar nu am înțeles pe unde au intrat și ieșit cei de la alte partide, prin ferestre ca în barurile din Vestul sălbatic? Ne-ați trecut pe prima pagină a ziarelor și la buletinele de știri TV străine. Nu vă lăsați! Până acum v-au întrecut numai parlamentarii japonezi. Ați pus la treabă pe mulți să caute prin atlase și „almanahe” pe unde vine România. Așa le trebuie. Să se alfabetizeze! Nu mai auzise nimeni de voi de când cu Ștefănescu, ăla care a dat și occidentalilor rețeta de înmulțire (contrafacere) a vinului.

Cu 200 de euro ați făcut-o de oaie, adică atât valorează conștiința voastră, cât câștigă un angrosist (pe zi) care vă ia zarzavaturile și le vinde de trei ori mai scump în București? N-ați auzit de la urmașii lui Al Capone că fiecare are prețul lui? O să zică iar lumea că la noi

corupția merge de pe uliță pe marile bulevarde și pe aleile din Primăverii până la guvern, ca și când noi am fi subtilizat miliardele de dolari din reconstrucția, reabilitarea și asfaltarea Irakului.

Ați băgat în sperieți pe nașii mafiei siciliene că nu mai găsesc mână de vot. Pentru 200 de euro macaronarul preferă să stea la TV și să-și răsucească spaghettiile cu furculița, decât să meargă la vot. La ei nu-i corupție. Întrebați-l pe Berlusconi!

Băgați-l la înaintare și pe Adi să vadă și alții ce „copii minune” avem. Dacă Dl. Rababoc vă dă și o rabă cu butoaie de vin de Ștefănești și bănuți că alegerile au fost furate chemați-l și pe știți voi cine și precis intrați și în Cartea Recordurilor. În retur (dacă alegerile vor fi anulate), ca și în tur, să vă țineți

tari, ca ăia din Ferentari, că celebritatea se cucerește greu!. Dl. Rababoc (dacă iese) ar face bine să ne trimită și nouă raba cu ceva butoaie (sau măcar Dlui Boc) altfel ne faceți să vă invidiem și știți treaba cu „capra vecinului”. (2.06.2008)

SCRISOARE DESCHISĂ

Măi occidentalilor și insularilor nu mai lipesc scrisoarea, o las deschisă, iar pe plic am scris : citește și dă mai departe, ca să vă știe toți (și vecinii). Nu ne mai ziceți nouă țigani. Voi sunteți inculți și incapabili să faceți diferența între R și dublu R și confundați dablă iu (si) cu dablă iu simplu. Sunteți niște gipsy cu living, 2-3 dormitoare și o toaletă „ecologică” portabilă. Țigani de pe la noi au străzi și cartiere cu pagode indiene și câte camere au nu știu nici ei, nici bulibașa. Ziceți că au furat (la vedere) de la voi și acum furați voi de la noi, subtil, cu taxa de depozitare, etalare și raft în supermarketuri cu care ne-ati luat ochii și banii. N-aveți nimic, nici măcar lanțuri (de astea nu avem nici noi) și ne trimiteți înapoi țigani după ce au contribuit la PIB-ul vostru și l-au ușurat de câteva kilograme de ghiuluri, lăncișoare și lanțuri (de aur) și v-au școlarizat (contra cost) la alba-neagra.

Noi nu suntem răi ca voi, așa că vi-i donăm gratis pentru că nu umblăm cu donații contra cost mascat ca să ni se scadă impozitul. Insularilor , ne faceți țigani și verbal și în scris (pe coperti și afișe). V-

ati trezit din mahmureală după 4 ani și îi cereți lui Mutu 12 milioane de euro ca și când ar fi venit la voi cu drogurile de acasă (că la voi nu se poate toate drumurile!).

Acum v-ați găsit, cu 2-3 zile înainte de Euro 2008, dar o să vedeți cum o să joace românii la Euro (și pe euro!) că nouă ne crește moralul când suntem călcați pe bătătură. Nu puteți uita că echipa cu Adrian Ilie v-a tras-o (în poartă și v-a lăsat cu gura moartă). Pe voi nu vă mai primim pe aici nici când veniți înot pe Dunăre și prin stufăriș, cum treceam noi în Jugoslavia.

Toți cei care ne mai zic țigani să țină minte că eu sunt dac și soața dacă și dacă pune mâna pe mătură îi adună cu fărâșul și îi aruncă direct în căsuțele lor poștale, că nici sedii ca lumea nu au pe aici. Nu au pentru că umblă cu ocaua mică și când să prinzi pe unul, ia-l din căsuța poștală, prima pe dreapta cum intri în Cipru.

Las scrisoarea deschisă, cu antet : pamflet, dar mai bine vedeți-vă de treabă că așa-i fair-play, altfel nu mai scoateți nasul de după perdea c-o să vi le zic fără perdea! (5.06.2008)

ĂȘTIA NU FAC

Pe când primăvara dădea semne prin crengi, nașu Pandelică i-a pus la treabă pe toți, inclusiv ciutanii, ca să se deștepte prin muncă și învățătură, nu numai cântând „Deșteaptă-te române”. Au adunat resturile de pe câmp, au curățat pomii, au greblat grădinile și au ars gunoiul, încât pământul era curat de mai mare dragul să-l privești. Trecând într-o zi pe lângă unii, pitiți la umbră cu berea a alături, i-a întrebat: voi știți ce zi a fost ieri? Au ridicat din umeri. A fost Ziua Pământului, i-a lămurit el (ca să nu moară proști).

De-aia comisarii UE și televiziștii noștri au zis să stingem luminile, măcar o oră. Adică, văd că vine potopul ecologic și ei ne recomandă să avem grijă de câinii vagabonzi, cam așa vine treaba. Ăștia nu fac pe proști. Ăștia sunt! Dacă-i vorba de sănătatea Pământului trebuia să zică : azi, de Ziua Pământului, nu se trage nici un cartuș, nici un obuz, nu mișcă nici un tanc, nu zboară nici un avion militar și nu se lansează nici o rachetă. Ei zic să stingem lumina.

Lucrurile păreau logice și pentru cei amețiți, încât și-au făcut toți cruce a mirare, față de amețiții care ne conduc.

- Păi... , a încercat unul, nu că era mai viteaz, era mai treaz.

- Nici un păi! Pe angrosiștii de armament îi interesează profitul net, mai puțin cel brut și deloc cel mediu și mediul înconjurător.

Unul a încercat să spună ceva, dar cum oratorul nu permite să fie întrerupt (că uită despre ce a fost vorba în propoziție), nașu Pandelică a continuat imperturbabil:

- Știți ce mi-a zis olandezul care a fost zilele trecute pe aici ? Că ei nu au auzit de gropi ecologice (pe care ai noștri plătesc milioane de euro). La ei se sortează de la început metalul, hârtia, plasticile, iar restul se arde în centrale (nu hectare de gunoaie fumegânde), produc apă caldă și încălzire, iar zgura rezultată este folosită, cu lianți, la asfaltarea parcurilor

și a aleilor dintre lalele. Un proiect de ăsta vreau să văd și la ai noștri că de-aia i-am votat. Tot olandezul îmi spunea că la ei e în lucru un proiect gigant de instalare de centrale eoliene în Marea Nordului, ancorate la 40-50 de metri pe fundul Mării și se mira că pe toate dealurile noastre nu-i nici una. Dacă aveau ei văile noastre făceau microcentrale pe toate. Viitorul este al electricității (este nepoluantă) , petrolul este din ce în ce mai scump și gazele naturale la fel, iar ai noștri în loc să lămurească populația dau cu nemiluita aprobări de debranșare.

Un primar a scos linia de tramvai, abia terminată de la un capăt la altul al orașului înainte de 89, și a băgat o sută de autobuze ucrainiene. De-aia vă zic : unii nu fac pe proștii. Chiar sunt! Vreau să văd și aici un proiect, încât să zic: ăștia nu fac pe proștii, ăștia sunt deștepți! (6.06.2008)

RASOL

A trecut buluceala pe funcțiile publice. Unii au „plâns”, câțiva au râs, dar pe ansamblu e bine că nu ne-am făcut de râsul lumii (ca alții). Aleșii, după ce ne-au amețit cu proiecte și programe de viitor , se pare că au plecat în concediu după solicitanta campanie, altfel nu se poate explica de ce nu continuă, măcar proiectele aflate în lucru.

Ne-a onorat cu prezența Dl. Tăriceanu pe care staful PNL l-a plimbat și pe la blocul 22, bloc aflat în reabilitare. Dl. Prim a ținut un spici, a strâns câteva mâini și a făcut multe promisiuni filmate. Fațada blocului a fost finisată artistic și vopsită în culorile dragi șefului. În rest graba și rasolul cel de toate zilele, dacă oamenii sunt lăsați de capul lor.

Ce mai contează rasolul de la blocul 22, față de marele rasol din 22 decembrie, când erau gata să sară circuitele audio ale TV-urilor la strigătul „am învins”.

Au învins, doar că toți cei care s-au perindat pe la Cotroceni, pe la Palatul Victoria și Parlament au dat rasol și în politică și în economie.

Cetățeanul de rând știe că pentru el viața va fi dură și înjură (din lipsă de alternativă), apoi ocolește șanțurile de pe trotuare, pentru că după asfaltare vin alții, tot cu proiecte, și sparg. Nu se pot armoniza proiectele încât 10 ani să nu se mai lucreze la o stradă pentru că proiectele pe termen scurt (însoțite de rasolul caracteristic) sunt cele mai rentabile.

Peste toate au mai venit și bondarii bâzâitori, numiți „tricolori” (în care am crezut), dar s-au dezumflat când au auzit că Italia conduce (au renunțat la luptă și la numărul euro) și au dat și ei un rasol de pomină pe mapamondul fotbalistic. Acum să bâzâie !

Doamnelor și domnilor cu aspirații spre Capitală vine cu hei-rup campania pentru alegerile parlamentare, dar nu mai credem pe nimeni pentru că știm ce urmează. Rasol ! (18.06.2008)

ÎN SLUJBA DOMNIEI

Măsluirea alegerilor nu este patent românesc, a dovedit-o Bush în 2004, când s-au numărat electronic și manual voturile până a ieșit cine trebuia. Principiul stalinist „nu contează cine votează, contează cine numără voturile” a rămas valabil și în democrația capitalistă. Când se vorbește de alegeri auzim aceeași placă uzată (cu șanț): alegerile din 46 au fost falsificate. Nu, n-au fost!

Eu nu ar trebui să fac o astfel de afirmație pentru că după acele alegeri s-au abătut, în avalanșă, necazurile asupra familiei noastre, dar

refuzul adevărului nu mă consolează. Înainte de alegeri au ajuns și pe la noi PNȚ-iștii care au promis o ferdelă de grâu (efectele secetei erau vizibile) celor care se înscriu pe tabel. Unii au zis : aduceți mai întâi grâu, alții s-au înscris.

Cu comuniștii, mai bine organizați, n-a mai ținut figura cu alungarea de către jandarmi a celorlalți candidați (practică obișnuită a guvernanților).

Muncitorilor li s-a promis că nu vor mai lucra pentru patroni, de la care obțineau ceva numai după greve și lupte de stradă cu jandarmii (ca și azi).

Soldaților întorși de pe front, argaților și zilierilor li s-a promis pământ și ca să fie și mai convingători comuniștii au trecut la împărțirea unor moșii.

Mediatizate cu abilitate de Scânteia mulți au crezut că „acum va curge lapte și miere”, sintagmă cu care activistul de partid și-a încheiat cuvântarea în fața celor care au votat „Soarele” în sat la noi.

După instalarea comuniștilor s-a găsit și tabelul buclucaș, dar antetul era „Membrii PNȚ din satul.”.

Până și căprarul care a lăsat caprele pe dealuri și a venit să pună degetul pe tabel s-a ales cu o bătaie bună la beci, iar ceilalți au preferat să tacă, sperând că așa vor uita suferințele.

Constatarea mea că alegerile din 46 nu au fost falsificate (comuniștii nu aveau dece) se întemeiază și pe faptul că românul de azi votează pentru o sacoșă cu „pomană electorală”. Comuniștii i-au promis pământ, visul suprem al românului, apoi i l-au luat în colectiv. Convenția în 96 a câștigat alegerile cu promisiunea : vi-l retrocedăm. FSN-ul a câștigat cu un singur slogan : nu ne vindem țara, dar au vândut-o pe bucăți. Toți au mințit.

Alegerile au fost și vor mai fi truate pentru că „democrația nu are criteriu de selecție a valorilor”, cum zicea filozoful, iar votul academicianului este egal cu al analfabetului, care convine de minune că analfabetul este ușor de prostit. Alegerile locale s-au încheiat, dar aleșii, și cei de acum și cei de la parlamentare ar trebui să-și dea demisia din partide pentru 4 ani, să nu mai tragă, unul „hăis” și altul „cea”

la comandă politică. Să fie numai în slujba Cetății și a cetățeanului și nu în slujba Domniei! (20.06.2008)

TUPEUL

Un tânăr francez, student la medicină, a ajuns pe la 1850 în Munții Anzi la triburile araucane. Cunoștințele mediciniste și medicamentele l-au ajutat să salveze vieți, așa că atunci când s-a autoproclamat „ Rege al araucanilor ” nu a întâmpinat opoziție semnificativă, decât ceva cârteli din partea șamanului.

Cu timpul medicamentele s-au terminat, iar câteva rateuri în tămăduirea unor bolnavi au făcut ca puterile lui „divine” să fie puse la îndoială. A fost alungat și a murit în sărăcie, însă o corabie i-a repatriat trupul. În cimitirul săracilor din Paris există și azi, ca mărturie, piatra funerară pe care stă scris „Jean... Rege al araucanilor”.

Mi-am adus aminte de această istorioară a tânărului care a vrut să fie și el Rege, deși nimeni nu-l vroia, când am văzut cu câtă insistență se mediatizează pe unele canale TV „Casa Regală” de la noi, inventând merite și acolo unde realitatea le contrazice.

Într-o țară în care e posibilă anomalia de a avea Președinte, Împărat și Rege al Țiganilor, nu mai miră pe nimeni faptul că la presiunea Caselor Regale europene (mai ales Britanică) avem și Rege al României. Din partea mea să trăiască mulți ani (acum are cu ce!) și fericit (ca noi). M-a frapat tupeul , după principiul „dacă ține, ține, dacă nu mai vedem”, cu care Ex-ul a modificat legea salică cu de la sine putere, deși după știința mea o putea face numai Parlamentul. În starea de sărăcie din țară, m-a surprins și sfidarea populației cu „nunta de diamant” cu invitați de marcă, pe banii noștri (în cea mai mare parte). Se adevărește încă odată că Mister Charles nu a venit pe aici de florile mărilor.

Din 89 și până azi tupeul a rămas principalul mijloc de alpinism social și politic, până în Parlament, și pentru cei culturalizați din „almanahe” și prin cursuri la distanță. Migrația politică se face și ea prin negocieri dure, pe măsura tupeului „migrantului”.

Vechi tupeiști, unii trecuți pe la Șt.Gheorghiu,

ne țin prelegeri despre „valorile democrației capitaliste”. Tot ei „gestionează” (după bunul plac și la comandă) istoria, învățământul și cultura română, internă și internațională, răvășite toate în „viziune și spirit european”. Tot în „spirit european” unii trasează euroregiuni și plantează indicatoare cu „Ținutul...” pentru că tupeul lor este mai presus de lege. Din aceste motive (și altele) cred că la sintagma „diplomația face imposibilul posibil” mai trebuie adăugat : și tupeul! (24.06.2008)

AMERICA FĂRĂ FARD

Sunt un admirator al Americii, al americanilor, inventatori, cercetători, constructori îndrăzneți și a tuturor celor ce își încheie rugăciunile cu : binecuvântează Doamne, America.

Dumnezeu a binecuvântat-o cu frumuseți naturale unice cum este Niagara și Marele Canion. Plăsmuit după un alt potop divin căruia Atot-puternicul a uitat să-i închidă stăvilarele multă vreme după glaciațiune, Marele Canion a fost desăvârșit de fluviul Colorado, azi liniștit și în bine meritată odihnă după lupta titanică în care a învins muntele. A binecuvântat-o și cu oameni harnici și tenace care au armonizat minunățiile naturii cu construcții și mega construcții (primii zgârie nori din lume), pe măsura spiritului lor creator. Bogat (la clasa business), oficial (la clasa I) sau turist pe cont propriu (și cu cont limitat) toți priveam fascinați magnifica metropolă când pasărea de fier se pregătea de aterizare pe aeroportul JFK din New York.

N-aveam mătuși, veri și verișoare (n-a avut neam de meamul meu), în ținutul „unchiului Sam”, așa că n-am descins în fața hotelului Waldorff Astoria din vreo mașină luxoasă. Am debarcat din autobuzul comun în Manhattan, inima metropolei, trecând East River pe Brooklyn bridge. N-am avut nici ocazia să cunosc, la dineuri și recepții, America fardată, cu brățări la mâini și coliere de diamante la gât. Am cunoscut-o pe cea nefardată, naturală, cu ocupațiile, grijile și visurile oamenilor de rând.

Mi-am închipuit că în orașul cu 12 milioane de locuitori nu pot străbate pe Broadway, Wall Street sau Fifth Avenue din cauza

aglomerației. Americanii nu au timp de plimbare, time is money, iar plimbăreții sunt turiști, pe care îi recunoști ușor după capul dat pe spate încât să poată cuprinde întreaga măreție a zgârie norilor.

Primii americani care m-au abordat au fost niște drogați, dar fiind avertizat aveam tot timpul mărunțiș prin buzunare pentru ei ca să scap neagresat sau împușcat, după halucinațiile de moment ale solicitantului. Am căutat un hotel acceptabil (20-30 de dolari pe zi), dar mai târziu am stat și la YMCA

(7 dolari, pentru săraci) cu un pat în cameră, o masă, un scaun, baia la capătul culuarului și nezugrăvit de la construcție.

Nerăbdător am luat-o pe la Centrul Rockefeller spre World Trade Center (turnurile gemene, azi dispărute). De la etajul 107 (ultimele trei erau tehnice) turistul vedea New York-ul la preț redus cu o monedă care debloca binoclurile rotative instalate pe toate laturile turnurilor. După vizitarea Statuii Libertății și a Sediului Națiunilor Unite, în fața căruia mai era statuia unui rus „Să facem din săbii pluguri” (ceea ce a rămas deziderat) am întrebat un localnic cum pot ajunge în Harlem. „Întreabă polițistul –a spus el (probabil omul avea 2-3 joburi). L-am întrebat. Văzându-mă singur, polițistul, numai zâmbet și amabilitate, s-a întors spre ajutorul lui și i-a zis : Åsta-i nebun ! Am înțeles că trebuie să-mi văd de treabă.

Enigma mi-a dezlegat-o o franțuzoaică, profesoară de franceză în New Orleans și ea perpedes prin New York.

-În Harlem nu intră nici poliștii, decât în echipă. Du-te dacă ești așa cum ți-a zis poliștistul, m-a lămurit și ea zâmbitoare. Mi-am amintit de ea când uraganul Katrina a lovit New Orleans-ul. Avea, după cum îmi spunea, 800 de dolari pe lună (cu învățământul nu-s darnici nici alții) și ca să se descurce locuia în case sociale pe malul fluviului Mississippi pe care uraganul le-a măturat cum mătură omul frunzele prin curte. Și la ei guvernânții au promis , ca și politicienii noștri, iar sfatul: mutați-vă la rude și prieteni a rămas singurul ajutor.

Am părăsit orașul afacerilor mondiale și personale satisfăcut de ceea ce am văzut și cu convingerea că peste tot comercianții economiei de piață sunt la fel.

Am cumpărat un aparat foto Polaroid cu o sută de dolari și am plecat mulțumit cât de bun negociator sunt, dar după câteva ore l-am văzut în alt magazin cu 50 de dolari.

Cu un Ameripass pentru o lună, Greyhound-ul, ogarul tot timpul pus pe fugă, m-a purtat prin Buffalo spre Niagara, prin Cleveland și am descins, cu oarecare reținere din cauza lecturilor , în orașul lui Al Capone.

Și eu și companionul meu, un student mexican, ne-am amuzat pe seama femeilor sub presiunea cărora a fost introdusă prohibiția, în speranța că își vor ține bărbații acasă. La periferie, după ce am văzut depozitele din cărămidă roșie în care Al își descărca , la ore târzii, camioanele am luat-o din loc să nu ne întrebe cineva: voi cu ce treabă pe aici ?

M-a mirat faptul că un bar, la 3-4 noaptea , a devenit neîncăpător. Erau oameni în căutare de „joburi”. Veneau patronii, negociau pe loc și îi luau cu mașinile. Un camionagiu mi-a spus că nu poate suporta programul fix de 8 ore, face 2-3 curse pe lună când are chef și îi ajunge. Fata de la bar, în tură să-și plătească studiile universitare, a rămas descumpănită când i-am spus că sunt român. Nu auzise că pe terra sunt și români, auzise doar de nemți și ruși. Când i-am zis că România este vecină cu Uniunea Sovietică și-a văzut speriată de treabă. În fobia anticomunistă de la ei oricine de dincolo de Cortina de fier era comunist cu care nu trebuia să ai de a face. Dacă un binevoitor (nu informator!) îi telefona sherifului puteai intra în cercetări. Acest fapt m-a făcut să înțeleg de ce la obținerea vizei pentru SUA, chiar și într-o țară capitalistă, trebuia să răspunzi la întrebări stupide de genul: sunteți membru al vreunui partid comunist, aveți membri de partid în familie , simpatizați cu vreo mișcare de stânga? Am înțeles-o pe fată că nu stă de vorbă cu „comuniștii”, am înțeles-o și pentru faptul că pe planetă pentru ea românii nu existau , ea se specializa strict pe felie pentru că voia o felie mai consistentă de Ziua Recunoștinței sau Halloween, iar de celelalte nații n-avea nevoie.

Tot cu neobositul ogar cenușiu am străbătut preria pe urmele bandiților iuți de mână , mulțumind Cerului că nu mai sunt diligente, spre Flagstaff-Arizona și Marele Canion pe care îl văzusem numai în cărți.

Natura i-a dăltuit acestuia marginile în scări imense, iar împreună cu razele soarelui crează un joc magic de lumini și umbre cu un coloristic despre care ghizii spun că nici un film nu este suficient de sensibil să-l redea aievea. Pe zidul de beton care protejează arealul turistic vererite roșăie biscuiți, dulciuri , cipsuri , apoi sprijinite în codițe te privesc întrebător:

nu ne mai dai nimic ?

Următoarea destinație LA, a cărui nume întreg : „Nuestra Senora la Reina de Los Angeles” nu-l mai pronunță nimeni. Ogarul trece pe lângă sau prin rezervații, spre bucuria indienilor care mai scot ceva bani din artizanat sau din pozele pe care le faci cu ei în ținuta multicoloră ancestrală. Și turiștii sunt bucuroși că-i întâlnesc, dar sunt și dezamăgiți de modul cum sunt tratați indienii în țara cea mai democratică din lume.

În LA, orașul Hollywood-ului cu cele mai multe stele de cinema pe mp, turistul fără cont dolofan nu le vede decât pe panouri uriașe, la fel ca și numele centrului cinematografic scris pe deal așa cum este scris Deva pe dealul Cetății. Le-am văzut , doar, urmele palmelor sau pantofilor și semăturile în cimentul bulevardului. Lumea pleacă în week-end sau se distrează în barurile și restaurantele de lux, dar cercetătorii și coordonatorii de la Centrul de Control al zborurilor cosmice din Pasadena lucrează non stop la alte proiecte temerare. În LA am văzut poliția făcându-și datoria. Zăbovești mai mult în fața unei bijuterii, faci ture dus-întors prin fața unei bănci așteptând pe cineva, primul care te vede de la vreun geam anunță poliția că ești suspect. Poliția te umflă (și de pumni) după care îți citește drepturile. Tot aici am văzut prima dată ce însemnează criza petrolului. Oamenii se asociau să meargă la servicii pentru că pe autostradă nu aveau acces decât mașinile pline după numărul de locuri. Să fi îndrăznit vreun șofer să protesteze împotriva poliștilor din LA!

La Dallas, locul tragediei din Noembrie 1963 , am înțeles că justiția și poliția sunt de partea celor tari (doar ei îi plătesc). În cazul Kennedy nu s-a făcut lumină și nu se va face niciodată, deși nimeni nu crede versiunea oficială cu KGB-iști și caștriști. Eu nu aveam interese divergente cu JR în petrol așa că nu a fost nevoie să ordone șerifului : dă-l afară pe individ (adică pe mine) din oraș, iar șeriful să-mi spună :

dispari din orașul meu. Eram acolo doar ca să văd Dealey Plaza, memorialul și muzeul Kennedy. La fel funcționează justiția și la ei (cazul Teo Peter) ca și la noi (retrocedări pe sprânceană și neretrocedări nici pentru 5 ari).

Richmond-Virginia mi-a trezit sentimente patriotice analoage cu ale americanilor care au sculptat chipurile celor ce i-au condus spre independență în granitul muntelui Rushmore, spre deosebire de români care își „ucid conducătorii”.

La Washington în muzeul de știință și tehnologie, cu avioane în mărime naturală suspendate de tavane, am crezut că A.Vlaicu și T.Vuia sunt la dreapta marilor creatori în domeniu. Sunt la dreapta marelui Creator, dar fără recunoștința oamenilor. Niciun cuvânt, o fotografie, un decupaj dintr-un ziar al vremii. Nimic. Singurul menționat: H. Coandă, adică o iau românii înaintea noastră? Cimitirul Arlington, cu flacăra eternă (eternă recunoștință) pe mormântul lui Kennedy, poate fi luat ca etalon de către toată lumea în ce privește cultul eroilor. Orice obiectiv ai vizita, inclusiv Casa Albă cu biroul oval al Președintelui, trebuie să plătești taxa de intrare. Nu fac ei nimic dacă nu ies bani, numai că în aceste cazuri nu este rău deloc.

Din nou la New York, la Sediul Națiunilor unite. Sala Consiliului Economic. Pe sus grinzi intenționat lăsate netencuite, cu sensul că în domeniul economic mai sunt multe de făcut. Vorbea un african cerând sprijin pentru țara lui. Unii reprezentanți ai celorlalte state se plimbau de la unul la altul cu ceașca de cafea în mână. Nu-i interesa subiectul. Nouă, celor de la balcon , care voiam să vedem la lucru pe trimișii statelor, ni se părea foarte interesant și manevram cu viteză butoanele din dreapta fotoliului pe limba cunoscută să nu pierdem nimic. Comparând acest comportament într-un organism internațional cu cel al parlamentarilor noștri nu mă mai miră că dorm în plen când alții suferă total.

Am creionat aceste impresii despre America fără fardul din abundență pe care i-l pun unii realizatori TV de pe la noi , gata să taxeze drept „antiamerican” pe oricine are niște opinii realiste și întrerup interlocutorul sau schimbă urgent subiectul. Americanii obișnuiți sunt uniți cu ceilalți prin natura umană comună : se îmbrâncesc la magazinele cu prețuri reduse, își plătesc taxele și

impozitele ca să țină pe politicienii profitori, care după fobia anticomunistă au inventat-o pe cea antiteroristă. Visul comuniștilor era : victoria comunismului în întreaga lume pe care politicienii americani și instituțiile subordonate l-au transformat în „democratizarea” lumii cu mijloacele pe care le vedem prin Irak și Afganistan. Națiunea americană , însă, merită respect: sunt uniți când e vorba de America. Sunt mândri că sunt americani și flutură steagul cu stele și în căsuța modestă și pe proprietatea bogatului. (28.06.2008)

IDEI

Unele idei sunt inacceptabile din start: cele care legitimizează violența și războaiele de cucerire de teritorii, cele fundamentalist-religioase, ori cele rasiale.

În căutarea gloriei pămâtenă o față bisericească scrie: Noe a dat unuia din fii Europa, altuia Asia și celui „negru” la suflet Africa, de aceea africanii sunt negri (?) și blamează „sfînția sa”, fără remușcări, un întreg continent. O literată scrie și ea indignată: I.L. Caragiale (1907), G.Coșbuc (Noi vrem pământ) și alți „notorii derbedei literari” (probabil Rebreanu) au luat apărarea răsculaților.

După 89 a devenit o modă integrarea în corul anticomunist, dirijat de foști comuniști (notorii) și dacă nu ai idei de substanță spui măcar despre Casa Poporului (Parlamentul de azi) că este o monstruoasă megalomană și trebuie făcută moloz, așa cum a ajuns industria din „morman de fiare vechi”, morman de moloz prin dinamitare. Până la noi și adânci revelații anticomuniste merge și dacă spui: bulevardul...tăiat pe vremea lui Ceaușescu este o eroare de proporții pentru că este așezat „exact pe direcția vânturilor dominante” , eroare care , evident, nu se va mai face pentru că nu se mai construiesc bulevarde. La toate șuetele anticomuniste se concluzionează la unison că ideile comuniste nu vor mai reveni în România. Un francez , care se pare că avea nevoie de o mașină nouă sau un iahtuleț la Mediterana, merge și mai departe și a declarat la noi la TV : „destinul capitalismului este de a viețui veșnic”.

Se subînțelege că filozofii și sociologii, mereu în căutare de modele sociale noi, vor abandona ideile: libertate, egalitate, fraternitate și pe cele de metamorfozare a capitalismului în capitalism popular sau social și vor intra în șomaj, dacă este etern capitalismul. Îl contrazice pe francez faptul că 15-20 de ani sunt de tranziție, tot cam atât societatea se așează (fiecare pe unde poate), iar în ultimii 10-15 ani încep protestele și apar „dizidenții”. După aproximativ 50 de ani lumea se schimbă, iar cei care fac planurile nu se împiedică de noi.

Dacă mai revin ideile comuniste pe la noi nu știu, și dacă aș ști nu aș spune pentru că un președinte de Stat a susținut: noi nu suntem nici comuniști, nici capitaliști „mais communautaires”. Păi unde te trezești?

Nici cu unii, nici cu alții, noi trebuie să știm o treabă clară, așa că s-au unit capitaliști și comuniști într-o alianță „da, îl mazilim”, ceeace s-a și făcut. Apoi, nu vreau să mă întrebe unul zis „titanul” de la Ant.3 cum l-a întrebat pe interlocutorul său : ce faci când ești mort?, pentru că nu aș mai putea face nimic, nici măcar să protestez pașnic.

Sper că a trecut vremea impunerii ideilor cu tancul. O dovedește și faptul că în librării occidentale găsești tezele lui Lenin, scrierile teoretice ale lui Stalin (cele practice sunt în Siberia) și chiar și operele lui Marx, pentru cei care au chef de „O beție cu Marx”, dacă până acum nu le-a trecut euforia provocată de el. Se vor lecu de comunism așa cum s-a lecut de capitalism (nici unul nu-i bun) autorul Arhipelagului gulag, adulat, premiat și tras pe linie secundară după ce prin 91-92 și-a mai schimbat ideile când a văzut ce a ajuns Maica Rusie capitalistă. Azi evenimentele arată că la Kremlin se face politică în interes propriu (ca de obicei), dar asortată „democratic” și cu votcă și cu whisky. Ideile trebuie să circule liber. Inacceptabile - vor fi refuzate, aberante - vor stârni râsul, amuzante - vor declanșa discuții amicale, iar cele cu valoare socială vor genera dezbateri (nu polemici cu invective). Singurul lucru inacceptabil este impunerea lor prin forță! (10.07.2008)

CÂND CHINA

Eram convins că va reveni China în rândul Marilor Puteri, convingere întărită când am citit cartea scriitorului Jean Francois Revel „Când China se va trezi”. Analiza lui lucidă, cu concluzia „când China se va trezi lumea se va cutremura” nu este fundamentată pe puterea militară (pe care nu o ignoră) ci pe puterea economică a Chinei, cunoscând tenacitatea și perseverența chinezilor. Mărfurile chinezești, bune și ieftine, dau frisoane piețelor americane și occidentale nevoite să adopte măsuri protecționiste. Cultul muncii care a scăpat China de foamete este azi concentrat în „trebuie” pentru că dacă Președintele a zis că trebuie construit un baraj în Tian-Șan și mijloacele mecanice nu au acces, barajul tot va fi construit chiar dacă pământul și pietrele trebuie cărate cu coșurile de nuiiele.

Și o astfel de națiune este continu șicanată cu guvernul din exil al Tibetului, că nu respectă drepturile omului sau cuiul din coastă numit Taiwan. Ce ar zice americanii dacă Insulele Hawai, cu populație numeroasă asiatică, și-ar forma un guvern în exil pentru independența de State? A cui drepturi le vor respecta, ale separatiștilor sau ale celorlalți?

Interese mai presus de interesele și înțelegerea oamenilor mențin Coreea, Irlanda și Cipru divizate și crează provincii „independente” (contrare voinței populației) cum este Kosovo.

Inventatorii hârtiei, busolei și prafului de pușcă merg și azi pe principiu sintetizat în românește prin „tace și face”, cu discreție, fără osanale și televiziunile după ei. Deschiderea fastuoasă a J.O. va incita multă vreme pe proiectanți și constructori să-i dezlege tainele.

China rămâne o enigmă pentru restul lumii atâta timp cât aceasta nu înțelege că gestul simplu, de aplecare, al chinezului înseamnă salut și respect și nicidecum supunere. Fiecare națiune își caută locul pe caruselul economic și politic al lumii, doar că unii merg pe banda lui Möbius trezindu-se în același loc. China are propriul drum și a dovedit că sloganul „statul este cel mai prost gospodar” se potrivește la alții. La ei sectorul de Stat este tot atât de performant ca și cel particular și

nu a auzit nimeni de un director la o unitate de Stat pe care să o falimenteze luându-și în același timp salarii de sute sau mii de yuani. Chinezii au întrecut prin tehnică și fast tot ce s-a văzut până acum la Jocurile Olimpice. Au întrecut și prin mesaj: tu și eu, o lume, un singur vis. Măcar acum dacă lumea i-ar înțelege! (9.08.2008)

ANUL ȘOBOLANULUI

Suntem în anul șobolanului, an de belșug și prosperitate, cum ne asigură chinezii.

Nouă ne pot ține prelegeri astrologi, făcători de horoscoape și analiști despre prosperitatea adusă de șobolan că tot nu ne vom schimba convingerile. Ni le-am format empiric dealungul vremurilor și ni s-au întărit în anii din zodia rozătorului care au trecut de la revoluție încoace. Pe scurt, șobolanul face orice pentru prosperitatea lui și a progeniturilor sale, iar pe ceilalți îi dijmuește. Când cașcavalul e prea mare sau nu poate ajunge singur la el face alianțe (pentru feli), iar în încăerare se mai mușcă de urechi unii pe alții. Toți au, însă, mentalitatea transmisă genetic (memoria mai poate juca feste) fundamentată pe „ubi bene, ibi patria” de aceea migrația este liberă și fără complexe că tarlaua, cămara sau hambarul sunt proprietate de Stat sau particulară. Dau toți, autohtoni sau străini, găuri spre ele și prin ele, încât ne mirăm de atâtea găuri negre. Că aceste găuri duc la sărăcie și chiar la dărâmarea casei și acareturilor e un lucru care nu mai trebuie demonstrat, de aceea gospodarul pune mâna, din când în când, pe mătuoi și-i pedepsește pe obraznici.

Un staroste trimis de sus (de aliați) la un picnic de lucru cu tot activul le-a spus-o pe șleau: cine nu-i activ nu roade! Oratorul a continuat imperturbabil (deși liniștea mormântală prevestea furtună) : nu suntem noi vinovați, cum se dă de înțeles, că unii cu două picioare (pentru umblat) și două mâini (pentru apucat) au luat apucăturile noastre, au dat găuri în seifurile băncilor, în fonduri de investiții (și le-au investit în conturi personale), în fonduri locale, guvernamentale și UE. Nu i-a pus nimeni să ne strice nouă reputația luând acest nărav, care la noi nu este nărav, este tradiție. Prin urmare considerăm discriminare, denigrare și ofensă tot ce zic despre neamul nostru! Unii

fluierau (ca la show-uri), alții protestau, se maimuțăreau la adresa copiatorilor și strigau: hu, hi, huo...(că aveau neamuri prin China).

.Câțiva , mai pofticioși, zbierau : asta-i intoleranță, când li s-a spus „aveți grijă că au pus curse cu slănină și jumări”. Cei mai mulți plângeau de fericire că are cine le apăra drepturile (la prosperitate!). Anul șobolanului va trece. Ce-o mai fi vom mai vedea în anul lăcustei. (18.08.2008)

ÎN DIRECT

Transmite în direct Terente Zgâitu (cine l-o fi trimis?).

„, Tansmit în diect pe linia fiebinte, padon, din zona fiebinte a Geogiei, de lângă Goi, că acolo n-am avut dum că mi-au zis uși că se lasă cu bum, bum. Aici uși sunt la toate colțurile. Unii fumează mahocă, alții sunt în slip că meg spe Soci la plajă.

Buu...m! Ați auzit în diect cum tag tunuile. După infomațiile mele de acum câteva oe n-a tas tun, a explodat un cauciuc la un camion Molotov, că amata usă este nemodenizată, da...ă Peședintele Djugașvili (ăla a fost Stalin, mă!, a strigat cineva), ă,î...îhî, dagi telespectatoi Peședintele Wily s-a speriat ău când au săit pe el, a chezut că e o bandă teoistă, maoistă, taoistă, cam așa ceva, a făcut pe mutu, adică pe motu. Toate astea din cauza unui agent us deghizat în vânzător de ziae cae stiga : i-a Momentul, e Momentul. Peședintele a chezut că e momentul, n-a sesizat goapa, capcana adică, pentu că agenți ameicani și NATO n-am văzut oicât m-am zgâit, cae eau domeau duși, că nu le e fică de uși”.

Aici transmisia s-a întrerupt pentru că unul i-a luat microfonul lui Terente și l-a întrebat : tu cum ai ajuns pe aici?

„Unii s-au etas de fică, eu sunt cuajos, aș fi venit și pe jos (de aia mă cheamă Teente) alții mâncau pea multe litee și eau și peltici ău. Unul a potestat, da...ă degeaba. Zicea „ce dadă tunt teltic, tentelege tot te dic”, adică „, ce dacă sunt peltic, se-nțelege tot ce zic”, așa că am ămas numai eu. Zdaova de la Teente, călae pe tuelă că Sakozy a făcut pace și nu mai fac mulți pueci pe aici (nici pe la tv). Din partea noastră Terente nu-ți face griji, du-te unde vezi cu ochii numai să nu te mai zărim în direct. (22.08.2008)

RĂZBOIUL RECE

Analisti și îndrumători de partid de la toate formațiunile încearcă să acrediteze ideea că vremea războiului rece este revolută, deși el n-a încetat niciodată și continuă și azi. Confruntările de interese în diverse părți ale lumii (acum pentru petrolul din Marea Caspică), vetouri în Consiliul de Securitate, expulzări de diplomați pentru spionaj și mai nou acuzele „în Rusia nu-i democrație”, „China nu respectă drepturile omului” și „i-am prins cu minciuna la J.O.” sunt fațetele vizibile (celelalte nu le vom ști niciodată) ale războiului rece dintre Marile Puteri. Nu s-a întâmplat, însă, ca războiul declarațiilor

să degenereze în război la cald cum a fost cel dintre Georgia și Rusia, de fapt între NATO și Rusia. Putin a spus nu scutului antirachetă și extinderii NATO, dar trebuia testată reacția lui Medvedev. Consilierii americani a lui Saakașvili i-au zis : dă o palmă ursului (medved = urs) numai că ursul din două labe l-a făcut să țipe „nu mai da disproporționat” și să înghită și pagubele colaterale.

Acum este clar pentru NATO și Occidentali că rușii nu vor mai fi spectatori ca la dezmembrarea Jugoslaviei, iar recunoașterea independenței Osetiei de Sud și Abhaziei este răspunsul lor, cu aceeași monedă, la recunoașterea independenței Kosovo. Occidentalii au fost ponderați, cele mai multe declarații au fost din obligație, pentru că nu vor să-și vadă industria „morman de fiare vechi” și să înghețe la iarnă dacă Rusia închide robinetele de petrol și gaze naturale. Americanii au răspuns prin forță trimițând flota de război în M. Neagră. Rușii au blocat Georgia, la fel cum americanii au blocat Cuba în 1962 (blocadă în vigoare și azi). Pe de altă parte americanii vor să-și ia revanșa, chiar și postumă, față de Stalin în fața căruia „buldogul și ologul” (cum îi numea el) nu au mișcat.

Din partea noastră americanii pot să instaleze rachete și în curtea casei de la Gori a lui Djugașvili, dar ar trebui să știe că în „lupta împotriva terorismului” din zona Mării Caspice nu mai credem nici noi, nici occidentalii. Evenimentele demonstrează că Marile Puteri își justifică acțiunile și își impun voința, uneori, prin metode identice. (30.08.2008)

INTERESE

Americanii au creat cel mai mare imperiu de la Imperiul Roman încoace. Gorniștii sună extinderea spațiului de stabilitate și securitate (ce-i prea mult strică!) spre Cotul Donului și în apropiere de Kerchi, locuri care nouă ne dau frisoane pentru că am mai fost pe acolo , tot ca aliați.

Cum concurență loială nu există nici în economie, nu există nici între Marile Puteri în jocul lor de interese. În acest joc România, mare putere economică (cu totul de import) și mare putere militară (cu știfturi second-hand NATO, care înlocuiesc știfturile băgate pe gât de URSS) susține cu „fermitate” Ucraina și Georgia, după cum ne asigură Dl.Președinte Băsescu. Dl. Saakașvili , văzându-se încurajat și „ferm” proptit de noi, să nu facă o nouă prostie și să tragă o torpilă dintr-o barcă într-un distrugător rusesc și să declanșeze un Trafalgar modern între flotele NATO și rusească.

În ce ne privește pe noi , românii nealiniați, puțini pentru că mișcarea de nealiniere s-a desființat (adică ori cu noi, ori cu ceilalți) suntem de părere că declarațiile Dl. Băsescu, mai catolice decât ale Occidentului și Vaticanului (care a tăcut) aduc mari deservicii țării. Litigiul privind Insula Șerpilor , de fapt delimitarea platoului continental, se află pe rol la CIJ de la Haga. Apartenența ei ar putea intra în discuție dacă rușii ar recunoaște invaliditatea acelui proces verbal prin care Insula a intrat în componența URSS și asupra căreia Ucraina n-are nici un drept. N-are, dar are rachete nucleare (care la Haga vor cântări), iar rușii șifonați de atâtea declarații ale Președintelui nostru nu vor recunoaște nulitatea lui. Vom vedea cât de imparțială este și justiția de la Curtea Internațională, pentru că pe a noastră o știm.

Problema transnistreană o pot rezolva, iarăși, numai rușii (care au influență) pentru că pentru Igor Smirnov, ONU, NATO și alte organisme internaționale nu există. Aerele de lider, dacă nu internațional sau european măcar regional, îl fac pe Dl. Băsescu să uite interesele țării. Zelul deosebit cu care luptă pentru interesele noilor JR de la Casa Albă pentru petrolul din Marea Caspică ar sta mai bine

investit în priorități pe care le are (și are destule!) România.
(5.09.2008)

ANUL LĂCUSTELOR

Peste anul șobolanilor s-a suprapus anul lăcustelor, pe ne simțite, că-s nesimțite. În primăvară clanul lăcustelor a trimis un sforar pe meleagurile noastre, că pe la ei n-are treabă deocamdată. După două salturi pe la Cotroceni și Palatul Victoria (pe unde a tras sforile) sforarul, mare iubitor de natură verde (și verzișori) , s-a abătut pe la munte să vadă cum dă colțul ierbii pe pajiștile alpine și mugurii prin codri. Furnicile și albinele lucrătoare, ocupate cu dereticatul de primăvară, nu au dat importanță faptului, doar câteva au murmurat : nu-i a bună !

La întoarcerea în insula lui cu ploi și ceață emisarul a spus clanului : și pe aici și pe acolo sunt ploi, dar sunt aranjate! Ajutate de câțiva bondari gălăgioși și de câteva libelule (cam trecute) din lumea „bună”, lăcustele au cerut retrocedarea pajiștilor, pădurilor și adăposturilor de ploaie. Le-au obținut la urgență, deși alții de pe la noi, așteptând, au trecut în lumea de apoi! Nu după mult timp au sărbătorit , în duioșia amintirilor și bucuria retrocedării, cu toate neamurile (de pe meleaguri străine) „ nunta de colilie” (care crește pe colțuri) încheiată într-un „plâns general” , lăcustele de bucurie, cei de pe margini și de pe la colțuri de necazul pe care îl bănuiau că vine. De fapt broscuța, purtător de cuvânt, i-a anunțat pe neaveniții la nuntă : pajiștea și codrii (60 ha) sunt proprietate privată, cărați-vă de aici.

Puteți veni în vizită când Majestatea Sa Lăcustă Vodă (fost al III-lea, acum al IV-lea), în mărinimia Sa, vă dă voie. Acum tot clanul „ a venit acasă”.

Niște greieri (sperând la ceva grăunțe) le-au cântat în strună, la fel ca și niște cărăbuși (plătiți) care susțineau că s-a făcut dreptate.

Dreptate, dreptate – a zis o albină, dar ani de zile cât am astupat găurile să nu-și facă șobolanii cuib și să nu se păraginească ? N-a mai răspuns nimeni, stolul de lăcuste își vedea de ale lui. Furnici și albine

plângeau de nedreptate, odată cu natura care vărsa lacrimi de ploaie. (16.09.2008)

MINCIUNI PATENTATE

Publicitatea agasantă și disprețuitoare (întrerupe filmul și dezbaterile) și pliantele înghesuite în cutiile poștale sunt forme minore ale minciunii generalizate ca fenomen social. Unii sunt imuni față de ele pentru că știu că în comunism se lucra la normă, iar în capitalism comercial, adică tot prost.

Minciunile electorale sunt de „oportunitate” până la atingerea scopului, după care le uită și cei care le-au ticluit, pentru că, oricum, nu ajung departe cu „picioare scurte”. Cele cu picioare lungi (după interese) sunt deliberat create să facă ocolul planetei de mai multe ori până dobândesc, prin drogare socială, statut de adevăr.

Antidotul ar fi să nu mai înghițim totul ca pelicanii, însă gogoșile decorate artistic, ambalate strălucitor și turbo-propulsate mediatic sunt ușor de îngurgitat, mai ales că sunt umplute din belșug cu rahat. Cei care nu vor să le înghiță n-au încotro pentru că de atâta rahat le rămân maxilarele încheștate.

Minciunile „regale” sau „imperiale” pe care s-au clădit regate și imperii sunt trecute în programul de protecție, așa că orice Comisie care încearcă să se apropie de adevăr (și ticluitoari) se împotmolește sau se înecă în apele tulburate. Rămâne numai versiunea oficială (uneori cu recunoașterea „rău necesar”) chiar și atunci când sunt prinși cu minciuna (60.000 de morți în 89, arme de distrugere în masă, 20.000 de morți la WTC).

O clasificare a minciunilor (deliberate, gogonate, patentate...) după consecințele lor ar fi posibilă, dar un top al celor mai mari mincinoși este imposibil de întocmit pentru că locurile rămân libere din lipsă de concurenți (nimeni nu revendică patentul!) Ei se întrec zilnic (în anonim) la concursul „Proștiți-i pe proști” (vorba unuia). Ce crede și ce zice lumea nu are nici o importanță atâta vreme cât minciuna

(manipulatorie) generează Putere și Profit. (19.09.08)

DEMOLARE CONTROLATĂ

Reformarea clasei politice, în variantele propuse, ne amintește de cei trei R: refolosire, reciclare și recondiționare, ca și când o mașină rabla sau o casă cu pereții fisurați și plini de igrasie ar mai putea fi recondiționate. Trimiterea clasei politice actuale la coșul de reciclare nu este o soluție pentru că pe mulți nu vrem să-i mai vedem, așa că rămâne o singură alternativă: desființarea! Sub presiunea adevăratei societăți civile, adică a electoratului, se impune amendarea legii electorale de către Parlament și amânarea alegerilor în primăvară (fără salarii peste cei 4 ani, pentru trăgănare).

Suntem „români cu scaun la cap și nu suntem beți” (cum zicea Dl. Boc) așa că nu mai acceptăm „creștere economică negativă” (substitut pentru recesiune) evidentă în „creșterea negativă” a nivelului de trai. Cum clasa politică are și „notorietate negativă” sunt necesare, din punctul de vedere al electorului, câteva lucruri:

1) Interzicerea alianțelor preelectorale. Numai partidele care trec „pragul” (agreate de electorat) au dreptul să fie în Parlament.

2) Interzicerea migrației ca expresie a sfidării alegătorilor care au votat un partid conform opțiunii proprii.

3) Candiđații să aibă cel mult 61 de ani și la 65 (în caz de alegere) la pensie ca toată lumea sau disponibilizați (pentru somn de voie acasă).

4) Parlament uni cameral în care fiecare județ și sector din București să își trimită doi reprezentanți aleși prin vot uninominal, indiferent de domiciliul candidatului dacă este originar din județ și autoritate în domeniul său de activitate. Nu mai vrem parlamentar „bou” băgat acolo din „milă creștină”, nici parlamentare contribuabile la sloganul american „ține lele cu Roosevelt” despre care să aflăm mult mai târziu că sunt „curve bătrâne”.

5) Abolirea privilegiilor și imunității parlamentare în orice situație pentru că „nimeni nu-i mai presus de lege”.

Aceste doleanțe sunt „marfă” (neperisabilă) pentru noi, alegătorii și sunt „nasoale” cum zic unii (chiar din Parlament) pentru clasa politică.

Democratic îi lăsăm dreptul de a le lua în ordine aleatorie (nu în răs!) pentru că acestea nu sunt „plângeri” pe la uși capitonate, sunt cerințele noastre. Nu mai putem aștepta clasa politică să ia o hotărâre până în 12-13 (și noi să facem 13-14) așa că trebuie băgată (urgent) în „demolare controlată” fără drept de apel. (24.09.2008)

MULȚUMIM PREȘEDINTELUI

Ziua de 13 septembrie a fost zi cu ghinion, mai puțin pentru răpiți și mai mult pentru beduinii răpitori care nu știau că și superstițiile s-au globalizat. Ei au plimbat turiștii din Egipt, ba în Sudan, ba în Ciad și Libia după cum linia de graniță, pe nisipuri mișcătoare, era purtată de vânt. Cu două cămile și trei măgari, în plină viteză, răpiții și răpitorii au ridiculizat zece zile toate sistemele de filmare diurnă și în infra-roșu. Răpitorii au crezut că pot face rost de bani să petreacă în baruri (clandestine cu cadâne) până la adânci bătrâneți. Socoteala de acasă nu s-a potrivit la târg, așa că au cerut, au mai lăsat și au bătut palma (prin eter) la 6 milioane de dolari.

Ghinionul s-a ținut scai de ei pentru că niște „băieți răi”, tot cu căpățânile înfășurate, au zis că beduinii n-au ce face cu atâta bănet și cum au aflat că răscumpărarea a fost plătită au pornit pe urmele lor (vizibile pe nisip și invizibile pentru autorități). I-au împușcat (să nu fie prea mulți la împărțea), iar pe doi care știau de conturi doar i-au rănit ca să dea de urma dolarilor. Că au fost dolari sau 6 mil. de euro, cum ziceau nemții că au plătit, nu se mai știe. Nemții și-au dat seama de gafă și acum tac chitic pentru că au uitat că „nu se negociază cu teroriștii”.

Acest scenariu, făcătură pe principiul: nu crede înainte de a cerceta, rămâne fantezist până la returnarea banilor la plătitor. Așteptăm! Așteptăm și banii pentru răpiții noștri din Irak. Până atunci se va consuma multă cerneală (degeaba) pe „succesul total” al luptei împotriva răpirilor, terorismului și pe „necesitatea unei conduceri globale” (A.Severin), motiv pentru care răpiții au fost duși la interogatoriu într-o bază militară, adică „global spunem toți la fel, iar subiectul bani este tabu”. Se cunoaște cazul!.

Noi mulțumim Președintelui (și partidului) că a fost alături (și pe alături până în ziua eliberării) de românce răpită care, printre dune, nu aflase că pe aici sunt alegeri. (30.09.2008)

TÂRGURI

Toată lumea vinde și cumpără (măcar mici și bere) la târgurile de toamnă sau la talciocurile duminicale, la care săracul din țara lui „Să trăiți bine” vinde lucruri de prin casă pentru subzistență.

Unul, pe care îl credeam prilej de petrecere și voie bună, Târgul de fete, a luat amploare în societatea de consum. Țiganii le arvunesc de mici (prin tradiție), alții le achiziționează de pe stradă (mai exact : le sechestrează) pentru că au mare căutare la intern și export. Cei cu ștaif și stare, cum li se umflă conturile de euro dau fuga la târgul de mașini, apoi n-au stare până nu instalează pe locul soției una (minoră față de ei) pe post de consilieră de zi și noapte.

În vogă sunt și târgurile (trocurile) politice, nu te băga pe mine aici, eu nu mă bag dincolo, îmi dai îți dau sau ne dăm împreună. Dacă stai „nașpa” la educație dai o fugă la Târgul EDU și iei câtă îți trebuie (dacă îți trebuie) că merge și fără!

Au fost și târguri de tristă amintire, Târguri de sclavi, în care „marfa” căsca gura să i se stabilească vârsta și sănătatea după care schimba lanțurile.

Cel mai sinistru, sper tot de tristă amintire să rămână, este Târgul vânzătorilor de moarte. Până mai ieri afacerile se făceau discret cu etichete pe lăzi (cu puști și grenade) medicament pentru orice sau Pastile de adormit. Acum nu se mai ferește nimeni.

Ia Gripen neamule, ia Euroflight! Ia F-16 de la noi, avem cea mai bună echipă de marketing (inclusiv ambasadorul). Facem și demonstrații, la ăilalți nu le-am dat voie că ne strică Târgul Black Sea Defence. Dăm și „en gross”. Ne ocupăm și de recondiționare (contra cost), ne-nțelegem noi c-așa-i la târg. Ia neamule!, puști, pistoale, tancuri, elicoptere și avioane. În curând și rachete. La alegere.

Cea mai tare, ne asigură filmele americane, este mafia rusească. La aia găsești la tarabe „marfă” a I-a, chiar și nucleară. Noroc cu soldatul

american, care dacă mai este și sergent, anihilează singur un comando terorist, un cartel de drogați, trece în goana mașinii prin Piața Roșie (by, by Lenin că am treabă) și lichidează și pe traficanții ruși. En gross și fără alegere! La fel făcea și soldatul sovietic pe unde trecea. Curăța pe toți, de tot!. (1.10.2008)

INCREDIBIL !

Cu șalvari, turban indian sau costum Armani „investitorul strategic” pripășit pe aici, cumpără teren și cu tupeu se apucă de lucru pentru că știe că aprobările le va obține. Așa au făcut și austriecii cu Combinatul lor Siderurgic. Se minte că la Agigea e o „posibilă locație”, dar pentru Voestalpine (SRL turistic??) este o certitudine, motiv pentru care a cumpărat teren și mai cumpără. Totul în cârdășie și taină cu guvernării noștri până la semnarea Memorandumului pe 1 octombrie. La ei în Alpi, la spanioli sau pe Coasta de Azur n-au îndrăznit, bulgarii

le-au dat cu flit pentru că Albena și Nisipurile de aur ar fi ucise, așa că au venit la noi mizând că „suntem mai proști decât permite legea” și chiar legile UE.

Că la frumusețea de stațiuni de pe Litoralul nostru li se va cânta prohodul și veșnica pomenire nu-l interesează pe Dl. Tăriceanu, viitor locatar prin Canare sau Bahamas. Președintele de la Voestalpine ne asigură că va fi „cea mai avansată oțelărie din lume”, iar în alocuțiunea de după semnare a spus-o pe șleau: obligațiile României sunt 6 km de teren „sigur” (probabil și pe malurile Canalului) și emisiile de bioxid de carbon, adică dacă poluează vă privește! Pe ei îi privește doar raportul investiție/profit care să fie minim cu forță de muncă ieftină și mineralierele de sute de mii de tdw să deverseze minereul direct în Combinat. Incredibil!

Știrile despre semnarea Memorandumului au fost expediate rapid (acum subiectul nu se mai discută) pentru că trebuie să rămână numai ideea că se crează 4000 de locuri de muncă (salahori la șanțuri, paznici, șoferi și bodyguarzi). Premierul putea ține la re tehnologizarea C.S.H, Călan , Reșița sau să facă din Oțelul Roșu, Oțelul Albastru.

Mentalitatea guvernanților s-a transmis și în teritoriu, încât diriguitori județeni susțin „ecologizarea Combinatelor Siderurgice” care în mintea „ecologizatorilor” înseamnă eliberarea terenului.

Nu știm să tragem nici cu praștia, dar tragem cu verbe și cuvinte acide în guvernanții de acum și viitori și ne-am bucura să nu fie nici unii „prostănaci”. Tonomatelor li s-a băgat placa despre locuri de muncă și beneficii pentru țară, așa că ar susține și o fabrică de negru de fum într-o Rezervație Naturală. Noroc că mai există un rebel cu capul pe umeri tineri (pe care l-am dezaprobat când a scos tramvaiele și a băgat autobuze), Primarul Constanței, care poate împiedica, prin referendum, această incredibilă monstruozitate a „industrializării capitaliste”. (3.10.2008)

SUPOZIȚII

Seismul financiar de pe Wall Street și-a făcut simțit șocul la toate bursele din lume, cu excepția celor care au avut luciditatea să se închidă temporar.

Prima concluzie este că Uniunile Economice, zonale sau continentale sunt vitale pentru națiuni, dar „globalismul” este o mare aberație. În Uniuni o națiune „moare” când îi vine sorocul din cauza unei guvernări proaste. În globalism mor toate odată, ca să nu existe invidie. Împotriva crizelor globale nu este apărare, iar consecințele imediate sunt: devalorizarea monedelor naționale, falimente și șomaj.

Băncile oferă credite pentru case, apartamente sau ferme, dar în capitalism nu există siguranța locului de muncă și, deci, a rambursării creditului, așa că riscul de a le pierde este major. Acest lucru s-a întâmplat în SUA, unde zeci de mii de oameni dorm acum în mașini și rulote, după ce au achitat mulți ani ratele.

Nu a crezut nimeni că statul capitalist va acoperi „găuri negre”, dar la cererea Președintelui Bush Congresul a aprobat fonduri de peste 700 mld de dolari pentru a „curăța mizeria din aceste bănci” falimentare (Mihai Tănăsescu-fost ministru, Ant.3).

Practică comunistă, împotriva căreia a tunat și fulgerat pe la noi. Mai mult, în discursul ținut imediat după aprobare, Dl. Bush a adoptat și

limbajul de lemn: vom relansa ,cu încredere vom reuși, nu trebuie să irosim banii contribuabililor. Pe cei care și-au pierdut casele și economiile i-a asigurat că „vom crea locuri de muncă”, adică muncii și luați alte credite.

Acum câțiva ani presa scria că Soros, profitând de deingolada lirei sterline, ar fi câștigat 1 mld de dolari. Nu cumva unii au vrut să pună mâna pe acele bănci și le-au falimentat (un zvon este destul ca lumea să dea buluc să scoată banii)? Ca să le ia „curate” Wall Street Stat a pus la cale și planul Bush. Este o supoziție! Statului financiar nu i se opune nimeni. Pentru îndrăzneala (altă supoziție) de a scăpa țara de sub tutela lui, plătind datoria externă, singura țară din lume (ce-i drept cu sacrificii) „dictatorul” de la noi a fost ciuruit și el și soția, ceea ce nu s-a mai întâmplat pe mapamond cu soțiile dictatorilor. (5.10.2008)

BINE!

Săracii bancheri ai Americii (și ai lumii) a dat buzna criza peste ei, cum au venit, fără veste, puhoaiete de pe dealuri peste noi. Îmi fac griji pentru ei. Nici măcar nu erau acasă. Erau pe yahturile lor prin Hawai. Alții cu creole prin Bali, Borneo și Sumatra delectându-se cu aventuri, la propriu, din colecția de „15 lei” sau la întâlnire cu tizul lor : Marele Alb.

Ei nu-și fac griji pentru mine că mi-au pătat CV-ul, în care va trebui să scriu: faliment și fișa în care doctorița de familie (drăguța!) mi-a scris: consum excesiv de șnițele de soia, varză și fasole.

Speriat rău am interzis și borcaniada de toamnă, după ce „nutriționiștii” au zis că sunt nocive, deși bunicii mei au trăit cu ele până la 92 de ani și făceau centenarul dacă nu mâncau conserve UE.

Acum sunt fără griji, ca bogații care petrec pe banii deponenților și prin mobil și-au retras banii din bănci înainte de faliment. Le-a trebuit mult până au ajuns la înțelepciunea românului: banii la saltea, de unde nu-i scoate nimeni nici cu carduri veritabile, cu clonate nici atât! La ailați, care n-au prins pontul cu FNI-urile și Caritasurile bancare, le plâng de milă. Cu un cont de câteva sute de mii de euro vine statul și

le garantează 20.000 de euro (la noi) 50.000 (la alții), că pe restul i-a păpat criza. Le compătimesc mai mult pe doamne pentru că nu le ajung garanțiile guvernamentale nici pentru două perechi de chiloți cu sclipiciuri Svarovski.

Pe noi ne-a ferit Dumnezeu de criză, așa că e bine! Îl întâlnești pe Giorgică (Petrică e după voturi prin Spania, pe banii noștri).

- Ce mai faci Giorgică, nu te-am văzut demult, te-au prins „concedierile colective”?

- Bine! Eu am rămas. Singurul! Paznic.

Dealtfel pe oricine întrebi răspunsul este invariabil: bine! Dl.Nicolaescu știe acest lucru, așa că dacă nu-s medicamente, nici nu trebuie. Toți sunt bine. Dl. Tăriceanu și politicienii îl știu și ei, așa că nu se sinchiesc. Baronul de la BNR ne spune „nu vă faceți griji” (că leul fuge iepurește, încât nu-l ajunge criza).

Doar Dl.Vosganian se plânge că nu mai are bani. I-o fi dosit din calea crizei? E bine. Mor caprele altora, dar ale noastre se mai țin pe picioare. Deocamdată ! (10.10.2008)

HAPURI ANTICRIZĂ

Dacă ne închipuim că bancherii și cei din G7 (sau G8) s-au întâlnit la un „dineu de lucru” la Washington ca să salveze economiile și casele oamenilor, luate de bănci, atunci suntem naivi.Ce a păpat ursul grizzly sau rechinul e bun păpat !

Granzii (altruști peste măsură!) au adoptat un plan în 5 puncte, dar trocul a rămas în coadă de pește. Bancherii au cerut: preluați toate pagubele, la care guvernării au ripostat : nu se poate! Sare lumea în sus și dacă decid să nu se mai sinucidă și pun mâna pe puști și pistoale ne „sinucid” pe noi, ca în 29. Vor mai fi, deci, alte șuiete. Treaba lor ce pilule anticriză livrează alții conaționalilor lor pentru a acoperi dezmațul și lăcomia unora. Pe la noi criza e în zbor, în furtună la altitudine, dar turbulențele pe care le fac aripile ei uriașe ne dau frisoane, cu toate asigurările date în direct sau prin purtătorii de vorbe, oficialitățile.

Preventiv sunt necesare hapuri (tari) anticriză, pe care le livrăm gratuit, în ofertă nelimitată (pentru guvernanți, politicieni, fiscuri județene și locale), dar cu termen de eficiență foarte scurt, dacă nu-s luate la timp.

1) Înghețarea oricăror transferuri de euro în străinătate. Control la firme, recuperarea pagubelor (înainte ca pasările răpitoare să-și ia zborul) cu „scuze pentru deranj și felicitări” pentru firmele corecte. Desființarea celor care nu au respectat clauzele contractuale sau au încălcat legea. Acestora (străini și români care i-au favorizat) locații de „maximă securitate” cu capelă în incintă, pentru pocăință.

2) Legea ierarhizării salariilor bugetarilor (și a celor ce ne umflă prețurile) urgent, în 2-3 săptămâni, nu până în iunie 2009, cum au căzut la pace cu liderii de sindicat care, generoși cu banii noștri, le mai oferă 7-8 luni rozătorilor din PIB.

3) proporție decentă între salariul minim și maxim, între pensia minimă (3 lei) și maximă (30.000 lei). Recuperarea la buget a diferențelor cel puțin de la începutul acestei guvernări. Cei care au sfidat legea, tot în „locații sigure” și ei cu întreținere proprie că și noi ne plătim întreținerea!.

Dacă nu puteți înghiți aceste hapuri (3 bucăți, nu 5) ca să nu vă stea în gât este recomandabil să le luați cu multă apă (mai lăsați whisky-ul, votca și vinul vechi). Când vine criza să nu ziceți că n-ați știut (și că nu mai aveți bani). Noi v-am dat hapurile. Treaba voastră dacă le luați sau nu! (12.10.2008)

SOLO TROMBON

Mister man-ul trombonist ne-a mai ținut un spici, zis de adio. Adio și n-am cuvinte! Cuvinte de regret , adică. Pa și pusi de pe meleagurile mioritice pe meleagurile matală cu cowboy. Chiar și cowboy-ul are o lege: scoți pistolul scot pistolul, tragi trag, mă respecti te respect, ori matală ne-ai tras de urechi și ai țipat la noi ca pe plantații. In spici, aceleași partituri pentru solo-trombon despre parteneriat, justiție și corupție. Parteneri în conferințele de presă și discursurile televizate , că în rest suntem vasali ai Americii.

Ai uitat, tataie, măcar la plecare să ne spui cum stă treaba cu justiția americană când e vorba de criminali și de cei care ordonă „dă-l afară din orașul meu pe cutare”. Cât privește corupția, pentru care ne-ai lungit urechile de multe ori, nu ai scos nici un cuvânt despre marii corupți din reconstrucția Irakului. Probabil le-ai construit și la irakieni autostrăzi, ceeace nu e rău. Vă vor folosi și vouă la calea întoarsă. Despre sugativele voastre de petrol irakian, care au umflat prețul de la 36 la peste 140 de dolari pe baril, nimic de zis. Afacerile sunt afaceri, dar nici despre verzișorii colorați în portocaliu prin corupere nici măcar o aluzie? Ai noștri spun că avem vreo 100 de tone de aur pe la voi. Le vom mai vedea, le-a păpat criza flămândă sau faceți și voi ca rușii, că aveți cam aceleași apucături? N-ai stat matale atâta vreme pe la noi fără vreun gheșeft, așa că nu ne-ar mira să auzim că ți-ai luat o fermă, dacă nu vecină cu Bush, măcar vecină cu Mădălina, aia cu vaccinurile pentru toate femeile. Sperăm ca noul președinte să nu mai conducă pe principiul „nouă să ne fie bine”, America să ia caimacul, iar partenerii să plătească pagubele.

La cât bine ne-ai făcut ca partener nu-ți putem zice, Mister Nicolas, decât bye, bye că nu-i bai! (15.10.2008)

PROSTIE

Har Domnului că prostia nu-i ereditară și nici contagioasă, pentru că nu există antidot de eradicare a ei. Unii spun că educația și cultura, prin efort propriu ar reduce-o sensibil, ceeace nu e cazul în epoca „educației și culturii de discotecă”. Acum salariul unui profesor poate fi de 1 mld. pe lună, efectul asupra elevilor ar fi același: receptivitate maximă la „ce te dai mare, vrei să fi mai deștept ca noi?” și minimă la

îndemnurile profesorului și stăruințele părintești.

În consecință, la unii elevi își face loc renunțarea la ambiții de viitor pentru că este mai comodă integrarea în prosto-valul general și apoi nu vor să infirme legea lui Murphy „pe pământ sunt două lucruri omniprezente : hidrogenul și prostia”. Dacă prostia unuia nu are efecte

colaterale atunci insul e tratat cu îngăduință pentru că într-o lume fără proști nu ar exista termeni de comparație.

Ce ne facem când unele dive (recidive) de pe la TV își etalează ignoranța până departe pe alte meridiane și paralele?

„De la astrodromul Baikonur a fost lansată..”- zicea, mai zilele trecute, o împrăștiitoare de știri (Realitatea TV), deși ar fi găsit și în „almanahe” denumirea corectă :Baikonur.

Un ziarist, altfel de prestigiu , a descoperit, cam târziu, scrierea fluviu, fără puncte, doar câteva virgule din loc în loc, inovație pe care cei ce au picat Bacul o știau demult.

N-ar fi o tragedie, cum nu este nici când îi auzim pe unii parlamentari sau tineri cu aspirații la „succesuri” politice personale, dar contribuie la „proști-i pe proști” și mai mult.

Îi privim cu compasiune pe proștii și prostănacii pentru care agramatismele și cacofoniile fac parte din meniu, dar și cu bucuria proprie nouă când vedem unul mai prost ca noi.

Cu cei care au ridicat prostia la rang guvernamental, național sau mondial, nu ne comparăm pentru că nu vom ajunge niciodată acolo.

Milioane de tone de detergenți sunt deversate zilnic în ape, milioane de tone de gunoaie nedegradabile și cadavre infestază pământul, milioane de tone de noxe fac aerul irespirabil, efectele încălzirii globale, alarmante, au rămas moarte în protocolul de la Kyoto (neratificat), iar alimentele pline de insecticide și pesticide atentează la sănătatea omenirii.Și? Nimic.

Suntem pe cracă, se aud trosniturile, dar și strigătul: Salvați pământul de prostie! (20.10.2008)

TRATAMENTE ȘI TRATĂRI

Analistii economici și financiari, după o tratare la rece, ne asigură că efectele crizei globale nu vor fi catastrofale și nici cu urmări falimentare. Au dreptate pentru că totul se importă, inclusiv pentru ziua recoltei, deci nu mai e nimic de falimentat. Poate numai niște

agenții imobiliare și matrimoniale fără susținere de la firme „mamă” de prin insule exotice sau paradisuri fiscale.

Liniștiți, după acest tratament la rece al crizei, ne putem concentra atenția și omorî timpul cu axa (mai bine zis arborele cotit) reforme – performanțe – salarii - greve.

Cel mai bine stăm cu reforma în învățământ. Făcută prin tratamente alternative de la o guvernare la alta după manuale și compendii tot alternative, învățământul nostru a depășit în bulversare imaginația. Rezultatele sunt vizibile în modul de promovare a Bacului, a examenelor la facultăți și în faptul că avem cel mai mare număr pe mp de absolvenți universitari, doctoranzi și doctori în toate domeniile. Cu legarea salariului de performanță lucrurile par mai simple. Explicațiile profesorului și sintagma ancestrală „cine are carte are parte” (depășită acum pentru că se poate și fără) se lipsesc de elevi ca nucile de pereții clasei, așa că mărirea cu 50% a salariului se va produce odată cu ieșirea la pensie a profului.

Celorlalte categorii li se aplică și lor tratament alternativ. Accesarea fondurilor UE pentru infrastructură - zice Președintele. Se subînțelege, cu directori și observatori UE (ca să nu se fure că fură ei destul cu salariile), iar ai noștri la împrăștiat macadam, făcut betoane sau asfaltări pentru cei super calificați.

Noi vroiam un tratament la cald (să țină de cald la toți) prin legea salarizării, dar pierd mulți (șefi de agenții, politicieni și lideri de sindicat), așa că este expediată în sezonul rece, poate îngheață de tot.

Singurii la care reforma merge bine (consecință a celorlalte reforme) sunt intermediarii între noi și D-zeu. S-au adaptat taxele la economia din piață (adică la înțelegere), dar merită o mărire de salariu pentru că la ei, după amin, reforma e sigură și fără durere.

Din mărăcinișul în care ne-am pierdut nordul, cum zice francezul, numai o clarvăzătoare (a luminiței de la capătul tunelului) sau o tămăduitoare (chiar și prin telefon) ne mai poate salva, pentru că politicienii ne tratează cu atenție din 4 în 4 ani și cu indiferență în rest. Și noi o să-i tratăm la alegeri idem și usturător. (2.11.2008)

SĂRAC PRINTRE ARISTOCRAȚI

Americanii sunt maeștri în fabricarea unor sloganuri electorale și a unor sintagme bombastice cu conținut incert. Atât de invocatul „vis american” este, în esență, greu de definit. Poate este iluzia imigrantului că odată ajuns în America se poate îmbogăți, ceea ce este visul și speranța săracului de oriunde.

Metafora „cel mai puternic om de pe planetă” o știe orice președinte și mai știe că poate părăsi Casa Albă în acorduri de fanfară spre Arlington dacă ignoră „sfaturile” binevoitoare ale marii finanțe, ale generalilor războinici din Pentagon, prefabricatele CIA sau interesele caracatițelor multinaționale, pentru că americanii n-au obiceiul să rabde până la alegerile următoare.

Cu toate acestea în noaptea de 4 spre 5 noembrie am fost, pentru câteva ore, american. American, sufletește. De la căderea apartheidului și victoria lui Nelson Mandela nu am mai văzut atâta explozie de entuziasm și bucurie ca la anunțul victoriei lui Barak Obama. Victorie a speranței americanilor în schimbare. A speranței neamericanilor că nu vor mai fi împărțiți după standardul bușist „cine nu-i cu noi e cu teroriștii” și că „măreția Americii” cea care „nu are limite” va ține cont de măreția altor națiuni cu istorie și cultură milenare. Victoria lui Obama este și victoria rațiunii împotriva forței războinice, care plasează arbitrar țări pe „axa răului”. Obama va trebui să schimbe imaginea de „jandarm mondial” a Americii din percepția publică reabilitând rațiunea în Consiliul de Securitate, singurul în măsură să stingă focarele de război și să prevină altele.

Steagurile fluturate pe străzi de negri, mulatri, descendenți ai indienilor și f.f. mulți albi au certificat victoria împotriva rasismului chiar în state recunoscute pentru rasismul lor.

„Sărac printre aristocrați”. Barak Obama este, comparativ cu alții, sărac materialicește, dar bogat spiritual prin ideile despre dreptate și echilibru social cu care a învins aristocrația, cea care dădea, de obicei, perședinții. După fastul din campania electorală și șampania victoriei urmează greul.

Schimbarea imaginii Americii în lume, parteneriat real cu țările membre NATO, cooperarea cu UE și celelalte puteri pentru o lume mai bună. Succes Domnule Președinte, pentru binele tuturor!
(6.11.08)

CRIZE

Din cauza crizei financiare globale unii au făcut criză cardiacă și au scăpat definitiv de ea. Alții au făcut criză de nervi, au tras la întâmplare pe stradă pentru că unde trebuia nu au avut acces. Câțiva au făcut criză de fiere din cauza pierderilor și a traiului amar. Cei mai mulți, adepți ai sloganurilor din talk-showri „să avem mentalitate de învingători” și „să privim partea plină a paharului” suportă efectele crizei sperând în ajutor guvernamental.

De învățat au învățat toți că nu se iau credite pentru orice pentru că le plătesc dublu și că băncile nu pierd niciodată. Totuși, contribuabilii la bunăstarea bancherilor se întreabă de ce sedii, mașini luxoase, salarii exorbitante (confidențiale!), prime și cheltuieli pe concedii exotice, nu sunt recuperate pentru acoperirea prejudiciilor și de ce trebuie să le suporte ei? Această problemă nici macar nu s-a pus, nici la Bruxelles, nici la summitul G20 de la Washington.

Cum ne-a informat Președintele Băsescu, după reuniunea de la Consiliul Europei, „resursele FMI nu sunt suficiente pentru prevenirea crizelor”, așa că statele trebuie să constituie „fonduri de stabilitate”, bine-nțeles, administrate tot de FMI și Banca Mondială. Cât de bine administrează acestea fondurile s-a văzut acum câțiva ani când argentinienii au hăcuit animalele pe stradă din cauza foametei, în țara în care Pampasul argentinian are cel mai mare șeptel din lume.

Suntem, deci, în siguranță. FMI va monitoriza, preveni, reglementa și supraveghea, mai ales ultima se va întâmpla sigur și chiar mai mult pentru că cine deține finanțele lumii comandă și economia și politica statelor.

Ai noștri s-au umflat în pene cum fac curcanii: nu ne atinge criza, avem resurse, dar agențiile de rating prin „junk country” le-au dat o palmă de au văzut stele verzi în loc de stele UE sau americane. Adică voi nu aveți de gând să cereți împrumuturi? Și cum afronturile nu se

uită și nu se iartă, când vom avea nevoie de credite iar vom fi plimbați pe la toate băncile elvețiene sau ne vor milostivi cu dobânzi pe măsura laudelor.

Criza financiară, care nouă ne dă fiori, este benefică pentru mulți. Crește gradul de îndatorare al țărilor, multinaționalele și unii patroni „ca să-și conserve resursele financiare” (cum ni s-a spus) au trecut salariații în șomaj (pe cheltuiala statelor) sau le plătesc 75% din salariu scăpând, astfel, de al 13-lea salariu și prime de sărbători, așa că trăiască criza măcar până în primăvară. Lumea își va reveni, oamenii vor lua alte credite și când bunăstarea tinde să se generalizeze, și-i face greu de stăpânit, o nouă criză îi va aduce la același numitor. (17.11.2008)

TERORISM PSIHOLAGIC

Pe trupul Europei Unite este un chist numit hungarism care coace, erupe imprevizibil și amalgamat cu mirosul pestilențial din budă infectează viața politică în țările din jur. Unele națiuni, cu divergențe democratice interne, dar unite cu politicienii când este în joc destinul țării, dau peste rât și nu permit vărsarea lăturilor peste ele.

Se vor găsi „analști” care ne vor spune că declarația lui Marco Bella că ziua de 1 Decembrie este o zi tristă pentru ei este electorală și că declararea autonomiei „bantustanului secuiesc” este imposibilă într-o Europă Unită și sub umbrela NATO, pentru că așa se percepe la București obstinația ungarilor. Au fost acceptate plăcuțele bilingve (Căpușu Mare a devenit Maghiarcapus, adică mare egal maghiar) și s-a ajuns la tablele cu „Ținutul secuiesc” și „copiii români să învețe magheara” obligatoriu, nu opțional.

Un român naiv (sau tembel) se bucura în 96 că UDMR-ul a fost cooptat la guvernare și Funar „și-a pierdut obiectul muncii”. Cu câțva timp în urmă circula sintagma de îmbrobodire: Ardealul nu-i o bucată de zahăr să fugă ungurul cu ea. Pentru toți românii care la IQ nu se încadrează în sondajele mincinoase externe, este clar că „Ardealul este o bucată de zahăr” pe care imamii UDMR-iști o ronțăie pe loc și nu au de gând să plece niciodată, pentru că aici este „obiectul muncii” lor.

Dl. CTP se bucură și el că „PRM-ul horcăie” și conchide „din fericire, cred că e prea târziu cu toate zbieretele tribunului”, subînțelegându-se fericirea dânsului că PRM-ul nu va mai intra în Parlament, dar va intra UDMR-ul. Amintindu-mi balada Miorița, oglinda epică a convețuirii „pașnice” dintre români și unguri și că ungurul se aliază cu un român ca să omoare alt român, nu ar trebui să mă mire „fericirile” unora. Pe CTP îl respect pentru spiritul său realist, direct și caustic. I-a înfruntat cu demnitate pe emisarii budapeșteni cu Trianonul, iar prin întrebarea ucigașa: ce simțiți Dl. A.N. când vedeți lacrimile căprioarei pe care tocmai ați ucis-o, l-a trimis pe Adrian Năstase pe tușa politică a PSD-ului.

Probabil că „fericirea” respectabilului și reabilului ziarist va fi deplină când UDMR-ul își va instala corturi pe o stradă din București pentru o nuntă cu ceardaș și gulaș. Țștia, dacă le intră în cap așa ceva, o și fac.

Nu sunt simpatizant și nici membru PRM, sunt simpatizant și chiar adept al rațiunii, respectului și înțelegerii, în virtutea cărora pun întrebarea : Dlor UDMR-iști vreți să trăim în pace sau nu? Renunțați la terorismul psihologic sub care țineți țara, la mentalitatea de trib și adaptați-vă la civilizația europeană și atunci vom trăi în pace într-o Europă Unită. (28.11.2008)

SFÂNTĂ ZI

În noaptea de 30 Noiembrie spre 1 Decembrie s-au numărat manual și s-au centralizat electronic voturile, iar socotitori mintali din partide au livrat, alternativ, procente câștigătoare pentru saloanele cu șampanie. Nedormiți, dar mai mult mahmuri, n-au catadicsit să te onoreze cu prezența la Alba Iulia, Sfântă Zi de 1 Decembrie.

Mai mult decât atât, Marko Bela a vorbit urât despre tine că i-ai adus numai tristețe. Tu, Sfână Zi, tolerantă și iertătoare, ai făcut mare bucurie românilor și mai ales lui Marko și alor săi. Spre seară, când erau siguri că au intrat în noul Parlament le-ai dat știrea bombă că partidul „ultranăționalist” și „xenofob” România Mare nu-i va mai împiedica prin Parlament. Așa că, Sfântă Zi - 1 Decembrie 2008, de

acum cel puțin 4 ani ungurii trebuie să te cinstească cu românii în Hora Unirii, apoi cu țuică, sarmale, palincă și gulaș, în tradiții reunite.

Sunt încă incertitudini în ce privește câștigătorul alegerilor, dar Dl. Marko cu partidul său cultural care nu este „ultranaționalist”, nici măcar „naționalist” și în care interpreții au jucat în toate județele pe aceeași melodie, sunt adevărații câștigători. Urmează lipirea de guvernanți (ca de obicei) și cățărarea spre funcții.

Numai cu partide prietene în Parlament pot înființa liniștiți euroregiuni și delimita granițe de ținuturi de care nu va mai fi nevoie să se delimiteze în conferințele televizate.

Noi, alegătorii aștia alții, nu am câștigat nimic. Am vrut uninominal și a ieșit uninominal pe liste, pe placul partidelor care ne-au trimis iar pe Dandanache de la centru ca și când nu am fi avut și așa destule dandanale. Ne-a stat în gât fasolea cu cârnați (fără murături) când am văzut atâtea murături (cu experiență) prin noul Parlament. Vor mai intra și alții prin iarmaroc politic, unii chiar infractori, față de care n-are nimeni obiecții, nici măcar Societatea Civilă. Mie imi pare rău de Remeș și Mureșan. În plină criză ei se mulțumeau cu produse autohtone, palincă și caltaboși, față de comisionarii de profesie cu mâna până la cot mai lungă.

Așa că Sfântă Zi de 1 Decembrie pe unii i-ai făcut fericiți, chiar preafericiți, pe alții necăjiți și în viitor preanecăjiți. (3.12.2008)

IOI, IOI

Nuntașii, veseli, au crezut în sinceritatea pupăturilor (de ochii lumii) dintre miri. Acuzele reciproce „ești de pe centură” sau „ești incompetent și impotent economic și financiar” au fost aplanate de socri, în interes comun. Cam așa stă treaba și cu mariajul PDL-PSD. Nu Pactul și Parteneriatul pentru România, vestit de toboșari i-a unit, ci interesele proprii, în care stânga spală dreapta și invers.

Când a fost nominalizat ca prim-ministru Stolo am vrut să emigrez solo în Groenlanda printre eschimoși, gândindu-mă la strâmbarea cuvintelor în Consiliul Europei și în fața comisarilor UE. M-am

răzgândit (au mai făcut-o și alții) pentru că ăia nu au centrale de apartament și nici încălzire centrală că li se topesc igluurile.

Bine am făcut pentru că pierdeam tăierea tortului prin autoservire, zice-se, după profesionalism și competență. Pierdeam amenințările și lamentările dl. Marko Bela, care se simte „jignit”, ale lipitorilor la orice guvernare și rămași acum fără felie. Ei au făcut propuneri, dar au fost considerate indecente și neloiale după ce au vrut să se agațe de orice barcă.

„Ioi, ioi iștenem, Lazlo (Tokeș) zis noi că românii nerecunoscători că tu (și ai noștri) făcut revoluția la ei și acum olahii țâpă la noi de la guvern și rămas fără cozonac și bucată zahăr de sărbători. Țipă și tu la Europa și Soroș că olahii intoleranți și xenofobi (toți) și nu lasă societate deschisă, țipăm și noi și facem guvern propriu”.

S-au înroșit telefoanele fixe și consumat bateriile la mobile pentru că nu au prins posturi, dar prind posturile Paștelui (ortodox și catolic). Îi compătimesc (dă criza peste ei!) pentru că grăiesc limba lor cu consoane care se bat cap în cap, ca un veritabil Stolo maghiar și înjur ca un ugro-finic sadea. De fapt înjurăm toți (în unire cu ungurii) și românește și ungurește pentru că suntem tot în moment de cotitură, moment istoric și de răscruce și nu știm încotro s-o luăm, ba la stânga , ba la dreapta sau simultan pe ambele direcții, numai înainte nu.

Ne consolăm că așa-i democrația și viața, cu bune (dacă faci bine) și rele (dacă faci rele), dar nu putem trăi în trecut și nu se poate miza la infinit că românii dorm pentru că se deșteaptă exact când trebuie! Fie ca Anul Nou care vine să ne aducă mai multă rațiune și sentimente mai bune tuturor! (14.12.2008)

SLOGAN

În fiecare Decembrie coliva comunismului precede colindele de Crăciun. Sunt adunați în studiouri analiști, revoluționari și alți profitori pe principiul „pomana îngrașă”. Sub bagheta moderatorilor și realizatorilor tv , plătiți cu sute și mii de euro pe lună, proslăvesc capitalismul. Dacă guvernul Boc i-ar aduce la salariul mediu pe

economie (taxele tv sunt bani publici) atunci ar orăcăi în cor împotriva „nedreptății” ca broaștele din baltă.

Comunismul și-a dat duhu pentru că i s-a dus buhu că a fost totalitar, deși locațiile – zise de maximă securitate (Guantanamo Bay) ale capitalismului democratic dau aceleași frisoane ca și cele de la Aiud, Gherla sau Pitești. Lupta pentru existență, lipsită de considerente umanitare, este exprimată sintetic la români prin strămoșescul: ”decât să moară mama, mai bine să moară măta!”. S-a aplicat sintagma și comunismului, care deconectat de la aparatele de subzistență (credite externe, exporturile boicotate și propagandă negativă) a fost eutanasiat de către capitaliști cu binecuvântarea Vaticanului. Li s-au alăturat „dizidenții” și profitorii autohtoni convinși prin propagandă că , oricum, era pe moarte și fără posibilă reanimare. Capitaliștii și-au asigurat câțiva ani, sau zeci de ani , de bunăstare prin vânzarea stocurilor (expirate sau aproape) a second-handurilor și a mașinilor care altfel ajungeau la fier vechi.

Investitori „strategici” și autohtoni s-au unit, adoptând sloganul „investitori din toate țările uniți-vă” (în locul celui cu proletari), au pus pe butuci industria din Est (pe a noastră au livrat-o direct la fier vechi), iar în locul produselor naturale din agricultură au adus pe cele cu E-uri ca, în timp, generațiile expirate să nu se mai îngrămădească pe bugetul asigurărilor sociale.

Se cântă prohodul și comunismului chinez care se încapățânează să reziste , înfrățit în interese cu capitalismul. Celui cubanez urmașii lui Batista îi și flutură batistele de adio și cererile de retrocedări. Va rămâne o singură societate pe planetă : capitalismul care, deși în putrefacție după unii autori, a răpus rivalul care încă mai respira.

Am căutat ceva definitoriu pentru capitalism, diferit de „capital-plusvaloare” consfințit de bărboșii care ne priveau de pe pereți ca pe niște gânganii incapabile să facă diferența „filozofică” între „trăiesc ca să mănânc și să beau” sau „ mănânc și beau ca să trăiesc”. Esența capitalismului este, sintitic, exprimată cel mai bine prin sloganul „totul pentru patron” (și când nu te plătește sau este prin Insulele Bikini, printre ălea în bikini). De fapt este o parafrază a sloganului comunist „totul pentru om” adaptat la patron prin meandre legislative,

facilități pentru „investitori” și cota unică. La mulți ani patronului nostru, stăpânul nostru (cel străin) poate nu ne mai trimite în șomaj (și nu ne bagă în criză) ca să-și conserve resursele financiare. (23.12.2008)

CRIZA GAZELOR

Evaluarea faptelor și a consecințelor lor în războiul gazelor trebuie făcută, ca și în alte cazuri similare, cu aceeași unitate de măsură și fără părtinire.

Analistii și ziariștii occidentali nu fac afirmații de genul: Rusia practică șantajul economic, politic și nu respectă legile economiei de piață, care abundă pe canalele noastre Tv. O lege elementară a economiei de piață, este : consumi-plătești. Nu plătești conform contractului, stat sau cetățean de rând, plătești penalități. Ucraina refuză plata gazului rusesc, a penalităților, nu se aliniază prețului pieței , încercând să impună prețul de 250 E pe mia de mc și se mai și autoservește din gazul occidentalilor. Nu poate eluda nimeni cererea și oferta și cu atât mai mult: nu cumpărătorul fixează prețul, motiv pentru care UE, deși suferă, nu face presiuni asupra Rusiei pentru că vinovată este Ucraina, care vrea economie portocalie la prețuri comuniste.Când Ucraina era roșie sau măcar rozie primea gaz la preț redus. De când a devenit portocalie fac și rușii ce fac și americanii: acordă clauza națiunii celei mai favorizate unor țări de prin Pacificul îndepărtat și nu o acordă Cubei care este la 150 de km de ei, pe care o consideră țară neprietenă. Nu se poate vorbi de șantaj politic pentru că nu le-a cerut nimeni ucrainenilor un preț peste prețul pieței.

Susțin unii de pe la noi că Rusia pierde miliarde de euro. Cine are ceva de vândut (și cu mare căutare) nu pierde, așteaptă un moment prielnic. Pierd societățile intermediare străine care se agită pe la UE ca peștele pe uscat. Dacă Ucraina accepta prețul pe care , de fapt, îl plătesc toți ceilalți, războiul gazelor nici n-ar fi existat. Tot analiștii noștri ne vorbesc, cu convingerea teancurilor din buzunare sau a banilor pe care îi vor încasa de la emisiuni, că Rusia pedepsește și pe prieteni (sârbi și bulgari) și pe dușmani. Nu poți trimite ajutoare unei

țări prietene dacă se pierde pe drum. Au, însă, dreptate când spun că Rusia pedepsește țările NATO, doar că uită că tot ei se bucurau, acum câteva luni, că rușii au pierdut miliarde de dolari prin falimentul băncilor americane.

Eu nu-mi fac griji cine câștigă în războiul gazelor: UE, Ucraina, Rusia sau America (deși ne afectează, iar câștigător va fi cineva) pentru că Marile Puteri își recuperează pagubele, una de la alta, sau de la ceilalți când le vine bine. Criza gazelor este începutul, în anii următori vine criza petrolului și criza energetică generală. (9.01.2009)

TREBUIE

Instalați confortabil în fotoliile capitonate guvernării și politicienii noștri „gândesc pozitiv” și văd „partea plină a paharului”, deși e pe trei sferturi gol. Cei din Cabinetul Tăriceanu, cu miniștri „euforici”, ne-au asigurat că nu ne va lovi criza financiară, dar leul, azi obosit și bolnav, nu mai poate fugi din calea ei. Guvernării de azi, ca și ceilalți în timpul inundațiilor, țin „reuniuni” și „comandamente de urgență” în criza gazelor și stabilesc „strategii” pe hârtie. Ne liniștesc și ne asigură că „România va trece în siguranță peste iarnă”, dar efectele le vedem singuri. Despre investiții pe termen lung în foraj marin, centrale eoliene, hidrocentrale, energie nucleară sau revigorarea transportului de mărfuri pe CFR și diminuarea consumului de carburanți, nici un cuvânt, deși fără acestea independența energetică va rămâne deziderat.

În scandalul gazelor UE nu a avut curajul să condamne Ucraina portocalie care l-a generat, așa că mă îndoiesc de faptul că Tribunalul de la Haga va da dreptate României în delimitarea platoului continental cu ucrainenii pentru că acolo sunt milioane de barili de petrol și miliarde de mc de gaze naturale.

DL. Boc așteaptă directive de la UE sau se duce după aprobări la Bruxelles, dă o ordonanță azi, o abrogă sau o modifică mâine, după cum mârâie, tipă ori manifestează unii și la presiunea UE în favoarea exportatorilor occidentali de rable pe roți. Și bulgarii sunt mai fermi când e vorba de interesul lor și amenință cu „bomba” Kozlodui dacă

UE nu-i ajută în programul lor energetic. De fapt programul energetic pe termen lung și-l stabilește fiecare țară și alocă resursele financiare necesare.

Singurul efect bun al crizei financiare și a crizei gazelor este diminuarea producției de automobile care au supra saturat pământul și au poluat atmosfera pentru că jumătate din ele sunt bune numai în „programul rabla”. Nici autoritățile locale nu fac nimic fără ordonanțe de urgență sau dispoziții de la miniștri. Ar putea interzice centralele de apartament (acolo unde există încălzire centrală) pentru că sunt periculoase, poluante și încarcă factura energetică a țării. Ar putea interzice pungile de plastic și peturile (fabricate din petrol și biodegradabile) sau măcar să oblige supermarketurile și pe comercianți să le colecteze și recicleze pentru că au umplut spațiile dintre blocuri și spațiile verzi.

Trebuie să facem ceva, nu numai în situații de criză, și noi toți și guvernanții, până nu-i prea târziu. (14.01.2009)

INVESTIRE

Partenerii noștri de peste Ocean sunt maeștri holliwoodieni când vor să facă spectacol dintr-un eveniment. La investirea în funcție a Președintelui Barak Obama au întrecut în fast și grandoare spectacolele omagiale ale lui Mao, Kim Ir Sen și Ceaușescu. Aceștia abia adunau câteva zeci de mii de strigători de lozinci și aplaudaci la comanda agitatorilor și activiștilor. Diferența este notabilă. Cele 2 milioane de oameni care au umplut Pennsylvania Avenue, până la obeliscul lui Washington, au participat de bună voie, uniți - democrați, republicani și apolitici, de speranța într-o schimbare reală și o viață mai bună.

Nu le doresc să trăiască marea dezamăgire pe care am trăit-o noi după schimbarea promisă de CDR și rezumată în „restitutio în integrum” pentru unii.

Am trecut peste ezitățile Președintelui la depunerea primului jurământ, pe care le-am pus pe seama tensiunii și emoțiilor momentului și chiar și peste faptul că organizatorii, meticuloși de felul

lor, au lăsat între 12 și 12,05 când s-a depus jurământul, America fără Președinte. Au, însă, americanii ceva de admirat (și învățat): încrederea în Președinte, a tuturor, susținători sau opozanți electorali și solidaritatea între ei. N-o să auzim niciodată la ei de certuri între Președinte și Secretarul de Stat, chiar dacă există opinii personale.

Și eu sunt solidar cu americanii și cu toți cei care speră ca Dl. Președinte să facă respectată măcar porunca „nu râvni la bunul (bogația) altuia”. Am trăi într-o lume mai bună și fără războaie. Pentru binele tuturor, să vă ajute Dumnezeu, Domnule Președinte! (20.01.2009)

NOSTALGIE

Cine compară vremile acestea, pentru mulți de disperare, cu timpul când avea un loc de muncă, siguranța familiei și prețuri stabile, riscă să fie disprețuit și indexat drept „nostalgic”, deși n-a trăit niciodată din slăvirea „bazelor marxismului”.

Se poate obiecta că un pachet de unt costa la fel la Giurgiu și la Sighet, doar că nu se găsea, cum nu se găseau nici alte alimente, iar cozile erau interminabile. Capitaliștii occidentali cumpărau alimentele la prețuri derizorii fără să se sinchisească de alimentarele noastre goale și de suferința populației.

Moderatori și moderatoare TV iau în derâdere și taxează cu sarcasm drept „nostalgici” pe cei cu salarii de mizerie, șomeri, pensionari la limită sau oameni fără mijloace de subzistență. Ar fi interesant de știut dacă ei, ajunși șomeri sau disponibilizați în pragul pensiei, ar fi „nostalgici” după vremea în care miile de euro nici nu le puteau cheltui într-o lună.

Auzim tot mai des sintagma de îmbrobodire „parteneriat social”, adică stați cuminiți și nu ne deranjați. Ce parteneriat poate exista între concediat, șomer, salariatul cu salariu minim și muncă maximă și patronul multinațională, între guvernanți, politicieni și restul populației care muncește pentru ei? Acestea i se servește același meniu, până la tox-infecție, nu sunt bani și moștenirea grea. Dl. Tăriceanu n-a catadixit să ne prezinte bilanțul: am avut atât, am

cheltuit și a rămas atât, avem o datorie de atât. Nici Dl. Boc nu a considerat necesar să ne spună ce a „moștenit”, așa încât singurele noastre repere sunt : „fondul de pensii s-a prăbușit” și „visteria este goală”. Criza și inflația au lovit, încât puterea de cumpărare s-a redus la câteva felii din alimentele din vitrine. Crește inflația, se indexează salariile și pensiile (când se poate), iar unde se va opri acest carusel bezmetic n-o știu nici analiștii economici occidentali.

Nu e de mirare în aceste condiții „nostalgia” și nici măcar tentația totalitară (Jean Francois Revel- cartea *La tentation totalitaire*). Un regim este bun dacă nu-și face supușii „nostalgici” după cel anterior.

În amețeața în care ne țin guvernanții și politicienii, incapabili să facă legea salarizării și să elimine protestele, un singur adevăr rămâne : ești ceea ce accepți să fi! (28.01.2009)

MURĂTURI ÎN SPIONAJ

Spionajul, de la Mata Hari și Richard Sorge încoace, a fost subiect de interes pentru publicul larg, avid să afle ce se mai întâmplă în domeniu. O analiză exhaustivă nu se poate întreprinde pentru că tema este vastă, de la spionajul între state la spionajul între vecine și chiar între soți, care se spionează reciproc.

Dimineața (cred unii) lumea se îmbrânțește la ziare să asezoneze cafeaua cu frișcă și spionaj , apoi butonează pe știrile TV din oră în oră unde spionii Zikolov și Floricel sunt primii în top.

Cei care au fost numai urechi (au mai și moțăit) au aflat de la dezbaterile din noapte că problema este gravă, adică periclitează siguranța națională. S-a transmis, în premieră, știrea că Zikolov, deghizat în vânzător de murături bulgărești, l-a racolat pe Floricel, tablagiu cu abilități în domeniu, pe care îl plătea cu câteva sute de euro pentru că și la bulgari bugetul este în criză (mai bine zis sunt zgârciți). Toată tărașenia a ieșit la iveală acum când dă colțul ierbii și după ce Floricel a dat bulgarului un telefon de la colțul blocului. Ziko, am o livrare, i-ar fi zis el, dar bulgarul știind că este monitorizat pentru vânzarea murăturilor la supra preț, i-ar fi răspuns sec: nu pot pentru că tund cățelul vecinei.

Având pregătire contrainformativă și conspirativă cei doi au perfectat altă întâlnire, doar că monitorii și mascații, cu televiziunile după ei , au dat buzna, apoi Zikolov, nonșalant la o țigară , le-a explicat cum au dus ei de nas pe monitori și chiar și pe agenții NATO (de care nu ducem lipsă) care au dormit pe o ureche 4 ani. Dacă n-au dormit, atunci ei și cu monitorii noștri trebuie să ne explice de ce a fost nevoie să monitorizeze atâta timp niște infractori.

Este greu de anticipat cum se va termina această afacere cu murături în spionaj, dar nu este exclus să ia ceva cu suspendare dacă îi iau unii sub protecție, adică sunt de ai noștri , băgați la înămolirea guvernului promoscovitei Timoșenko și să dea câteva bule de oxigen la copcă revoluției portocalii. Vom vedea, deși speram să auzim doar pe la alții de asemenea afaceri. (2.03.2009)

ANEXE SECRETE

În sfârșit Tăriceanu a fost trecut în subsolul politic, semn că mai există liberali adevărați care percep interesele de gașcă din anexele secrete (Sterling) ca pe o ofensă și prejudiciu pentru noi, toți.

A ieșit la iveală , din alte anexe secrete la contract pe care „negociatorii” noștri l-au parafat și înghițit gălușca, în detrimentul țării, că plătim boșilor de la Bechtel un milion de euro pe lună pentru protocol, adică chesburgerul, cafeaua, whisky-ul și picnicurile săptămânale, chiar dacă nu fac nimic.

Alți „negociatori” negociază –ne asigură ei- chiar în aceste zile un acord de împrumut cu FMI. Ceeace nu spun este că FMI nu negociază. FMI-știi și Banca Mondială au transmis Președintelui Băsescu „ aveți nevoie de împrumut”, iar la UE „nu dați nimic fără noi” și piruietele declarative au fost executate prompt.

Tot ei au stabilit suma pe care trebuie să o împrumutăm-ai noștri vorbeau de 5 mld de euro-(dar s-au făcut 20) apoi au pus condițiile pe masă, iar „specialiștii” noștri au înghițit în sec și din când în când câte o gură de apă. Totul va fi parafat prin anexe secrete, inclusiv ajutorul de stat pentru bănci și multinaționalele care amenință salariații cu șomajul.

Vom vedea dacă vor fi la fel de dure condițiile ca și altă dată, urmate de devalorizare, explozie de prețuri și șomaj masiv.

Dacă 12 mld de dolari au fost plătite de România în 10 ani, cu suferințe și lipsuri, apare naturală întrebarea : cum vom plăti 20 mld în 5 ani. Cu cele 100 de tone de aur și 27 mld plasate pe nu se știe unde, de care nu se mai aude nimic și cu Roșia Montană?

Ferește-ne Doamne de anexele secrete la acorduri și contracte, pentru că ne e frică de ele și atunci când ni se fac daruri, uneori, cu bune intenții. (19.03.2009)

DE ACORD

S-au încheiat negocierile pentru împrumut cu FMI și Banca Mondială, principalii piloni ai globalismului. Putem săpa liniștiți la porumb și la șanțuri pentru că domeniile lor predilecte sunt altele. Adică nu aveți deficit de 2,5% , ci de 4,6, posibil și 5,1. Nu faceți angajări, doar disponibilități (800.000 de șomeri, să meargă la sapă!), capitalizați băncile (după hemoragia de capital spre băncile mamă) și statul (cel mai prost administrator??) să revigoreze sectorul privat.

La conferința de presă grașii de la FMI, în frunte cu Dl. Franks, au spus-o franc: suntem foarte mulțumiți de negocieri. N-au întâmpinat nici un fel de contre, nici când a fost impusă suma de 20 mld. de euro, nici când era vizibilă intenția de eludare a Parlamentului. Singura intervenție a „negociatorilor” noștri a fost : de acord, de acord la fiecare condiție impusă, inclusiv la „dobânda variabilă” pentru că România este țara nimănui, nu protectorat german ca Letonia.

Nu-i rău insuportabil, deocamdată. Într-o țară capitalistă, ajunsă sub oblăduirea FMI, am întâlnit următoarea situație : un produs cumpărat după amiaza era mai scump decât dimineața pentru că în pauza de prânz toate prețurile săltau , zilnic, după devalorizarea monedei. Nu-i rău , dar poate fi, pentru că „ceea ce începe prost, sfârșește și mai prost” (Murphy) și „înainte de a o duce bine trebuie să o ducem rău” (de la E.Constantinescu , ținere de minte).

Ne putem aștepta ca după o relativă stabilitate să ajungem la 5 lei pentru un euro și la prețuri săltărețe de la o zi la alta.

Avem o alternativă: turismul. Acesta n-a adus sume importante în Grecia, Italia sau Egipt, care au ce arăta turiștilor, dar se estimează că gropile din care s-a furat aurul dacic vor fi de mare afluență turistică, pentru că brandurile turistice au fost retrocedate.

Dacă rezultatele vor fi dezamăgitoare, avem turismul ecumenic al Dnei Udrea. Când rugile în parohia locală nu mai sunt suficiente, putem să ne rugăm pe la mănăstiri în turismul zis pelerinaj „dă-ne, Doamne, pâinea cea de toate zilele și nu ne lăsa șomeri”. De fapt acest turism se practică demult și grăbiți spre slujbe nici un organizator nu oprește pe la monumente istorice, deși se trece pe lângă ele.

Ajută-ne și apără-ne, Doamne, că altă salvare nu văd nici guvernării noastre. (26.03.2009)

FONDURI UE

Înghițim cu poftă și pe nemestecate gogoșa, rumenă, cu fondurile europene. Toboșarii vestesc pe uliți că avem miliarde de la UE, doar că trebuie accesate, iar gură-cască își închipuie că este suficient să întindă mâna.

Așa cum vedem, orice guvern adună birurile, reține pentru el și politicieni o parte grasă, apoi, din ce rămâne dă ceva județelor sau landurilor, întotdeauna sub necesar. La fel face și Doamna UE cu contribuțiile anuale ale țărilor membre (noi, un miliard de euro), le dijmuește pentru Bruxelles, Strasbourg și trambalările comisarilor, iar din ce rămâne (dacă rămâne) susține financiar proiecte ajunse la „maturitate”. Un procent din contribuție (desigur variabil) ar trebui pus la dispoziția țărilor pentru dezvoltare, însă generoasa UE consideră că fondurile stau mai sigur în conturile ei.

În ce privește accesarea acestor fonduri susțin îndemnul Președintelui ca funcționarii publici să dea drumul la proiecte. Aș zice, chiar să le încarce într-un vagon cu destinația UE. Vor veni neaprobate pentru că s-au epuizat fondurile (ce-au făcut cu ele?) sau că vagonul nu e la standarde europene, proiectele sunt „imature” și nu sunt pe hârtie cu antetul lor, așa că unii care au bătut drumurile rămân cu iluziile.

Pentru că tot am vorbit de drumuri, și UE și ai noștri aprobă fonduri pentru ele pe principiul „lasă că vine vara și bălțile se usucă, iar iarna îngheață”.

Când, totuși, vor veni ceva bani europeni, aceștia vor fi accesați personal și accelerat de „băieții șmecheri” cu părinți „împingători” de proiecte și de clientelă, nu de clienții de la ghișee. A mai auzit cineva ceva despre cei 150.000 de euro pe care mama , parcă ministru al integrării, i-a integrat în contul fiului său ?

Până la accesare, vizitorul pe cont propriu la banii UE reazămă marginile ghișeelor salivând la gogoșa europeană. Se va convinge singur că UE nu-i Societate creștină de binefacere și nici Armata Salvării. (31.03.2009)

ARTICOLUL 420

Nu mă interesează ce face un om ca să-și recupereze obiectul furat pentru că el nu este om, este individ. Om este hoțul, care înghesuit în gard și întrebat : unde este obiectul, face plângere, în virtutea Drepturilor Omului, pentru lipsire de libertate și prejudicii aduse liberei lui profesii. Individul ajunge în locuri maximă siguranță, iar omul (hoțul) nu are măcar bunul simț să-i ducă un pachet de țigări. Individul s-ar calma și ar zice: altă dată nu mai fac.

Subiectul mă preocupă, doar , principal și cum rezolvă instituțiile statului problemele cetățeanului. Nu iau partea nimănui (Becali nici nu știe că exist), nu acuz, dar nu refuz tema care se dezbate , zi și noapte, pe toate posturile TV, cu mascați și cătușe în direct.

N-au tras banii la mine prin afaceri cu multe zerouri, denigratorii mei spun că nu m-a dus capul decât la cele cu zero lei, așa că am cumpărat un PTB (platformă de transportat baloți) să-l fac pavilion de stupi, eu să stau la umbră, iar albinuțele să lucreze, știut fiind faptul că ele nu recunosc nici un drept hoților, adică trântorilor și-i pedepsesc în legea lor. Mi-a fost furat și a trecut neobservat pe drumuri și șosele (avea doar 7,5 m și cu tractorul sau camionul care l-a remorcat, vreo 13-14) , iar la sesizarea mea era suficient să fie întrebați de actul de proprietate câțiva albiniști din stepa dobrogeană.

Poliția și-a făcut treaba, dimineața cu micii găinari, după pauza de prânz cu vânzătorii de țigări la pachet, iar seara jucând dame cu damele specializate în tiruri, așa că problema mea este în lucru de 12 ani, dacă nu s-a prescris. Am urmat sfatul : dacă dați de el, să ne anunțați să nu mai umblăm și noi după hoț, dar cu toată străduința n-am dat de el. Tot răul spre bine, că dacă-l găseam și ieșea cu încăerare priveam luna, câteva luni s-au mai multe, printre gratii, pentru că, evident, dovedea cu certificat medical că a fost agresat.

Am auzit că se lucrează la noul Cod penal. Ar trebui băgat și articolul 420: Cine umblă de capul lui după hoți, ajunge la mititica. Avem instituții abilitate! (3.04.2009)

MĂGARULE !

Purtătorul de cuvânt al măgarilor a ținut, indignat, un spici. Noi le zicem progeniturilor noastre, de drept, măgarule sau măgărușule, pentru că asta sunt, dar ta-su și mă-sa ce-s ? , dacă la orice trăznaie sau când nu știe ceva , îi zic copilului: măgarule! Nu mai poate paște iarbă și bea apă curată, măgarul, din cauza gunoaielor voastre. Dacă i-ați zice măgarule, unuia care aruncă gunoaiile unde a mâncat v-am ierta, dar nu o faceți.

Orice face un măgar de al nostru e, tot de drept, măgărie, dar voi furați unul de la altul și care poate și de la stat. Pe pământurile stațiunilor de cercetare faceți cartiere rezidențiale pentru cei mai mari dintre voi, în loc să mâncați legume și fructe fără E-uri.

Astea nu sunt măgării sau chiar mari măgării?

Măgarii noștri uitându-se la tv s-au mirat când au văzut crăcănați și crăcănate, pentru că noi nu permitem ca un măgar să stea crăcănăt în fața unei măgărițe, și ea crăcănată. Apoi nici nu știți să vorbiți cu doamnele și domnișoarele , de-aia sunteți apostrofați : măgarule!

Măgarul are demnitate. Dacă nu vrea să miște din loc, poți să încerci cu vorbă bună, să-l bați ori să-l ademenești cu mălai, tot degeaba. Măgarul nu face compromisuri. Voi după mălai săriți de colo, colo. La noi cel mai mare merge în frunte și ceilalți după el, dar voi ați luat scara măgarilor de la noi și vă cățărați pe ea tot mai sus.

Când sunteți prinși cu ocaua mică vă fofilați politic și dispăreți ca măgarul în ceață.

În sfârșit, ne-au fost recunoscute drepturile și ne-am ridicat o statuie a măgarului lângă primăria din Techirghiol, dar măgarii s-au înmulțit (și la voi), așa că vrem statui peste tot, fără demonstrații de presiune.

Noi vrem pace pentru că există atâtea similitudini între noi și voi, deci de mâine să nu vă mai auzim strigând: măgarule, pentru că ne jigniți și se crează confuzii, lumea crezând că e de al nostru. (Eu, doar, am transcris și interpretat spiciul) (10.04.09)

LECȚIE

Politica este cea mai rentabilă profesie, învățată pe principiu: ce naște din politician, tot politician se face.

Nu se cer cunoștințe, nu se dau concursuri (noi dăm pentru orice), nu se cere nici măcar un eseu pe o temă de interes național-european, așa că este explicabilă îmbrâncea de la „ghișeele” europarlamentarelor (sedii de partide) pentru un loc pe liste. Tentațiile sunt, și ele, irezistibile: 18.000 de euro pe lună, domiciliul la multe stele europene, iar în timpul liber mall-urile și cluburile selecte din Strasbourg și împrejurimi.

Singurii cu sejur european garantat sunt Tokes și ai lui pentru că electoratul lor răspunde la comenzi ca un buton electric. Succesele celorlalți listați depind de directorul de campanie (uneori în umbră), de fondurile pentru deplasări și mese festive și de sponsorii care dau micii și berea pentru electorat.

Nu am spus „succesurile” pentru că prostia sau prostioara, emanată din cultura de discotecă, poate fi remediată printre comisarii culturalizați european pentru care „România este interesantă și Budapesta frumoasă”. Pe de altă parte trebuie să recunoaștem un adevăr valabil pentru toți: o prostie pe care o spunem ne acoperă de „glorie” și „celebritate” mai repede decât lecțiile lăsate în tomurile de învățătură pentru urmași. De fapt nici nu-i nevoie de atâta învățătură.

O singură lecție, bine aplicată, și de tinerii aspiranți și de cei cărora le-a „cântat cucul în politică”, este suficientă. Lecția cucului: ciocu mare, mult zgomot și aruncarea celorlalți din cuib. Supraviețuirea în politică este dificilă fără un mesaj dens în idei și mai ales urmat de fapte.

Unii candidați vor fi convinși să se retragă, altora li se trag de sfori clopotele, așa că saltul pe liste este, încă, posibil, la fel cum saltă trenurile pe tabela electronică a gării. (12.04.2009)

IARTĂ-MĂ

Am luat lumină, lumina înțelepciunii și am înconjurat biserica înfiorat de patimile Mântuitorului, osândit la cea mai barbară pedeapsă, depășită mai târziu numai de tragerea pe roată. Vina lui Isus a fost tălmăcirea decalogului pe înțelesul oamenilor ca să poată clădi pe el, ca fundament, o lume mai dreaptă.

Cei ce-și pierdeau privilegiile și puterea au pus la cale prima manipulare din istorie a gloatei și au acoperit crima lui Baraba prin răstignirea celui mai bun dintre pământenii.

Și azi mulți sărută icoane și fac cruci cu gândul la averea proprie. Nu zic „dă-le, Doamne, și lor traiul rău al celor oropsiți” pentru că am moștenit de la evlavioasa mea mama Chie ruga „du, Doamne, răul pe pustii” (nu dă-l altcuiva). Evit, totuși, „să ne rugăm pentru sănătatea mai marilor satelor și orașelor și pentru sănătatea conducătorilor noștri” pentru că dacă unii mai trăiesc mult în opulență, murim noi, așa că îi las în plata Domnului. Sar și pasajul „și ne iartă nouă datoriile noastre” (Noul Test.-Matei) pentru că nu ni le iartă nimeni, dimpotrivă, cresc.

Nu întorc și celălalt obraz și nu iert pe mulți (dacă n-au obraz). Au ieșit, din catacombele în care au stat o vreme, gheunoaia și gheunoiul de bloc, care știu și de câte ori tragi apa, și delatorii de profesie din cauza cărora unii și-au lăsat oasele prin taigaua siberiană sau în cimitirele fără cruci de la Sighet, Aiud sau Gherla. Toți, și atunci și acum, își ascund lașitatea în spatele anonimelor.

Mi-e milă de cel ce se vrea liber pentru că plânge copilul, soția îi este însărcinată și moare mă-sa (la care nu s-a gândit înainte), dar zic strămoșește „decât să moară mama, mai bine să moară mă-sa”.

Nu iert nici pe hoherii care ne amintesc cu orice prilej (cu bastoane!) : Când ne sunt amenințate scaunul și oblăduirea (cine le-a cerut-o?) / Deopotrivă-s vinovate gândul și înfăptuirea.

Iartă-mă, Doamne, am încercat să mă schimb și să-mi iubesc aproapele, dar pe unii, numai pentru că sunt bipezi, chiar nu pot! (28.04.2009)

BUN PENTRU ORIENT

Sindicatelor care cred că pot obține majorări salariale prin proteste, greve sau strigând în fața guvernului „ne dați , ori nu ne dați” n-au înțeles condițiile „transparente” impuse de FMI și nici avertismentul , voalat, dat de Comisia UE privind includerea României printre țările cu deficit bugetar intolerabil.

Sindicatelor din învățământ amenință la fiecare sfârșit de an școlar cu greve, spre bucuria elevilor și „îngrijorarea” părinților, unii deloc îngrijorați până acum că odraslele lor chiulesc și fumează prin baruri. Nu salariul profesorului este determinant pentru performanța în învățământ (ceea ce nu însemnează că nu trebuie să fie decent), ci receptivitatea și interesul subiecților pentru că nici artistul nu scoate din orice lut numai statui, mai scoate și oale.

Reforma în învățământ (mai bine rămânea nereformat) a produs până acum mulți analfabeți și candidați la șomaj. Doamna Ministru trebuie lăsată să lucreze „că caută” soluții de reformă prin manualele alternative. Poate ne spune dacă este corect să scriem ecaterina andronescu așa cum scriu unii denumirile zilelor și lunilor cu litere mici și dacă trebuie să scriem „nici pe”, „nici la”, „nici cu” împreună ca „nicio” sau „niciun”. Grea treaba cu reforma în învățământ dacă în atâția ani nu a putut fi „reformată” și pusă la punct măcar gramatica!

Viața de licean sau student este frumoasă, manele și distracții în vacanțe, mini-vacanțe și greve. Viitorul nebulos de după studii nu-i preocupă, deși ar trebui să le dea de gândit versurile unui poet : La

mesele minuscule și brune/ stau tineri pre agrăbiți să se-mpreune.
/Bând o cafea și aprinzând un Kent/ simt timpul cum devoră viața lent
/și orga cântă-n Saint Germain de Pres/ Et apres. Mais apres ?

În perioada interbelică absolvenților români din Franța li se punea pe diplomă ștampila : Bun pentru Orient. Ce ștampilă trebuie pusă, la noi, celor care au absolvit prin cursuri și transporturi părintești la distanță? (6.05.2009)

INUTILITATE (?)

Interesul pentru carte, în inflația de ziare, reviste de divertisment și canale tv, a scăzut îngrijorător. Mai citesc unii elevi ceva din bibliografia recomandată, câțiva lecturează niște pagini în timpul siestei sau înainte de culcare cu efect de somnifer.

Cultura n-a fost și nu este prioritate pentru nici o guvernare, așa că la lansările de cărți participă 10-15 persoane „infectate” cu virusul esteticului epic și pentru care hrana spirituală este tot atât de importantă ca și cea materială. Excepție fac lansările de cărți ale politicianilor , la care partidul aduce autoritățile și un numeros auditoriu.

Orice carte trebuie scrisă în spiritul noii democrații și a celui european , care exclude trecutul istoric. Nu mai este de bon ton să scrii despre lupta românilor pentru supraviețuire pe aceste locuri disputate de imperii, nici despre gestul eroic a lui Decebal de a nu se lăsa înjosit prin sclavie. Francezii, ignorând canoanele europene, scriu despre trecutul lor galic și îl venerază pe Vercingetorix ca pe un erou care a salvat pe gali lăsându-se târât de carele romane. Chestie de interpretare și apărare a valorilor proprii!

Scriitorul care a reușit să-și editeze o carte prin sponsorizare sau subvenție proprie, trece ignorat total de autorități, de responsabili cu cultura și chiar și de media locală. Cozile la librării dinainte de 89 sunt amintiri. Dacă mai sunt cumpărători, aceasta se întâmplă la cărțile străine, politice sau cu idile de scurtă durată prin insule exotice, intens mediatizate.

Rolul scrisului , de formare de opinii și atitudini benefice social, s-a pierdut printre atâtea afaceri necurate despre care se scrie , iar ele continuă nestingherite.

În această lume în care doar politicienii vorbesc și generalii dau ordine, nu mai este nevoie de filozofi, scriitori și sociologi (doar făcătorii de sondaje comandate). Este de înțeles, atunci, tristețea și dezamăgirea profundă a lui Octavian Paler : „Îmi dau seama că sunt perfect inutil”. (12.05.2009)

VEDERI DIN MAMAIA

Zizi, dragostea mea, am insomnii și dureri de cap pe care nu le-am avut de când mă știu, numai de când te știu. Eu sunt la Mamaia, mama aia la care mâncam sub bolta de viță și sub bolta înstelată. Acum mănânc un chesburger la prânz (dimineața sar), un hot-dog seara și cheltuiesc 10% din buget pe mâncare , ca americanii în goană după un dolar în plus.

Insomniile îmi cad bine pentru că fac plajă de la 5 p.m la 5 a.m ca să prind baia de la miezul nopții ca la Copacabana (toți în pielea goală), doar că pe aici n-a ajuns încă apucătura asta numai pe jumătate, cu țâțucile la vedere, adică, deși au tras de unele 2-3 copii. Îmi fac griji pentru tine. Știi că nu-ți plac macaroanele. Cine te-a pus să pleci? Ah, Nuți, Nuți cum ai îmbrobodit-o! Puteai să predai și aici italiana cum ai mai făcut-o (ăia oricum o știu toți) și apoi ministrul a zis că în următorii 10 ani vor crește și aici salariile paralel cu inflația (adică nu se vor întâlni).

Pe aici e foarte cald și Ministrul Sănătății ne-a recomandat dușuri reci. Să faci și tu unul înainte de culcare, să nu te încingi și să visezi cu păcat. Să ai în vederi (adică să fi cu ochii-n patru) că ăia mănâncă spaghete îmbulionate, beau vin roșu și le crește colesterolul. Mi-e dor de tine Zizico, aș lăsa totul baltă (Carol a lăsat frontul!), dar nu mă sinucid din dragoste cum fac unii. Sunt proști ca noaptea. Mai bine se culcau că noaptea e un sfetnic bun, le piereau gândurile negre și nu piereau ei. Am întrebat un filozof cum vine treaba cu „prost ca noaptea” și „noaptea este un sfetnic bun”. Mi-a zis că este un paradox

pe care el l-a explicat în teza lui de doctorat (trimisă de la distanță). L-am întâlnit pe plajă tolănit într-un șezlong (luase doctoratul) și mi-a zis : babuinule (mă consideră cunoștință fără cunoștințe) noaptea este proastă numai ziua. Am rămas mut (ca la euro când a ratat Mutu). Mai ști că ne-am și certat fonic? Eu îți ziceam Zizi, zi, zi că vi și tu, nu, mai stau. Vezi să nu vi amprentată că ăia au niște vederi de au speriat lumea! Și pe aici vederile sunt opace. Nu vezi vreun orizont nici dacă te plimbi la înălțime cu telegondola.

Ce să-ți mai scriu? Fasole cu cârnați și varză cu ciolan din când în când (să votezi la europarlamentare!), în rest varză natiur, fasole simplă și mazăre, că Mazăre e cel mai tare, bronzat la Copacabana. Te aștept cu nerăbdare, dar ai grijă că pe aici te întreabă acum de mapa profesională și extraprofesională. Pa. (7.06.2009)

ISTORIE ȘI RECUNOȘȚINȚĂ

Lumea este în continuă evoluție, dar de cele mai multe ori pe coordonate imprevizibile și independente de voința oamenilor de rând, care sunt „sub vremi și nu deasupra lor”-cum zice cronicarul. Au fost și vremuri bune, dar și urgii peste satul Izvoarele din jud. Alba.

Statornicit din strămoși pe firul apei ce izvorăște de la Itu și curge, tumultuos sau liniștit, printre munții Fruntea și Cornii, satul este ocrotit natural și de broderia de dealuri de pe laturi. Prima atestare datează din 1470 sub denumirea Bedelw, apoi alte derivate până la numele Bedeleu, iar din 1956 satul poartă denumirea Izvoarele, actuală și azi.

Fiecare loc din Apuseni are farmecul său istoric și peisagistic, dar sufletul locuitorilor din sat capătă o rezonanță deosebită la apelativul : bedeleni, de care sunt mândri, fii ai Munților Bedeleului, cu frumusețile lor deosebite: Peștera, Poarta Zmeilor, Sunătoarea și priveliștea superbă peste Sălciua și Valea Arieșului.

Pe bedeleni i-a consemnat istoria ca luptători pentru dreptate în Răscoala lui Horia, Cloșca și Crișan, iar mărturie stă Dealul Furcilor, locul de supliciu al răzvrătiților. La chemarea buciurilor lui Avram Iancu bedelenii au înfruntat iar Imperiul Habsburgic și ticăloșia

grofilor unguri. La 1 Dec 1918, în straie de sărbătoare și cu bucurie în suflute au trăit realitatea unui vis, la Alba Iulia, când s-a consfințit Unirea cu patria mamă, fiorul acestei sărbători fiind transmis, din generație în generație, până la nepoții de azi. Au dat Cezarului habsburgic, au dat și celui rus (Stalin) în vremea cotelor obligatorii, dar nu le-a putut lua nimeni pământul, nici în vremea colectivizării forțate. Crezul lor: familie, pământ și Țară, l-au păstrat nealterat, considerându-l sacru, ca și creința în Dumnezeu. Prin statornica trudă a Dl. Col. (r) Vasile Cristea și a unui grup de săteni inimoși s-a ridicat, cu pioasă recunoștință, un monument întru cinstirea memoriei eroilor satului din cele două războaie.

Vremurile s-au așezat și au venit și ani de bunăstare și prosperitate, când holdele de primăvară și culturile pastelau dealurile Dumbrăvița, Bența, Săliște și Boboș. Aducerea cununii din spice de grâu marca terminarea secerișului, prilej de sărbătoare pentru harnicii săteni, pentru fete și feciori. De la secerișul de pe șes, până la cel al holdelor de primăvară, era vremea cositului și fânului la munte, pentru hrana animalelor proprii sau ca sursă de venituri bănești. Carele cu fân se înșirau pe drumurile spre târguri, cu banii flăcării cumpărau „puilul târgului” pentru drăguțe, femeile făceau cumpărăturile la Bolta din sat, iar bărbații beau un vinars bun la lelea Marie, la făgădău, în zilele de sărbătoare.

Curtea școlii răsuna de larma copiilor dornici să învețe carte. Mulți au plecat la oraș, au învățat meserii, iar alții au ajuns la grade superioare în armată, la titlul de profesor universitar (Ion Mihacea) sau profesor, economist, inginer și chiar inginer mecanic navigator (Felea Dorin) în flota României.

Printre ei mă număr și eu, fiul de chiabur, ajuns profesor cu ajutorul lui Dzeu, străduinței proprii și susținerea tatălui meu, Vasilica Herdi, a mamei Chie (Paraschie) și a fratelui meu, Aurel. De la tatăl meu am rămas cu înclinația spre motoare și am terminat Fac. de Matematică - Mecanică la Univ. București. Tata, fără studii de mecanică, demonta batoza și motorul și repara sau înlocuia piese pentru următorul „îmblătit”.

În zilele de iarnă făcea, în atelierul de tâmplărie, roți și leoitre de car, opinci de „gumă” pentru târg sau butoaie pentru gospodărie. Mi-au

rămas necunoscute aceste meserii pentru că Dumnezeu-Ocrotitorul, mi-a deschis drumul bun spre lume și prin lume, de la Acropole la piramidele faraonilor și până la cele aztece din Mexic.

Din timpurile trecute, când nu erau camere de filmat, rememorez datini și obiceiuri, cu regretul că nu le-am putut immortaliza. Șezătorile, când feciorii furau fusul fetelor ca să le dea o sărutare afară, aducerea cununii la terminarea secerișului, seara de gătire a steagului, duelul verbal dintre vornici și strigăturile la ospete, aruncarea de către nuntași cu grâu pe miri pentru belșug, sărutul miresei și cinstirea ei prin banii care îi puneau în năframuță, apoi la îndemnul vornicilor toți nuntașii strigau: cale albă. Multe zile după nuntă se vorbea de feciorul care a rușit să urce pe stâlpul de la poartă, brad înalt și bine lustruit, și să ia din vârful lui glaja de țiucă și colacul miresei. Când o fată se mărita și părăsea satul, alaiul de căruțe împodobite era oprit la ieșirea din sat, iar mirele plătea vama în sticle de țiucă și damigene de vin, pentru că feciorii necăjiți că n-au putut s-o fure, nu se lăsau ușor înduplecați. Duminica după amiază tot satul era la joc în uliță la Vesăști sau sub frăgar la lelea Frăsână.

Mă bucur că în ultima vreme neobositul fiu al satului, Vasile Cristea, și Iliana lui Molan reînvie tradițiile printr-un grup de femei din sat, grup cu multe premii și diplome pentru conservarea obiceiurilor, care altă dată făceau mândria satului.

Mă întristează faptul că azi școala este desființată și doar din când în când, mai vin nepoții pe la bunici, pe ulițele pustii. Un gând bun pentru toți cei care s-au ridicat prin învățătură, ca și mine, cât și pentru cei rămași agricultori, oameni harnici și de aleasă omenie.

Cu orice prilej îndrept un gând de recunoștință către părinții și fratele meu, trecuți de vămile cerești, pentru că sprijinul și încurajarea lor mi-au schimbat destinul. Un gând de recunoștință îndrept și spre cei din redacția ziarului Călăuza Noastră –Deva, oameni care dau cuvântului scânteieri solare, de la care am avut ce învăța și mai ales Dnei redactor-șef Mariana Pândaru –Bârgău, care m-a găzduit în paginile ziarului, fără teamă, așa cum sunt și gândesc, dac liber în spirit, supus doar Providenței.

Pentru toate pe care mi le-ai hărăzit, și bune și rele, după voința Ta, gândul meu de recunoștință și mulțumire Ție, Doamne! Mă plec,

cu smerenie, în fața bunătății Tale pe care mi-ai arătat-o ascultându-mi rugaciunea zilnică:

Doamne, Atotputernic, milostiv,
Întoarce-Ți fața și spre mine,
Mâna protectoare deasupra- mi o ține,
Ispitelor satanei nu mă lăsa captiv.

Veghează, Doamne, de acol de sus
Și drumul bun deschide-mi-l,
Un inger să-nsoțească robul Tău umil
Că -Ți este credincios supus.

Ferește-mă de boli, de suferință,
Suspîn în drum să nu-mi așezi,
Cât merit, după străduință,
Din bunăstare dă-mi cât crezi.

Când visu- și pierde feeria,
Descumpănit și abătut când sânt,
Părinte, Atotputernic dă- mi tăria
Să mă ridic, să nu mă las înfrânt.

(21.07.2009)

Capitolul II

TARTE CU UMOR

ORA DE DIRIGENȚIE

S-a dus vremea cu „dragostea mea”, „ești femeia vieții mele” (să facă mâncare, să crească copii, să spele!) S-a dus și aia când îmi zicea de trei ori pe zi: Floricico, săru-mâna pentru masă, bucătăreasa mea frumoasă, bengoasă și devreme acasă și nu mă scotea din floarea soarelui, floarea dorului și amorului.

Acum, de la linguri și cuțite (pe vremea aia neascuțite!), am ajuns la reproșuri și ore de dirigenție (ce-ai jurat la cununie?) cu final : nu ești bun de nimic, ești o pacoste (m-ai trădat în dragoste!), îți pun calabalâcul la ușe (visezi numai bebelușe). L-am prins cu alta, nu mai aveau ieșire și cereau amândoi reconstituire. Să-l iert, să nu-l iert, parcă n-aș vrea, (dar dacă o lasă pe vreuna grea?).

Voi tratați-i cum merită, să știe că nu sunteți în fața lor piftie, chiar dacă armata-i benevolă, să le intre în cap că nu mai sunt în burlăcie, faceți cu ei acasă cătănie și din când în când ore de dirigenție. I-am zis: fă și tu ceva, dă de mâncare la purcel, cățel, ajută copiii la bastonașe, la aritmetică, dar mi-am găsit beleaua: nu pot, n-am chef, iar a mâncat bătaie Steaua.

Am pus pe urmele lui sticleții, era pe terasă la chef cu băieții: metafore, epigrame, epitete (și ochii după majorete!), cică fac literatură pe scurtătură. Să nu-i credeți când vă spun că se duc să joace șah (că ei zic șș... iar ele ah).

Băgați de seamă, vine sezonul cu Mare, soare (și alea cu obuzele goale), iar pe noi ne lasă cu copiii, socri ori tații (că-s drumurile stricate de inundații), iar ei găsesc diverse piste spre Litoral (printre nudiste).

Când vin (după vin), ori altă dringă, dringă (arșița s-o stingă) și ne fac în ciudă cântând „ș-altă dată, ș-altă dată o s-o facem și și mai lată”, iar ei sughiță (că-s criță) trăgeți-le o tocăniță (rece!) până le trece.

A dvs, cu drag : Florica (fostă Floricica)

FĂGĂDUIM

Nu luați de bune ce zic despre noi gurile rele (cele supărate că nu le-am ales pe ele) și mai mult soacrele, care tot combină, să ne găsească vină. La noi când vine soacra mă ia în brațe și mă țucă de mama focului, parcă n-aș ști că are gânduri amare(mânca-l-aș cu sare!) și după un oftat (deghizat) l-a întâlnit la drum de seară la un bal mascat, l-a idilizat (au ajuns în pat) și după euforie în grabă la Primărie! Eu, ca să le fac dulce viața, le servesc cafeaua și dulceața, poate le pierd tristețea că la bani (nu-s norocos) cele de la horoscop îmi pun mereu săgețile în jos.

Cu mamele toate-s la unison că printre oftaturi le dau sfaturi : „ țineți-i sub papuc (ăla cu care i-ați călcat la cununie) să știe că în tinerețe toate ați fost prințese cu visuri de regine și chiar dacă anii s-au mai dus, voi să fiți numai sus ! Pentru noi a trecut vremea cu „iubitule, ce să-ți faci mamilica bun ? Dacă întrebăm inoportun „de mâncare ce-i” vă ieșiți din fire, nu vezi că-s „Lacrimi dev iubire”.Noi tot vă iubim ca la început și când ascultați manele , vă delectați cu telenovele visând la barosani (cu bani) , la vile la Cancun, comori , tot noi veghem să nu cădeți (din nori!). Ce vremuri romantice ! Nu vă ziceam ca acum „hai să o facem”, vă spuneam poetic „hai mândro cu mine-n lunci, să ne măsurăm de lungi, tu să numeri stelele eu ție măgelele” și vă purtam în brațe, erați ca fulgii de ușurele (și după aia....grele !).

Când ati fost mirese și v-au furat, v-am căutat până v-am găsit, chiar dacă pe unele abia după doi ani, plimbând căruciorul prin parc. Așa că dacă renunțați la tehnica de ascultare (a ponegririlor), de manipulare cu ce aveți în dotare (polonic, mătură, fâraș) mintenaș făgăduim:

1) Să nu vă cântăm manea „ te iubesc la disperare , tu-mi faci zilele amare” , nici la cheful cel mai mare.

2) Să nu ținem banii la ciorap și să vă luați lumea-n cap.

3) Să ascultăm (să nu vociferăm) nici când înfuriate depășiți minutele acordate.

4) Să stăm cu copiii de 8 martie, răbdători (până-n zori !)

5) Să fim toleranți cum ne învață UE, că vina nu se știe a cui e !

Făgăduim și nu tăgăduim.

DAR, DACĂ....

Pe vremea când prim-ministrul Tăriceanu umbla pe meleagurile lui Romulus și Remus să-l integreze pe Romulus Mailat, am intrat într-o zi în bar pe la prânzul mare. Nici țipenie de om. Nu se sculasera după noaptea trecută, când s-au uitat la ălea cu țâțucile goale, în programul primarului de creștere a natalității. Mimi dezlega cuvinte încrucișate (ea, de fapt, mai mult le încurcă), dar când m-a văzut mimica ei deborda de curiozitate și nerăbdare. N-am lăsat-o să sufere. Ea nu se pricepe la cusut, dar la descusut nu se lasă până nu află tot.

- Am primit o moștenire de 2 mld de dolari, i-am zis radios, nevoie mare.

- Ha, ha, ha. Mai vine pe aici unul și îmi cere câte o țigară Kent, că n-a văzut până acum nici un cent din moștenire.

Am trecut peste ironie și mi-am luat dețul de rom. Mimi n-a lipsit decât câteva secunde și când a revenit cu o sticlă barul s-a umplut să dea și pe alături. Nu degeaba i-a mers vestea lui Mimi că este cea mai tare din parcare la comunicare. S-a adunat lumea, parcă ar fi bătut clopotele în dungă la biserică. Nu mai lua nimeni un deț de rom, lua fiecare o sticlă făcând semn spre mine : nababul plătește!

Unul , cu borurile pălăriei cât parasolarul și mustața zbârlită în sus, a dat romul meu pe scocul lui, fără pic de gargară, apoi a sărit pe oportunitate: și, zi, ai...N-avea rost să-i mai fierb. Am o moștenire de la o mătușă îndepărtată, din Australia. Îmi lasă afacerea ei, că are a face cu cangurii care-i mănâncă zarzavaturile.

- Al meu ești „mo prala” (fratemiu) mi-a zis romul, semn că și-a făcut efectul romul. Tu vinzi cangurii ziua, noi ți-i aducem înapoi noaptea, ne burdușim conturile, ținând cont că noi mergem toți. Rom

să ai că rromi avem destui! Nouă ne trebuie bani pentru integrare, că la noi se integrează de mici în meserie.

Primarul a zis că afacerea nu-i de interes personal, comunitar nici atât, așa că n-o sponsorizează, să ne apucăm de muncă (sunt atâtea de făcut!), să strângem bani de drum și să nu mai așteptăm pomeni UE.

Unul, cu barba nerasă de când i-a mijit, s-a băgat și el neîntrebat:

- Dar, dacă ne apucăm de muncă și ajungem mari granguri, de ce să mai umblăm după canguri?

- Dar, dacă omul are dreptate, mi-am zis eu cu năduf, văzând că afacerea mea a plesnit ca un balon. Și eram atât de bogat, iar acum sărac, fără o lețcaie, după ce am plătit sticlele cu rom. Ce greu e să fi, concomitent, și bogat și sărac! (12.11.2007)

PROGRAMARE

Nimeni nu te primește fără programare. Îți vine să urli de durere ziua în amiaza mare (învârtindu-te în sens giratoriu) sau la miezul nopții la lună. Degeaba ! Nici la pshiatrie nu te primește fără programare.

Am sperat să-mi mai descrețesc fruntea, că vin sărbătorile. Da, de unde! Au venit creșterile de prețuri și frigul, dar o să avem focuri de artificii încât o să rămînem cu gura căscată. Peste toate, mai am și o gaură într-o măsea cînt Grota Azura. Consoarta s-a uitat, a zis că-i numai cînt Peștera Urșilor, dar a exclamat : e grav, e maseaua de minte! Îți fac programare!

-Și tu îmi faci programare?- am ripostat eu.

-Da ! Am deschis reportofonul să o prind și să am probe. Nu mai declar nimic – a zis ea țîfnoasă. Știa că orice declară poate fi folosit împotriva ei.

Cum pînă la data și ora când eram programat aveam vreme să divorțez de două ori am introdus programare pentru suspendarea programării. Motivul: alte programări ne-zărite (năzărite) înaintea programării mele. De la prima vedenie (vedere) judecătoria, o fătucă din același grup de interese, n-a mai trimis dosarul la refacere, a întors foaia față-verso, a schimbat niște ochiade (nu cu mine, bănuieți cu

cine!) și a decis : nu se poate fără programare ! Nici la înțelegere, când ne cade bine? - am sărit revoltat de eroarea judiciară. Nici! De ani de zile mă minți că faci programare de Revelion- a sărit soața pe arcuri, făcându-mi în ciudă. Am tăcut vinovat. Ce era să mai fac ? Să fac haz de necaz, pîna una alta, că și alta mă întreabă : ai programare ?

MOTANEL

Așa suntem noi, bărbații, iubitori, tandri, drăgăstoși și atenți. Unii cu soțiile, flăcăii (le vine și lor rîndul) cu drăguțele (care n-o să-i mai lase multă vreme de capul lor). Cel mai mult le place bărbaților să le alinte cu apelative drăgălașe, de la caz la caz. Eu îi zic soției : vulpițo, cînd îmi face curățenie prin buzunare, tigroaico (și plec din calea ei cînd e în alte ape), dar cel mai mult îmi place (și îi place) cînd îi zic pisicuțo.

Vin acasă, bat la ușă, pisicuțo eu sunt și îmi deschide radioasă. La pungi și sacoși le aruncă o privire fugitivă, apoi nu-și dezlipește ochii de pachetul de sub braț, legat cu panglicuță.

- Mor de inaniție , articulez eu printre pupături (de sete se vede că nu-mi e, că am trecut pe la una mică ce s-a făcut majoră) .

- Ia crăticioara mică, supica este în frigider și încălzește-o!
Execut, văzând cîte griji își face, ca mecanicul pentru cei ce au pierdut trenul.

- Ce părere ai - mă întreabă ea și cînd n-ar fi întrebat oglinda. Și ce mulată e! - se miră ea ca și cînd i-aș fi luat măsură prima dată. A uitat cînd îi cântam sub fereastră: hai mîndruță după șură, la chiloți să-ți iau măsură, de-am băgat-o în sperieți pe maicăsa, că mă tot amîna. Mi-a pus felul doi și cîteva sortimente de prăjituri. Precis mai vrea ceva - mi-am zis printre înghițituri.

- Cînd luăm banii mi-au (îmi iau) cizmulițe, mi-au o rochie de seară, (dar aia de aseară ce are ?), mi-au o brățară, mi-au și un guler de vulpe polară (numai la Pol nu m-a trimis, poate vine Polul pe la noi în iarna asta). Tonul cu care le-a zis nu lasă dubii. Să audă și vecinele și eu. Păi, decît să o mai aud: miau, miau....

Mie mi-a luat papuci cu orice ocazie (și fără ocazie), încât fac alergie cum le aud numele, dar știu cine o pune, de când am auzit-o pe maicăsa : ține-l așa pe motănel, speriat, sub papuci !

AVEȚI RĂBDARE !

Estimez că voi avea „succesuri” multe, chiar mai multe decât ceilalți pretendenți la fotoliul de primar pentru că am studiat „almanahe” pe toate domeniile.

Iată oferta mea electorală (o să ziceți că e ghiveci, dar la prețurile astea nu-s bani decât de ghiveci și tocăniță).

O să demolez tot ce a mai rămas nedemolat, fac parcuri pentru pensionari (ceilalți nu au timp de plimbare) și pasaje, pentru unii pe jos, pentru alții pe sus. Voi asfalta toate drumurile, chiar și ultimul drum (sper să nu fie multe cazuri!) La sate voi asfalta terenurile agricole (să nu mai crească buruieni pe ele) și arterele spre baruri. O să fac și artere noi (le iau de la cei ce s-au dus și le pun la ăilalți). Pe asta am luat-o de la un doctor. Voi face cât mai multe sensuri giratorii (să aveți unde vă învârti când vă doare capul). Dau drumul la cazane să-și facă tărie și să fie tare fiecare (adică să fie imun și să nu mai aibă nevoie de compensate). Dau fonduri nerambursabile firmelor: nevestii, copiilor și nepoților (fraierii le plătesc prin contribuția anuală , doar UE nu-i societate de binefacere). Retrocedez ce a mai rămas. E nevoie doar de cerere depusă personal și totul va merge accelerat. Promit să nu scap nimic din mână (pe ce pot pune mâna), adică să țin totul sub control, chiar și pe cei care strică (ce au făcut alții) și aruncă gunoaiile prin ierburi. Amenda – un salariu și o bătaie bună (asta am copiat-o de la poliția bulgară). Voi fi cu fața la toți cetățenii (sloganul e imbecil, dar la modă). Și când mă veți lua la goană voi fugi de-a-îndăratelea. La școli și grădinițe nu m-am gândit că vine vacanța și în vacanță nu se lucrează nici la MEC. Apoi am vreme până în Aprilie viitor pentru subiectele de BAC și testele naționale. În anul ăsta când le-au văzut elevii în mai, mai, mai să le vină rău (scrierea e după metodologia MEC). Promit să adaug noi programe de interes general, viabile și (i)realizabile pentru dezvoltare durabilă (adică va dura!).

Aveți răbdare, nu sperați că vă stresăți! Nu le-am numerotat ca să le puteți lua la alegeri și pe sărite. Pa și pusi până la viitoarele alegeri, că până atunci am altă treabă ! (8.05.2008)

Capitolul III

DE LA NAȘU' PANDELICĂ

MINCIUNELE

Deunăzi ne-am pomenit cu o carte de la Nașu Pandelică, netimbrată încât ne-am mirat de binefacerile Poștei Române că a ajuns , când nu ajung recomandatele că nu au codul străzii, cel de 6 cifre, că de ceva vreme și străzile au cod numeric personal.

„Șinule să viniți la noi” – semnat: Pandelică. Nu pierde el vremea cu „dragă” sau „dragii noștri”. Mi-a zis odată că dragi îi sunt numai candidații în campaniile electorale care îți promit și îți dau și ce nu-ți trebuie.

Am înființat ad-hoc o celulă (fără gratii) de criză, dar am rămas și președinte și membru, soția refuzând scurt dezbaterile: am treabă, facem cum zăci.

Merem, am decis eu, gândindu-mă că mai bine acționez preventiv decât să mă mai pomenesc cu altă somație. Țăstă nu-s bune nici când vin de la Primărie sau Fisc, din altă parte ...Doamne ferește! Am făcut naveta pe lângă soție, ea întindea rufele, ca să economisim timp pentru că „taim is money” (dar nu și invers) și să hotărâm prin ordonanță de urgență care și cum mergem. Cu cei mici a fost ușor. „Are internet”? –Nu. Este discotecă? – Nu. Atunci nu mergem! Cei mari au zis că mai bine mai caută servicii. Soția mi-a spus că o să facă iar tensiune ca la ultima întrevedere cu Nașu, când am inventariat evenimentele socio-economico-ecologico politice plus cele artistico-sportive și zvonistice. Așa că am rămas singur să gestionez situația de criză și să o aduc „sub control”, adică să nu o ia razna peste răzoare că n-o mai putea opri nici un comando antiterorist. Merg, am hotărât eu asumându-mi responsabilitățile, mai ales că evenimentele ecologico-politice (mai precis ecologia în politică) au rămas în coadă de pește, neexistând unanimitate de vederi (în democrație nu-i), iar ca în

parlamentul japonez ne-am abținut să ne impunem punctele de vedere.

- Leano, mă duci... i-am zis norei, dar nu am apucat să-mi motivez plângerea (acum când vrei ceva trebuie să plângi, nu să ceri).

- Nu pot: S-a scumpit benzina de două ori într-o săptămână!
Am ieșit la ocazie. Curse nu mai sunt, amortizoarele sunt scumpe, iar drumurile pline de gropi ca să respecte șoferii viteza legală. Am scris pe un carton numele tri-lingv al localității de destinație, mi-am luat rucsacul în spate (înainte îl purtau numai soldații, dar acum e la modă) și m-am postat după prima curbă să nu fiu amendat ca instigator la nerespectarea circulației la cotituri. Mai era puțin până la amiază când m-a luat unul, probabil de la vreo organizație umanitară (pe banii guvernului!) cum sunt atâtea acum. Au trecut limuzine și jeep-uri încât m-au pictat tot, dar...fiecare cu afacerile lui. Dacă are! Dacă, nu...cu altă ocazie. După stagiul la fiecare intersecție de drumuri am ajuns la Nașu. Pe poartă era scris mare: „KEEP OUT”.

- Măi, să fie!- îmi zic. Totuși pe sub poartă intrau și ieșeau pui, găini, rațe și cățeluși. Bat. Apare Nașu.

- Ați venit? Da... zice el uitându-se în sus și în jos, văzându-mă singur. Apoi văzându-mi privirea pe anunțul de pe poartă adăugă : dă bine la UE, după care mă pofteste înăuntru.

Nașa m-a primit cu afecțiune și bucuroasă, nevoie mare.

- Stați jos! Imediat vă servesc cu gogoși și minciunele.

- Nuuu...Nu mai vreau gogoși, minciuni, nici măcar minciunele, am protestat eu ca la marșul pentru lefurile restante sau la cele pentru DN (drepturile noastre). În zadar, Nașa a insistat cu gogoșile și minciunele ca un șef de partid și ca un politician cu aspirații spre capitală. (va urma).

„ HAI”

- Hai noroc. Ia! De la Nașu Pandelică. Producție proprie.
Cu el lucrurile au mers simplu, ca de obicei. După o „fele” am intrat în subiect sau subiecte, alegerile fiind libere.

-Dacă veneați de Crăciun vedeți „implantarea”

normelor UE. „Implementarea” îmi vine să-i zic, dar nu-i place să fie întrerupt. N-ar permite asta nici unui moderator TV. Și pe ăla l-ar apostrofa: mă, tu mai chemat să-ți răspund ori să te ascult un sfert de ceas până pui o întrebare?

Îl las să continue.

- Eu de UE știu de când strigam pe dealuri U-IU-U și UE-E, așa că m-am adaptat repede. N-am mai făcut găuri în urechi la animale cu găuraru sau creștături, le-am pus CIP și mă gândesc, în loc de clopot, la telecomandă să se mire comisarii UE că le-am luat-o înainte. Porcului i-am dat 2-3 pahare de vinars întors și n-o mai simțit nimic. Nici când l-am

pârlit pe o parte, nici când l-am întors pe ailaltă.

Cu integrarea eram lămurit, așa că am dat-o pe agricultura ecologică. Mi-a explicat cum culegeau fructele înainte de încăierarea din Decembrie. Fiecare fruct trebuia luat de codiță, după mărime și aspect comercial. Orice amprentă lăsată pe el făcea ca toată lădița să fie refuzată la exportul spre Vest. De chimicale la analiză, nici vorbă!

- Ia, zi, se mai fac șezători?- am schimbat tema.

- Cu cine? Fetele sunt plecate, care pe la Istanbul, care prin Grecia la portocale, ori în Spania la căpșuni. Ficiorii n-au nici cu cine se însura. ăstea când vin vorbesc numai italiana sau spaniola de nu se mai înțeleg cu ele.

- Da și mata ai învățat engleza.

- O știu demult! Pe Mărie de cum am văzut-o am zis „hi” da faină-i. Eram la târg. I-am luat năframă, năfrămuță cu cipcă și puiul târgului, după aia i-am zis „hai” (în engleză). Am sărit pe cal și duși am fost. Am auzit-o pe mumă-sa strigând: Văsălie ne-o furat fata și calul, apoi pe tat-su : mă, să-mi aduci calul că mi de trebuință. Știa că fata nu i-o mai dau. Am ajuns pe la Stârnină, prin aluniș. I-am zis lui Mărie că pe acolo au căutat romanii aur cu legiunea a XIII-a gemini.

-Păi,dacă vrei gemeni ce mă mai gâdili. Hai...

-Hai...

ĂL DINTĂI

După o înghițitură de dezinfectant, garantat sută la sută și fără termen de perisabilitate, am simțit o arsură pe gât. Am luat câteva guri de Coca-Cola fără să mă pot abține să remarc:

- Ne-a binecuvântat Dumnezeu cu investitorii ăștia „strategici”, altfel luam foc!

- Îhî, și mai ales cu asiguratorii. Nu mai ești numai în grija lui Dumnezeu când ești asigurat - a completat el.

Trecerea de la un subiect la altul, între noi, se face instantaneu, fără apostrofări de genul „nu are legătură cu tema în dezbateră”, ca între doi veritabili adepți ai schimbărilor, așa că după întrebarea : Șinule zi-mi și mie unul care a construit o fabrică sau ceva productiv, rămasă fără răspuns am ancorat, ca mai știm noi cine, pe nava corupției.

- Sinule , ști care o fost ăl dintâi act de corupție?

N-aveam la îndemână și nici nu știu dacă există vreo enciclopedie a marilor corupți. Ăștia preferă să rămână anonimi, deși ar beneficia de apariții TV gratuite. Investitori în acest domeniu nu-s, iar în memorie n-am găsit răspunsul.

- Nu, am conchis fără ezitare.

- Păi, sigur! Să-ți zic io! Ce i-o fi trebuit Evei să ia mărul din pomul oprit? Foloase necuvenite! - a tranșat Nașu suspansu.

- Nașule, mata stai și cugeți, am exclamat uimit.

- Câteodată numai stau, da dreptu-i că după 89 am avut la ce să cuget. Hai să-ți mai zic: înainte cu un pachet de țigări sau cafea se urgentau aprobările. Au venit din Vest ăia cu locațiile firmelor în CP (căsuțe poștale, m-a atenționat el, să nu cred că e vorba de Comitetul de Partid, deși în unele chiar firme sunt).

Ăștia n-aveau timp să aștepte, așa că au început cu o bancnotă, două, până au ajuns la sute sau mii.

- Dar acum gata, se va stârpi corupția, am intervenit eu, mai mult provocator decât convins că așa va fi.

- Ași! Abia ne-au învățat. Și pe degeaba!

ZIUA RECUNOȘTINȚEI

- Ieșiți afară! - a intervenit Nașa, diplomatic, în plină dzbateră anticorupție, doar tema, n-așa, ne privește pe toți numai că se miră corupții și corupătorii de naivitatea noastră că ne băgăm nasul când oala-i sub presiune și s-ar putea să ne ardem.

Nașa are diplomație de când ducea mâncarea cu diplomatul la lucrările agricole după schimbarea macazului din 89 pe două linii simultan : și spre stânga și spre dreapta, numai înainte nu!

- Hai să-ți arăt grădina și livada. Acuma sunt în week-end. Altfel nu am vreme de stat de povești.

Nașu a muncit și muncește și acum ca un manager plătit în euro, deși nu-i plătit nici măcar în lei grei.

În grădină și livadă lădițele cu ardei, roșii, gogoșari, prune, pere, mere (nu pădurețe!) erau aranjate ca la Ziua Recoltei de odinioară. Ziua Recoltei se sărbătorește acum în Anatolia, Grecia sau Cipru că de acolo ne vin roșiile, castraveții, ceapa și cartofii. Noi am trecut la Ziua Recunoștinței față de ăia care muncesc. În mijlocul acestei profunde analize a stării națiunii (metodologia de redresare n-am elaborat-o încă, dar nici alții) numai cel aud pe Nașu:

- Da glaja n-ai luat-o?

O iau la picior ca-n ziua de salariu spre casierie.

- Bem și noi din sticlă ca în Piața Universității, poate ajungem președinți, a zis îngăduitor Nașu, în loc de reproș că n-am adus pahare, păhăruțe și că nu fac o treabă cu cap și coadă, cum mi-a mai spus altădată.

Vezi când zboară sticla! Dacă o prinzi bei, dacă nu să fi sănătos până când ne vom mai întâlni. Aici Nașu mi-a aruncat o privire cu subînțeles la cel de la care a luat exemplul.

Am prins-o, pentru că la prinsul din zbor - bancuri despre Putere, zvonuri, chiar și aluzii la conduceri incompetente am fost tare.

- Nașule, matale ai stofă de președinte de Cotroceni, ști să gestionezi treburile, mai ales cele personale.

- Mă, o țară se conduce , nu se gestionează. Ai rămas cu gestionatul de pe vremea gestionarilor de cantine și aprozare.

Aici l-am prins descoperit. Nu știa că la orice se zice acum: gestionat.

-Tu ești bun de președinte la o asociație chinologică, tot îți place ție să umbli prin teritoriu, adică pe coclauri, după maidanezi, mai ales după cei politici care caută ciolane.

Am înghițit în sec, dar o să-i servesc odată și eu una sărată rău.

BOLBOROSEALĂ

În fața acestui adagio de aptitudini la CV-ul meu pe care îl credeam pur, dar se pare că e impur, am zis că e mai bine să schimb subiectul, altfel cine știe ce mă mai aștepta.

-Ai auzit că la ONU cel mai puternic om de pe planetă s-a cerut afară?

- În plină bolboroseală teroristo - intestinală n-avea ce face! Picta culuarele ONU și imaginea NATO cu o revoluție portocalie, i-a luat Nașu apărarea celui cu etichetă : cel mai tare de pe planetă! M-am aliat și eu, cum zic unii, că abia acum ne-am aliat cu cine trebuie. Treaba asta mi-a adus aminte de ceva asemănător care era gata să zguduie Imperiul Habsburgic.

Sunt numai ochi și urechi când povestește el.

- Se spune că Împărătesa Maria Terezia, după o masă copioasă cu fasole și cârnați, cum se dau și pe la noi din 4 în 4 ani, a tras un vânt în plină recepție la palatul imperial. Nu se vorbea pe vremea aia de arme chimice și de distrugere în masă. Un tânăr ofițer din garda ei a luat asupra lui bombardamentul, salvând onoarea Împărătesei și Imperiul de la prăbușire.

Tânărul a fost înobilat baron pentru serviciile aduse Statului de drept din acele vremuri și Imperiului, apoi a fost trimis la domeniul cu care a fost înzestrat aici pe meleagurile noastre și numit baron de Brukenal

- Nășicule ești doxă de carte! - am constatat eu, invidios.

- Tu crezi că eu am jucat șeptic și am văzut telenovele, la viața mea, ca voiăștia de azi?

Se pare că am schimbat degeaba subiectul că acum sunt în aceeași oală cu navetiștii, telenovelistele și chiar și cu aia care a zis că n-a citit nici o carte până la capăt, dar să-mi spună mie că singurele cărți pe care am pus mâna sunt cele de șptic e prea de tot.

Pe Nașu, însă, nu mă pot supăra, el ce gândește aia spune, de-aia i-au dat unii o vacanță gratuită, plimbându-l dintr-un loc în altul, inclusiv la Aiud, chipurile pentru lipsă în gestiune, ceeace pe undeva era adevărat, că nu-și gestiona bine gândurile, adică vorbea când trebuia să tacă și tăcea când îl întrebau „ce ai zis despre...”. N-a învățat nimic, la fel face și

azi, doar că suntem în democrație, iar deviza lui „cum am fost așa rămân” – zice el, este necomentabilă și inadaptabilă la situație.

ATENȚIE LA DETENȚIE

- Zicea unul , zilele trecute, la TV că acum e mai bine că suntem aliați cu unii mai deștepți.

- Avea dreptate! - a preluat Nașu Pandelică ideea.

Ăștia sunt deștepți și mai greu de dus. Ne duc ei prin Irak, Afgnistan și pe unde or mai avea treabă (și pe cheltuiala noastră). Dej l-a dus pe Hrușciiov la o partidă de vânatoare și cu o votcă - două a făcut să plece armatele rusești. Ăștia de acuma nu pleacă repede. Să-ți zic una tare pe care am citit-o: Lumea este în frecuş/Unii țipă afară Bush/Alții de pe Play cu boy/Strigă Bush vino la noi. Păi dece să plece dacă noi i-am chemat? Poate, când or găsi alții mai fraieri să le plătească masa, cazarea plus spesele de deplasare și staționare.

- Atenție la detenție, l-am temperat eu văzând că iar o i-a razna ca în vremea ailaltă.

- Acum îmi scot certificat (contra cost) că nu suport detenția (cunosc cazuri care au avut asemenea necazuri) și scap. Cum scap o i-au din loc!

- Sunt puține cazuri...

- Hai s-am eu atâția bani câți au scăpat cu această mană cerească a democrației! Au scăpat ei, ăia care au luat de la bănci milioanele de dolari și i-au trecut în conturi proprii (că Statul este prost gestionar) și

nu-i mai întreabă nimeni nimic nici măcar băncile. Mă bate gândul să mă înscriu într-un partid, în caz că-i bai merg președintele și deputații să mă apere (ca pe Bivolaru). Azi ăia cu dolarii sunt prin țări mai calde , că bogații sunt păsările migratoare ale omenirii.

- Asta-i tare! O aud în premieră. Fac cinste. Ți-am adus o sticlă de whisky și american Cola. Astea se beau amestecate. Mazut, calitate extra. Păcură, cum îi zic în barurile din Vest. Mă așteptam să fie super încântat că bem și noi ca primarii și parlamentarii (nu cu ei !). Da – de - unde !

- I-a dă tu glaja aia a noastră, ai pus monopol pe ea ca ăia pe prețuri. Ia și tu. Producție proprie de la Nașu Pandelică. Nici comisarii UE când au fost pe la mine nu s-au despărțit de glajă. Au învățat și ei chestia : câți-un pic, pic, pic. Ți-am curat și întors. Îți dau lacrimile ca lui Stolo și strigi solo, ziua în amiaza mare pe uliți: alianța DA, traiul nostru BA!

CLASA POLITICĂ

- Nașule, prin 90-91 se vehicula idea că România nu se poate dezvolta pentru că nu are clasă politică, idee lansată de „specialiști”...

- Și ați înghițit-o ca pelicanii. Specialiștii ăștia în intoxicare v-au turmentat de cap - constată Nașu Pandelică, el, care nu înghite nimic, nici pe mine când îl contrazic.

- Păi,...

- Păi, și „boul rumegă și apoi înghite” - continuă mentorul meu, cu subînțelese.

El și când ar trebui să zică unuia pe șleau „mă, prostule!” zice „mă, da deștept te-o mai făcut măta”, evitând astfel eventualele acuzații de atac fără preambul la persoană.

- Să știi că eu , când aud ceva, mă îndoiesc ca unul, Descartes, adică mă proptesc în loc și judec unde bate, sau stau ca ăla de la Hamangia cu capul în palme și cu picioarele crăcănate (ca vedetele la tv) și cuget.

Nu mă las și îl incit:

- Cred că ăia vroiau să intre primii în clasa politică (indiferent de câte clase aveau).

- Degeaba le-am dat pilda asta strămoșească în „agora” din parc sau la mesele pătrate din birtul pieții și le-am deschis ochii unor capete (pătrate) că este un avantaj faptul că nu avem clasă politică și putem pune, pentru noua democrație, temelii de piatră, nu de chirpici - își vărsă el năduful că a rămas neînțeles.

- Au pătruns în Parlament...

- Maeștrii resuscitați ai sforărilor politice interbelice și ai combinațiilor dintre politică și afaceri, la care au venit ca muștele la miere „activiștii de profesie” spoii în democrați și profesioniști - cită Nașu Pandelică, din filozofia lui practică.

- Acum toți sunt „specialiști” și „profesioniști”..

- Fiecare s-a specializat în ce a putut, hoții în hoții, în privatizări frauduloase, iar excrocii, autohtoni sau străini, în inginerii financiare. Dau un tun , apoi schimbă firmele de nu-i mai găsește nici Interpolul.

Mulți s-au specializat în dublarea sau triplarea mandatului de parlamentar, iar noi în șomaj, ajutoare sociale, răbdări prăjite și servim cu încredere gogoșile guvernamentale.

Nu-i bine să-l întrerup pe Nașu , nu permite așa ceva nici moderatorilor, mai bine îl las să-și verse necazul.

- Acum avem clasă politică , dar n-are clasă! (aici are dreptate) și a devenit o castă închisă cum sunt găștile de cartier. Intruși, neaveniți, n-au ce căuta, doar fii, fiice, nepoți, fini și fine (dacă-s fine!). Preferate sunt blondele, deși se încalcă vizibil egalitatea șanselor. Mătușile nu-s acceptate decât în calitate de sponsori (reali sau post-mortem testamentari) - și companionul meu de taclale (adevărate) zâmbește (acru!).

Nu-l mai provoc pentru că e gata să explodeze ca adevărat exponent al societății civile (ne ales , dar nici pe alții nu i-a ales nimeni în Societatea Academică). El suferă și înjură neacademic, deși judecă academic.

- Totuși, ponderea femeilor în parlament este mică-încercăi eu să iau apărarea sexului frumos (exprimare îndoielnică, pentru că sexul

este definit clar prin două cuvinte populare și nu este nici frumos, nici urât, ci practic).

- Ai brodit-o și tu odată - apreciază Nașu calitatea mea de elev silitor (deși de ăștia nu mai există). Trebuie să crească, dar nu prea mult. După traiul bun de acolo devin supraponderale. Apoi, oricum, tot ele vorbesc mai mult și acasă, poate învață să vorbească numai în minutele alocate. Timp de cumpărături și coafor au destul (prezența este facultativă), iar votul prin corexpondență.

- Nașule, eu te înțeleg, dar nu trebuie să știe toată lumea cât de cătrănit ești pentru că a plecat Nașa la petrecere de 8 Martie și a venit dimineața cu și mai mult chef de vorbă, așa că dă-le pace! Noi vorbeam de clasa politică, acum încheagată.

- Și cu mult cheag - amendă Naș Pandelică ideea, supărat pe toată lumea că dă sfaturi bune, dar nu-l ascultă nimeni. Oful lui este că n-a ajuns parlamentar, că ăstora nu li se dă ordonanță de disponibilizare și putea sta acolo până la adânci bătrâneți.

-Și dacă ajungeai în parlament...

Nu termin niciodată ideea că el o agață din zbor.

- Apoi eu aș fi fost respectat acolo și nu putea zice nimeni că v-a fost trimis din milă creștină unul de la centru ca să fie și un „bou” în parlamentul țării.

Ăsta-i Nașu! Taxează pe oricine mai ceva decât cârcotașii de profesie.

- Este trist să constați că ai votat cu convingere, iar apoi să ți se spună că ai votat un „bou”, un infractor sau un roșu (nu de comunism) de alcool.

- Auzi, fără aluzii - mă apostrofează el. Eu îs roșu de la ozonul de munte și de la legumele din grădină, nu față palidă ca voi de la chimicalele UE.

N-am altă soluție decât să mă „delimitiez” (ce-o fi aia?) ca să nu ne retragem ambasadele și lansai mai în glumă, mai în serios:

- Nașule, noi, când punem țara la cale nu avem nici o lege, sărim de la una la alta ca babuinii printre crengi. Cutele de pe fruntea lui începură să se atenuze, semn că vine cer senin.

- Ba avem - întări el, mai voios decât mă așteptam.

Toți avem legi, și noi și politicienii, încă prea multe, numai că ne amintesc din când în când (mai ales celor ce vor să-i lege) că ei sunt mai presus de lege și să nu se mai lege nimeni de ei (și de averile lor) pentru că parlamentul „nu-i o cârpă de șters pe jos”, iar precedente, antecedente (nici eficiente!) nu se admit.

- Dacă eram sub umbrela parlamentară...

- Nici n-ai să fi pentru că ești cinstit, altruist, așa cum te-a învățat măta, tactu și eu - accentuează Nașu Pandelică o parte din CV-ul meu. Dacă aveai stofă nu treceau limuzinele și jeepurile pe lângă tine să te stropească cu apă de ploaie ca să vezi că ești fiul ploii. Făceai și tu avere și ți-pai din toți bojocii că este „proces politic” și tot te alegeai cu ceva.

După un lung moment de gândire tranșă:

- Șinule, tot mai bine om de omenie!

Ăsta-i Nașu Pandelică, mă și muștruluiește, mă și laudă (rar), dar are oricine ce învâta de la el.

E BAI !

- Afacerea fregatelor - își dă cu părerea Nașu Pandelică (deși nu i-a cerut-o nimeni) este mai mult decât o afacere profitabilă cu marfă second - hand vândută la preț de lux. Este –susține el- jecmânirea mascată pe care o practică cei puternici față de cei pe care îi bat amical pe umăr numindu-i „frați”.

- Păi, la tv ni s-a spus că Guvernul englez nu știe nimic....

- Și tu îi crezi? Adică, voi,ăștia de la BAE, luați nave și avioane (de la Marina Regală sau RAF) plimbațile prin triumghiul Bermudelor să li se piardă urma (noi, din guvern, nu știm nimic) și vindețile la fraieri.

- Afacerile-s afaceri, așa că nu-i bai...

Aici Nașu Pandelică a sărit în sus furios , deși știa că banii n-au miros.

- Ba, e!,pentru că principiul „la marfa vândută nu se acceptă retur” se aplică și în cazul acestui contract pe care guvernul român nu-l mai poate rezilia. Dacă cei care l-au semnat plătesc din banii proprii atunci

nu-i nici o problemă, dar înșelătoria va fi plătită din banii noștri. Inclusiv „modernizarea” și vopsirea fierărilor ruginite.

Nașu Pandelică nu acceptă subvenții mintale, singurul lui etalon fiind gânditorul de la Hamangia, așa că se miră cum ne deșteptăm noi (Deșteaptă-te române se cântă rar, iar minoritățile nu-l cântă deloc) la orice afacere numai când nu se mai poate face nimic și nu înainte de a fi păcăliți la alba-neagra interstatală. El vede și în întunericime mai departe decât noi, chiar și fără ochelari cu infraroșu.

- Șefii militari ai NATO - continuă el (după ce neuronii i s-au bătut între ei) au hotărât extinderea prin revoluții portocalii, prin promisiuni de adăpost sub umbrela NATO în caz de intemperii sau prin presiuni. După extindere vin negustorii de armament care trag profit încasabil din armament casabil de tipul C-130 (adică de 30 de ani), al rachetelor de care olandezii vor să scape, al fregatelor și ce-or mai avea bun de scufundat în ocean (ca portavionul american). Așa că să o lase mai moale cu corupția. După ce i-au tentat (și învățat pe ai noștri) la șpagă (și comisioane de milioane) vânzătorii de tinichele ne-au legat, tot nouă, tinicheaua zgomotoasă de coadă: țară coruptă!

Se vor găsi unii să-l acuze pe Nașu de „nostalgii” vecine cu „schizofrenii” și să-l taxeze „gânditorul național” pentru faptul că nu acceptă subvenții logoreice și mintale (oficiale). Poate vor să-i aplice și legea „lustrației”, ori aceasta ar trebui aplicată mai degrabă oricărui ins fără minte, care minte! (Fb 2007)

VASALI

Pe Nașu Pandelică toată lumea îl știe „doctor” în teologie de când a adaptat, în viziune proprie, învățătura biblică, adică „cei ce au vor mai avea, cei ce n-au vor răbda”. Cugetarea aceasta, întărită cu „așa a fost, așa este și așa va fi” i-a venit deslușind istoria de la potop încoace.

Deunăzi a dat peste scriiturile unuia ce-și zice slujitor al Domnului care spune : Noe a dat Europa unuia dintre fii, Asia altuia, iar Africa celui „negru” la suflet, de aceea africanii sunt negri , adică descind dintr-un om rău la suflet(?). Văzând că Sfinția Sa

anatemitizează și blamează un întreg continent, Nașu Pandelică s-a crucit (a făcut trei cruci și a zis piei drace) după care a întrebat : Doamne și Tu ai consilieri și slujitori inventivi (care ne cred naivi), asta ca să nu zică anoști și...

Unii dintre ei cădelnițează de zor și fug ca dracul de tămâie când aud de CNSAS și pe noi ne duc de nas. Pe unii enoriași i-au spovedit și apoi i-au povestit la cine trebuia. Păcatele sunt lumești, însă noi vrem să-i știm pe păcătoși (și or fi destui!) ca să nu ne mai spovedim oricui.

Duminica, după slujbă, în baia de mulțime, Nașu își susținea tezele de doctorat în celelalte domenii, doar că aceasta se transforma de multe ori în bălăceală și bălăcăreală, așa cum fac cei ce taie frunze la câini și nu mai pot (că-i doare-n cot) de grija noastră. Toți au sărit că atacă instituțiile statului, chiar și primarul și popa, aliați de pe vremea când „cu paharul și cu litru, ca-șa bea mitropolitu”. Pandelică avea răspuns la toate și din câteva silabe i-a pus cu botul pe labe. Eu atac degrabă pe toți care nu-și văd de treabă.

Trăgeau clopotele, așa că popa s-a dus să țină o slujbă pentru cel căzut, la „datorie” în Irak și venit acasă în stil american (în sac). Unii strigau „sunt eroi”, alții „sunt mercenari”.

- Fals, le-a zis Nașu Pandelică „temperând aclamațiile cu ambele mâini ridicate, în stil prezidențial. Suntem vasali. Doar vasalii își trimit armata pe cheltuială proprie să lupte pe coclauri (pentru falși lauri). Armata noastră îi măritată, fără dotă, adică ne-dotată, iar datoria din Irak n-o mai vedem niciodată. Asta-i! Ca să știți care-s pogani și care-s țugulani. Totul s-a încheat în aclamații și fluierături, ca la orice act de cultură. Nașu le-a urat „să trăiți bine” (cu ce n-a mai spus). Fluierăturile s-au întetțit, așa că le-a făcut semn cu mâinile : pa și le-a strigat: mă găsiți la bodegă la un pahar de vin , că pe aici nu mai vin! L-au găsit cântând „ieftinește, Doamne, murfatlarul, să beau și eu ca primarul”. (20.07.2007)

SCOTCH ȘI FOTBAL

A venit iarna, s-a lăsat liniștea pe stadioane și în familii, spre bucuria soțiilor. De această pauză a profitat Nașu Pandelică. Furios, după un meci în fața ecranului, cu recomandări (țipete): pasează, șutează, trage mă!, chiflă, cu decolări și aterizări forțate (după împrejurări), dar mai ales când a văzut că unii cer arbitri străini (ca la alegeri) a decis să se facă arbitru de fotbal. A făcut cursurile la distanță și a luat licența la particulară, totul într-o lună. Unii (puțini) spun că e deștept, clevetitorii și pizmașii (99%) că s-au înroșit telefoanele la nivel înalt și că a terminat provizia de whisky autohton din butoaiele de dud.

Fără stagiatură (la fotbal și politică se pricepe oricine) a fost delegat (unii au rămas cu gura căscată) să arbitreze meciul: ai noștri cu Scotch-and-yards. În prima repriză au fost tatonări (piedici, coate, etalări teatrale în careu, ba chiar și un gol marcat cu mâna lui Dumnezeu. N-a ținut! Arbitrul ținea jocul în mână cum țin cluburile jucătorii (cu bani) pe palme, deși spectatorii iar ține (pe unii) în pumni și palme.

Galeriile erau în delir, băutorii de scoci aruncau peste gard cu sticle goale, iar ai noștri cu sticle pline cu țuică (din ospitalitate). După degustări succesive și cu ochii cât cepele, scoci-and-yarzii au luat foc (de la tărie) și strigau cu tărie: good, good, băgă-l acum pe Robin Hood.

Niște mâncăi de ceapă și usturoi, veniți ca spioni sportivi de la Sud de Dunăre, s-au integrat, fără să le-o ceară nimeni în corul lor, răcnind: harașo, ăștia vă-mbârligă, sunteți mămăligă! Arbitrul, om așezat de felul lui, și-a ieșit din fire, s-a înroșit ca Mitică de la Ligă, a fluierat ca locomotiva (cu aburi) și a eliminat unul de la ei pentru că și-a suflat micii și a scuipat (succesiv) în teren, la ei apucături normale, la noi obscenități în public.

După multe pase aiurea (la adversar, în tribune) ai noștri au ajuns în careul advers și la o încăerare după toate regulile boxului thailandez (care n-are reguli) arbitrul a dictat 11 m.

- Fără dictaturi!, țipau corurile reunite ale băutorilor de scoci și mâncătorilor de gulii. Antrenorii și oficialii (chiar și clarvăzătoarele) au prezis că-i batem. Era momentul.

În liniștea care s-a lăsat (prea multă liniște nu-i a bună!) a tras speranța noastră în monitorul instalat pe poartă pentru fazele dubioase, declanșând un foc de artificii neprevăzut în nocturnă. A fost eliminată (pe loc) din joc, decepția noastră, să exerseze loviturile de la 11 m, cu sau fără portar. După câteva secunde a fost eliminat și portarul nostru pentru că a părăsit poarta (cum părăsesc unii cantonamentul), noroc cu un scoci-and-yard care a tras pe lângă. Au și ei chiflele lor.

Fluierul final a declanșat furia galeriilor, dar arbitrul fiind „suveran” s-a purtat în consecință, dictând forțelor de ordine să-i înconjoare, s-a făcut calculul estimativ (+Tva) al scaunelor și gardurilor devastate (+manopera), iar după achitare au fost lăsați să plece (mulți în dube).

- Asta, da, arbitru - au zis cei de la primăria de cartier.

Minutul 97 i-a găsit pe ai noștri la prima cârciumă (cine le-o fi pus-o în drum?) cu băuturi americane: Coca-cola, Sprite și Pepsi, doar Mitică, tradiționalist, cu sucuri naturale și zaibăr. Nota dominantă a oficialilor și jucătorilor a fost în stilul caracteristic : îi batem acolo cu 3-0 sau 0-3, vedem noi! Scoci-and-yarzii erau într-un bar peste drum, din care au început să iasă, unii prin geamuri, alții prin uși, urmați de scaune, taburete, mese și sticle. În toiul vacarmului a apărut arbitru cu fluierul și carnețelul. Asta-i nebun, a zis unul când a văzut nota de plată. Pentru vociferări și proteste le-a mai adăugat și ziua de lucru a jandarmilor (care aveau altă treabă), mobilizarea de mașini și ambulanțe, ca să se învețe minte pentru că nu mai vrea nimeni pagube pe care să le suporte contribuabili. (15.05.2008)

SONDAJELE DE OPINIE

- Ce ți-e și cu sondajele astea de opinie! – s- a miră interlocutorul meu, după care începe dizertația pe această temă, exprimându-și liber opiniile. Comanzi un sondaj (plătești bine), iar

directorul institutului, după un instructaj la obiect al trepădușilor, conchide: ați înțeles cine este cel mai tare, deștept și cinstit așa că la treabă, „time is money”. Dacă ninge sau plouă n-are importanță, trăpașii scot o „făcătură (din burtă) pe placul plătitorului, în timp record (de câteva ore).

- Oricum, nu le ascultă nimeni pentru că nu cred în ele – am zis, neutru, neștiind încotro bate Nașu..

- Când sunt băgate la știri le ascuți chiar dacă intră pe o ureche și ies pe cealaltă- a continuat el. Unele sondaje, pe lângă faptul că- s mincinoase, sunt umilitoare și jignitoare. Mai zilele trecute o zâmbăreață intrată în cartea de istorie, anunța pe un post tv că într- un sondaj internațional, mondial (n-am reținut exact) România este pe ultimul loc (se putea altfel?) la consumul de hârtie igienică pe cap de locuitor. Acum cincizeci de ani eram intoxicați de mâncătorii de rahat sovietic (azi fac pe ni znai) că Uniunea Sovietică era prima în toate. Pe primul loc în toate azi sunt ăștia cu revoluțiile portocalii.

- Își făcea meseria – am, luat eu apărarea zâmbăreței cu gura până la urechi, deși nu merita.

- Asta nu-i meserie, e executare de ordin, mi-a tăiat-o Nașu. ăștia ori au diaree ori mănâncă prea mult rahat (că tot zic ei rahat de câteva ori într-o frază) și se șterg și la gură cu hârtie igienică. Zâmbăreața noastră mânca și ea cu voluptate această delicată. Păcat că ăla de prin 90 nu i-a trântit și ei un sul de hârtie igienică pe masă la tv.

- Se pare că la orice trebuie să fim pe ultimul loc.

- Așa-i! Mâncătorii vechi s-au reprofilat și mănâncă cu alții, specialiști în domeniu. Un alt sondaj, care mi-a tăiat pofta de mâncare, a fost despre IQ. Nu contează că ai noștri clasează țara pe locuri frunțase la Olimpiade, că au spart coduri considerate impenetrabile, că la Salonul de invenție toate cele 40 de invenții românești au luat medalii (23- aur, 15- argint, 2- bronz) românii la IQ sunt plasați alături de subdezvoltați, vecini cu papuașii, triburile bantu sau amazoniene.

- Asta-i comanda – am observat eu, cu regret.

- Dacă se referă la IQ-ul conducătorilor noștri, mai că le dau dreptate. Altfel nu pot să-mi explic de ce renunțăm la datoria irakiană, cum dă unul unguirilor fundația Gojdu ca pe o mașinuță de curse, cum

a numit președintele în fruntea comisiei de cercetare a ororilor comunismului pe unul de la „URSS- bastion al păcii e” , iar Institutul Cultural Român pe unul care a scris că poporul român este o „turmă” și radiografia spațiului mioritic este ca a fecalei. Până și maimuțele se apără de batjocura celorlalte, iar noi înafară de grija zilei de mâine nu mai știm nimic și nu reacționăm nici când ni se spune că suntem cei mai proști de pe planetă. Să ști de la mine că sărăcia și foametea, ca forme de dominație, sunt mai eficiente decât orice tip de armament- a conchis el, supărat foc. (No coment- dealtfel nici n-ai ce!). (Iulie 2006)

ÎN VIZITĂ PROTOCOLARĂ

În miez de noapte Nașu Pandelică s-a trezit, ud learcă, după un coșmar încât n-a mai dormit două zile și două nopți. Când s-a mai liniștit și-a recăpătat înclinațiile narrative (înclinațiile n-aveau legătură cu pivnița pentru că s-a reprofilat pe Izvorul Minunilor) și mi-a înfățișat minunea (așa cum i s-a înfățișat) vizita lui la casa albă (proaspăt văruiată!).

„La intrarea principală din Transilvania Avenue (1600) – a început el, era o manifestație antiprăpăd (război, adică) și nu trebuia s-o văd, așa că am fost primit la ușa din dos, dinspre elipsă (evenimentul era, oricum, în eclipsă). În timpul acoladelor i-am șoptit la ureche: Dablă iu dar „și” (adică C) unde-i? Intuind starea mea de criză intestinală (banală), doar și el a trecut printr-una, gata să păteze măreția Americii (care n-are limite), dar noroc cu Secretara de stat care a gestionat magistral criza, ținându-o sub control.

„Ține-te după săgeți”- a fost tot ce am mai auzit, fără să-mi treacă prin cap că ar putea fi săgeți apașe și am luat-o la fugă pe culuare încercând, din când în când ușile. Am revenit ușurat de câteva kilograme (tot vroiam eu să scap de ele) după o alergare cu 7-8 agenți și tot atâția din trupele SWAT după mine. Vesel, nevoie mare, i-am zis Dablă iu e OK, dar deschideți toate ușile democrației (unele erau închise). Asta a fost de la mine, fără aluzie la ușile chinezești. N-am fost întâmpinat cu covorul roșu (la culoarea asta, comunistă, americanii fac alergie) așa că am fost dus cu preșuri (portocalii) prin

fața biroului oval (pe care scria reserved) până la o măsuță pentagonală donată de Pentagon și plasată sub scara interioară. El a luat loc pe singurul scaun, eu n-am avut alternativă și apoi eu duc tratative numai la nivel înalt, așa cum fac și conducătorii noștri când merg la Washington.

- E OK, Dablă iu, sunteți pe drumul bun cu rezervările și rezervațiile (pentru negri în Harlem- unde și polițiștii intră numai în echipă, iar pentru indieni în spații vide, teritorii aride). Vedeți pe care-i mai băgați în rezervații (după altercații). Gazda a precizat că într-o țară democratică unii au dreptul la rezervări, alții la rezervații cu piscină și parc în jurul vilei.

- Rahat, am zis (după expresia lor favorită) și la noi își fac unii rezervări și rezervații, alții și-ar face, dar n-au de ce (și cu ce). Am fost îmbiat cu Coca-Cola (băutura lor națională). El bea whisky (așa-i împărțită lumea și prin revoluții portocalii, unii exultă, alții se uită) apoi mi-a ținut un spici despre starea națiunii și antiterorism.

- Ați făcut rahatul praf (și ați mâncat pilaf) în Afganistan și Irak. E rahatul vostru. Dar de unul, Munaf, pe care noi îl așteptăm martor principal într-o afacere necurată.....

Omologul meu era pe fază, ca la orice afacere necurată a americanilor, așa că a ripostat prompt: a fost scuturat (bine!) de tot ce i-a lăsat Haisam și a intrat în programul de protecție a martorilor (față de ziariști și întrebările lor inoportune, așa că va fi absent, mai departe No comment.

Am înțeles răspunsul expediat în grabă : vezi-ți de treabă. Situația era gata să scape de sub control, așa că am abandonat în viteză subiectul.

- Dablă iu, am văzut în magazine pistoale, puști și chiar și mitraliere. Băgați și tunuri și tancuri (la voi mor într- un an câți mor într- un război)

A zâmbit (acru!), semn că am depășit numărul recomandărilor. Mi-am adus aminte că am o glajă cu conținut național (și unitar!), am tras o dușcă și mi-a făcut semn să-i dau (eu nu sunt ca ei, numai să iau), așa că după două duști a uitat de puști și a trecut direct la interogatoriu: asta unde ați pitit-o când am fost pe la voi?

- Noi nu suntem de ăia cu uite-o, nu e, dar nu era omologată de UE și apoi ungurii se țin scai că-i marcă înregistrată în Altai, dar nici voi să nu mai umblați cu Yalta și Malta că io mi-s din Detunata.

Auzind de Detunata (prin apropiere e și Roșia Montană) și de detunături mi-a dat de înțeles că întrevvedereea de 1 minut și 3 secunde a luat sfârșit, dar în conflictul latent s-a interesat de patent. I-am zis că se cheamă țuică, iar el a strigat : my muică! Am fost condus la avionul meu particular, după multe cotituri să mi se piardă urma și în acordurile imnului „lăsați- mă- n pace”, întrerupt de un puternic curent antiterorist care la unii a ars filamentele (rațiunii) m-au dus pe melodia „te amo” pe la Guantanamo. Avionul a aterizat singur în ogradă, îl pusesem pe pilot automat (în caz că ieșea rău cu întrevvedereea). Se pare că am fost transferat aerian în altul ca în filme. Nu știu, nu- mi aduc aminte. După o vreme am intrat și eu în băătăură. Parcă eram bătut rău. Nașă-ta Reta , cu o mână în șold și alta amenințătoare, mi- a strigat din târnaț: pe unde umbli strulubaciu- le!

Aici m-am trezit. De summitul meu la nivel înalt nu i- am zis nimic pentru că tot n- ar înțelege.

FALIMENT

Țara este falimentată, nu mai producem nimic, în curând intrăm în imposibilitate de plată, noi suntem falimentați de criză, Ridzi și Udrea au băgat mâinile până la coate (și câți, încă) nu se știe pentru uz personal sau pentru alții, Corpul de Control al primului ministru nu vede nimic, guvernării caută cu felinarul ieșirea din tranziție și criză, iar noi ne-o căutăm cu lumânarea pentru că nu tăcem, așa că No comment.

(12.08.2009)

Capitolul IV
PASTILE ACIDE
(Epigrame)

UNUI CĂLUGĂR CLEPTOMAN

De furi trei pixuri ori trei nave,
Deși neechivalente-n bani,
Faptele-s la fel de grave
Și ieși tot ...cincisprezece ani !

TOREADORILOR POLITICI

S-a stins bătaia pe fotolii
Și-n Parlament alte coride,
Acum se-ncaieră orgolii
Pentru șefia în ...Partide !

UNUI MINISTRU

După vorbă-i umanist
Cu insomnii de altruist,
Dar ne dă fiori de ghețuri
Cu explozia la...prețuri !

DUPĂ INVESTITURĂ

Cu un logos generos
Și cu jurământul sacru
Viitorul e mioros,
Dar rămâne traiul...acru !

SALARII MĂRITE

Să intrăm în Parlament
V-am promis un trai decent,
Să vă scăpăm de nevoi
Și începem chiar cu...noi !

A DISPĂRUT SPIRITUL CIVIC

Strada este sub nămeți,
Că, doar, iarna nu-i ca vara,
Să pună mâna pe lopeți
Primarul și...secretara !
(aprilie 2005)

BUCURIE

Veseli sunt din cale-afară
Mulți elevi, multe eleve,
Scapă ,iarăși, de povară
De-s vacanțe ,ori de-s greve!

OPȚIONALĂ

Unii, ce-s „tobă” de carte
Simt chemare pentru arte.
Opțiunile-s normale,
Doar că-s arte ...marțiale!

LECTURI PARTICULARE

Sunt la vârste școlarești,
De întrebi :tu ce citești ?
Răspund, de rămâi perplex:
Doar reviste despre ...sex !

ACUMULĂRI CULTURALE

Alții „dornici” de cultură
Fug de școală ,de lectură ,
Răsfoiesc avizi la foi ,
Da-n revistele ...Playboy !

PREZENȚĂ

La școală-s mai mult absenți,
Iar când merg sunt insolenți.
Nu calcă-n biblioteci,
Da-s prezenți în ...discoteci !

VIS

Multe, cu buricul gol
Și cu unduiri ghidușe
Visează un are rol
Undeva ca... bebelușe!

MODA MINI

La ele totul e mini,
De la fuste la bikini.
Întreb, făr-să le urzic:
Și creerul le e mic?

UNOR „CRAI” EXPIRAȚI

Au chelie și-s bunici,
Dar vor fete cu lipici,
Ele diferența de-ani
O echivalează-n bani.

EPIGRAME DE SEZON

NERVI

Fulgii fac viața hilară,
Circulăm bară la bară
Și cum iarnă nu-i ca vara
Traficul e bara-bara!

IARNĂ TIMPURIE

Moșu zice: după semne
N-o s-avem destule lemne.
Zice baba, cu doi dinți:
Fă-mi declarații fierbinți!

GREUTATE RELATIVĂ

Leii-s tari pentru că-s lei,
Unii zic că sunt și grei,
Când cumperi, de sărbători
Constați, însă, că-s ușori.

DISPUTĂ

Ești grăsuț ca un dovleac,
Zice ea, de cozonac.
- Ce?, ca tine, și la râu
Ești tot cu poalele-n brâu!

SFAT

Fetelor, de prin reviste,
Cu silicoane și nudiste:
Puneți toanelor un dig
Și îmbrăcați-vă că-i...frig!

CANDIDATURI LA
PREȘEDINȚIE – 2004

Năstase, cel cu patru case,
Vrea investiție nouă,
Nu vrea-n pace să ne lase
Și să numere la ...ouă!

Băsescu se vrea Președinte,
Dar în politică e mus,
Noi, însă, mai ținem minte
Că „iernile ca vara nu-s”!

Gigi, bosul de Pipera,
Agramat peste măsură
Vrea să schimbe cariera,
Doar cu bani, fără cultură!

Vadim e drept și bun creștin,
Președinte-l vrem, cu toții,
Deși-i boicotat din plin
Îl vrea țara, nu-l vor...hoții.

PASTILE POLITICE

UNUI PRIM-MINISTRU

Una zice, alta face,
Cu corupția-i la pace,
Telefonu-i un indiciu
Că-i prieten cu Patriciu.

CONSTATARE

Tot apare alt focar
Cu virusul aviar.
Să-l stârpim n-avem succese
Că sunt alte ...interese.

MIGRARE

Migrarea nu s-a terminat,
Deși o credeam mitică,
În Parlament și Senat
Încă-i cea...politică!

NEMULȚUMIRE

Dregătorie, orice slujbă,
UDMR obține prin bocit
De pe vremea „drujba-i drujbă”
Este tot...nemulțumit.

UDMR ESTE pentru MIGRAȚIA POLITICĂ

Migrația-ntre partide
Are interese avide.
Eu vă zic părerea ce-am:
Unii-s migratori din neam.

BARONU-I TOT BARON

Cu presă, televizor,
Nu ca orice infractor.
Locatar între pramatii
E baron și după gratii.

JOC POLITIC

Dacă îl privești atent
Idea prinde contur:
Jocu-i este insolent,
Iar PUR e, de fapt, impur.

ÎNTREBARE

Adevăr, minciună, ce-i
Cu-nchisoarea CIA-ei?
O zicală o rezum:
Unde-i foc, iese și fum!

ALTE VREMURI

A râvnit să fie liber,
După comunism, românul,
Ignorând că altu-i lider
Și îi schimbă, doar, stăpânul.

MARILE LACURI AMERICANE

„Marea Neagră-lac rusesc”
Nu-i avertisment în van,
E a celor ce-o vroiesc
Mare lac...american.

ORDINELE SE EXECUTĂ

România, astăzi, iat-o
Partener „egal” în NATO.
Ordinele-s, însă, clare:
Numai la...executare.

PROTEST LA METROU

Protestul este ilegal,
A decis Justiția română,
Serviciul este amical:
Cu guvernul e pe-o mână.

GĂSELNIȚĂ GUVERNAMENTALĂ LA GREVA PROFESORILOR

Am promis din PIB procent,
Nu deodată, ci mai lent
Și cum pentru el nu-s bani
L-am întins pe patru...ani.

ÎMPĂRȚEALĂ ÎNTRE
ȚIGANI

Deportați, în timp egal
Au primit bani, în final:
Unii de palat regal,
Alții, nici pentru un cal!

CINE-I ȘEFUL
ȚIGANILOR ?

Președinte au prin lege,
Au și Împărat și Rege,
Mai are, încă din fașă
Fiecare...bulibașă.

AXA BĂSESCU
New Zork, Londra, București,
Ce vrea să spună este vag,
Dar pe glob dacă privești:
Axa este în...zig-zag!

DOAMNEI RICE
Dr. Condolezza Rice
Sunteți abilă și o Dnă Ziess
Ne-ți dat în NATO auswais,
Dar ați lăsat la București
Numai enigme și..povești!

CEL MAI TARE
DE PE PLANETĂ

Strigă toți: afară Bush
Din Mexic la Hirohito
Și yankei văd. acuș,
Că texanul a... bușit-o!

ANTIDOT

Orice protest e ilegal
Și puterea nu o scapă,
Au un democratic ritual:
Scutieri și tunuri de-apă!

REFORMĂ

Nimic nu dă o reformă,
Doar reformiști ce se plimbă,
Totul se transformă
Nimic nu se schimbă.

ȚEL ATINS

Fals raport, răzbunător,
Iar asumarea dictată,
La mincinosul perceptor
Suntem, acum, buni de plată!

MĂTUȘI ȘI ...MĂTUȘI

Cu mătușă la Râmeț
Am s-ajung, doar, la Amara,
Nu are nimic de preț
Și n-o cheamă nici...Tamara.

SCUT ANTIRACHETĂ

V-au dat insomnii și stres
Rachetele din Cuba, în exces,
Voi de ce n-ați înțeles
Că-s pentru pace și progres?

INFATUARE

Ne dăm în politică boși
Că vin la noi niște titani,
O să ne vândă iar gogoși
Și-o să ne zică: boșimani!

LUI BUSH

„Nu mai vrem alte pușcoci”
Strigă „anarhiste” voci
Îngrijorate că le-o „coci”
La Noua Yaltă, de la Soci.

COSTURI PT. SUMMIT

Bate-l pe umăr amical,
Zi-i partener și cota-i crește
Se crede cu cei mari egal
Și-apoi fraeru...plătește!

PARTENERIAT

În NATO suntem parteneri,
Dar cu rol de ușieri.
Cu cei tari și barosani
Partener ești pân-la...bani!

NĂRAVU DIN FIRE

Am rămas fără un sfanț
Tot plătind la rus, la neamț.
Acum e de peste Mări,
Doar să-i dai, nimic să-i ceri.

NORME UE

Oile în transhumanță
Nu mai merg după măgar,
Este altă ambianță
Când merg în... auto-car!

CAZANE

Cazanele se interzic,
Țuca este în dispută.
Să nu suferiți vre-un pic
Vă dăm noi...Contrafăcută.

OALE DE INOX

Eu vreau balmoș la ceaun,
Însă, zice- un căpcăun
Că obiceiu-i ortodox
Și vrea oale de inox.

ASOMARE

Porcul, să tacă din gură,
Când vrei să îl faci friptură,
Înainte să-l pârlleşti
Trebuie să-l...amețești.

TĂIEREA MIELULUI

Cu hălci rumene pe masă,
Comisarul... afumat,
De miel nici că-i mai pasă
Cum a fost...executat.

COMISARI

Comisarii ruși de ieri
Îngenuncheau refractarii,
Azi s-aceleași prevederi,
S-au schimbat, doar, comisarii.

TOTUL ESTE EURO

Unul, decedat,
De bătrânețe sau cucuie
Să fie sigilat
Numai cu...eurocuie.

TRATAMENT

Norme UE se succed
Într-un ritm nestăvilit,
Dar remediul îl prevăd:
Tratament...euroflit.

CUPRINS

Cap. I Tarte cu piper (pamflete)

Iluzia democrației.....	9
Dilema jandarmului.....	11
Drepti în fața Limbii Române.....	12
În căutarea gloriei.....	13
Solidaritate.....	15
Ziariști la datorie.....	16
Concurență.....	18
Întrebări inoportune.....	19
Hai la joc.....	22
Între amenințare și faptă.....	23
Ciao!.....	24
Plângere.....	25
Revoluție și revoluționari.....	26
Lovitură de stat.....	27
Între curaj și abandon.....	29
Îmbrățișare strategică.....	30
Gestionari.....	31
Zgârieturi.....	32
Nimeni nu-i mai presus ca noi....	33
Natura ne iubește.....	34
Întelectual de serviciu	36
Nu-s!	36
Dacă n-ai,n-ai.....	37
Noi cu nevoi,ei cu euroi	38
Când?	39
Civilizatori	40
Cu Steaua	41
Kosovo	43
Pomeni și parastase	44
Dă, Doamne.....	45
Bocetul.....	47
Mi-s draji americanii.....	51

Post summit.....	52
Noua Yaltă.....	54
Om politic.....	55
Câini,coyoți și măgari.....	56
Mister.....	57
Pensie și parastas.....	58
Babuini.....	60
Ecologie și politică.....	61
Bravo,Ștefănești.....	62
Scrisoare deschisă.....	63
Ăștia nu fac.....	64
Rasol.....	66
În slujba Domniei	67
Tupeul	69
America fără fard	70
Idei	76
Când China	78
Anul șobolanului.....	79
În direct.....	80
Războiul rece.....	81
Interese.....	82
Anul lăcustelor.....	84
Minciuni patentate.....	85
Demolare controlată.....	86
Mulțumim Președintelui.....	87
Târguri.....	88
Incredibil!.....	90
Supoziții.....	91
Bine!.....	92
Hapuri anticriză.....	94
Solo trombon.....	95
Prostie.....	96
Tratamente și tratări.....	97
Sărac printre aristocrași.....	99
Crize.....	100
Terorism psihologic.....	101

Sfântă Zi.....	103
Ioi, ioi.....	104
Slogan.....	106
Criza gazelor.....	107
Trebuie.....	109
Investire.....	110
Nostalgie.....	111
Murături în spionaj.....	112
Anexe secrete.....	113
De acord.....	114
Fonduri UE.....	116
Articolul 420.....	117
Măgarule!.....	118
Lecție.....	119
Iartă-mă.....	120
Bun pentru Orient.....	121
Inutilitate.....	122
Vederi din Mamaia.....	124
Istorie și recunoștință.....	125

Cap. II Tarte cu umor

Ora de dirigenție.....	131
Făgăduim.....	132
Dar, dacă.....	133
Programare.....	135
Motănel.....	136
Aveți răbdare!.....	137

Cap. III De la Nașu Pandelică

Minciunile.....	141
Hai.....	143
Ăl dintâi.....	144
Ziua Recunoștinței.....	145
Bolboroseală.....	146

Atenție la detenție.....	148
Clasa politică.....	149
E bai!.....	152
Vasali.....	154
Scotch și fotbal.....	155
Sondaje de opinie.....	157
În vizită protocolară.....	159
Faliment.....	161

Cap. IV Pastile acide (epigrame)	163
---	-----

ION HERDEA BEDELEANU

LUMINIȚA DE LA
CAPĂȚUL TUNELULUI

- pamflete -

O maimuțică are ochii închiși, alta are urechile acoperite. A treia plânge și încă una, râde.

Mesajul acestei statuete africane este: fă-te că nu vezi și că nu auzi dacă vrei să nu plângi și să ai o viață lungă.

Întrebarea este: ce fel de viață?

Citește această carte dacă nu-ți este indiferentă societatea și lumea în care trăiești.

Observație: Aici scrisul este cu 12, din acest motiv nu coincid titlurile cu pagina numerotată în Carte, în care caracterele sunt cu 12,...